

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 85

Dijous, 18 d'abril de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 56, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana
(tram. 300-00238/06) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya
(tram. 302-00212/06) (p. 7)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa
als mitjans de comunicació de titularitat de la Generalitat (tram. 302-00213/06) (p. 13)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment per a evitar
la seva ingerència sistemàtica en la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
i en les decisions que aquesta pren (tram. 302-00214/06) (p. 14)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària (tram. 302-00215/06) (p. 19)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans
infraestructures del transport de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 302-00216/06) (p. 23)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a la societat del coneixement,
especialment pel que fa a les seves infraestructures (tram. 302-00217/06) (p. 28)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de l'Administració local
(tram. 302-00218/06) (p. 33)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aqüicultura
(tram. 302-00219/06) (p. 37)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria farmacèutica i les inversions en
aquest sector (tram. 302-00220/06) (p. 41)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria (tram. 302-00221/06) (p. 46)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 56.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i dels consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Interior.

El president

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots del president.) ...que hi ha aquí a la cambra es posin en disposició d'entrar en el primer punt l'ordre del dia d'avui, aquest matí.

Primer, he de fer un advertiment. Vull advertir que el dossier d'aquesta sessió plenària, sessió número 56, segona part, distribuït a les senyores i senyors diputats, conté un error a la darrera pàgina del dossier, a la número 28: el que s'ha atribuït erròniament al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya correspon a l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Jo sé que ses senyories aquesta nit han dormit perplexes, i suposo que ara quedarà plenament clarificada... *(Veus de fons.)* Exactament. *(Pausa.)* I sé que molts diputats que no són aquí és que encara estan amb aquesta perplexitat. *(Rialles.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana (tram. 300-00238/06)

Passem, per tant, ara ja, al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao, que té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no fa gaire, quan vam defensar des del nostre Grup Parlamentari la proposta de traspass dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat a la Generalitat, dèiem que la seguretat ciutadana és un dret fonamental i que el conjunt d'administracions i de poders públics vénen obligats a prestar un servei satisfactori, modern i eficient. I aquest és un plantejament que històricament a casa nostra ha topat amb diferents obstacles: des d'una ordenació complexa, poc aclaridora –un aspecte, aquest, que espero que en el text de la futura llei de seguretat pública podrem solucionar; no és precisament d'això que voldria parlar avui–; ha topat també amb evidents mancances pel que fa a mecanismes reals de coordinació entre els diferents cossos policials, i topa sobretot, en aquests moments, en l'actualitat, amb un procés de transició policial mentre els Mossos d'Esquadra no estan totalment desplegats operativament en el territori, no només amb un fenomen d'una certa inestabilitat, que és lògica i és inherent a qualsevol procés de transició, sinó que hi ha alguns elements sobrevin-

guts, com la creixent mobilitat, degut a la globalització i a la supressió de fronteres a la Unió Europea, i un increment de determinada delinqüència organitzada en bandes, la presència d'una delinqüència habitual i multireincident molt preocupant... I aquest és un fenomen que constitueix un còctel explosiu quan aquesta circumstància discorre en paral·lel –diguem-ho així– amb les «dificultats», entre cometes, que tenen els cossos de seguretat de l'Estat, que tenen encara avui una presència hegemònica en el territori català, per mantenir les seves dotacions policials, per mantenir les ràtios i els efectius necessaris, però sobretot, també, per mantenir les seves plantilles de forma motivada.

Jo crec que la suma de tots aquests factors contribueix al deteriorament de la seguretat i de l'ordre públic, però sobretot contribueix a un increment de la sensació de manca de seguretat. I jo crec, sincerament, conseller, que la situació creada en aquests moments requereix un pacte i requereix un aclariment immediat, i això és el que pretén la nostra interpellació i la moció subsegüent a aquesta.

De fet, ja fa temps que tots plegats assistim a acusacions mútues de desistiment de funcions policials. D'una banda, als ajuntaments, governs locals, se'ls acusa de reduir la seva plantilla, d'abandonar les polítiques actives de prevenció, que, encara que no els correspon competencialment en molts casos, jo crec que històricament han donat uns resultats globalment molt favorables. Al seu torn, per una altra banda, els Mossos d'Esquadra, jo crec que se'ls endossa injustament també una responsabilitat que avui per avui no poden assumir, perquè ni disposen de tot el personal preparat ni estan desplegats a tot el territori. I jo crec que encara caldrà algun temps per poder percebre quin és l'estil definitiu d'un cos nou, de nova planta, que per vocació, lògicament, ha de respondre –i així ho esperem– als criteris d'una policia totalment descentralitzada, d'una policia de proximitat, d'una policia autòctona.

Bé, en coherència, nosaltres no volem enganyar ningú quan diem que els titulars *de facto* i *de lege* de les competències de seguretat o de la màxima competència de seguretat ciutadana a Catalunya..., encara avui per avui la té la Delegació del Govern i la té un cos com el Cos de Policia Nacional. I per això, en primer lloc, la constatació segons la qual hi ha més de mil places vacants en aquest cos només a l'àrea de Barcelona, i segons altres càlculs, dels mateixos sindicats, podríem parlar entre quatre i cinc mil efectius a tot el territori català, jo crec que és un dels primers factors que influeixen en la sensació d'inseguretat i en la inseguretat ciutadana. I constitueix un frau aquell dret a la seguretat de què parlava al principi per a uns ciutadans, els catalans i catalanes, que paguem impostos com tothom. I, per tant, ens preocupen els reiterats incompliments del Govern central, els arguments que s'escuden sistemàticament en el fet que no es cobreixen les places vacants; que entenem que són, aquests arguments, una burla i que emmascaren en la pràctica un replegament fàctic dels cossos de seguretat de l'Estat en l'horitzó del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra. I, per tant, el mal dimensionament del nombre d'efectius jo crec que ens allunya dels estàndards europeus. Primer a qüestió.

Segona qüestió. L'atracció cada cop més gran d'una delinqüència aliena a Catalunya, de la qual ara voldria parlar, jo crec que s'explica també, en part, per aquesta percepció des de l'exterior, des de fora de Catalunya, que en el nostre país hi ha un dèficit de policia i de seguretat, i crec que és això el que hauríem d'intentar evitar que es perpetués. Aquesta és una percepció que, ara ja, des de l'interior de Catalunya també existeix. Existeix i es basa, en primer lloc, en un repunt real de la delinqüència, sobretot alguns delictes en concret: robatoris amb intimidació, robatoris en interior de vehicles i domicilis, i fins i tot en els homicidis, i fins i tot alguns de particularment virulents, sobretot vinculats a alguns problemes que tots coneixem, s'associen a algunes zones d'oci, de lleure nocturn. En segon lloc, constatem l'increment d'actes delictius comesos per grups organitzats en bandes. I, en tercer lloc, voldríem parlar també, voldríem fer una referència a la constatació que té part de la ciutadania de la impunitat o de la presumpta impunitat amb què actua un grup de delinqüents habituals i professionals, sobretot en determinats petits delictes, delictes menors, sobretot furts i estrebades, o fins i tot –per què no?– de la presència amenaçadora en molts municipis, sobretot de l'àrea metropolitana, de grups de joves en els espais públics de determinats nuclis urbans, amb el que això té com a conseqüència per al mobiliari urbà i per a la pau social.

Pel que fa al repunt de la delinqüència, jo ja sé que sempre diferim en les dades i que en aquest país caldria una autoritat única en matèria de xifres i lletres, no?, però a Catalunya jo voldria citar, en primer lloc, les dades de la mateixa Enquesta de seguretat pública de Catalunya, que el Govern no ho desmentirà. I, en aquest sentit, l'índex global de victimització va passar del 12,84% al 13,69% de 1999, amb un especial increment dels fets contra els vehicles i contra la seguretat personal. I pel que fa també al cost de la delinqüència, no només psicològic, sinó les molèsties que ocasiona als damnificats i a les víctimes, també ha estat superior: d'un 31,5% de l'any 98 hem passat a un 35,5% l'any 99.

Si ens referim a les dades que facilita la mateixa Policia Nacional, l'increment de la delinqüència ha estat d'un 2% respecte de l'any 2000. Els furts i els robatoris amb intimidació s'han convertit en els apartats amb més denúncies a Barcelona i en l'àrea metropolitana, amb especial afectació, per exemple, sobre el turisme i amb mètodes que cada vegada s'han convertit en més violents, no només amb la utilització d'armes blanques, sinó amb estrangulaments, amb agressions amb bastons, amb travetes, etcètera.

En segon lloc, ens preocupen extraordinàriament els actes delictius comesos per grups organitzats en bandes, com deia. Cada dia, a Catalunya, malgrat els esforços que s'hi destinen i que jo crec que han estat positius aquests últims, sobretot, dos anys, es produeixen tres assalts a l'autopista, segons dades del mateix Departament d'Interior. La banda dels peruans –que per cert té una colònia molt nombrosa a Cornellà i al Baix Llobregat en general– ha perpetrat fins a 1.134 robatoris a l'A-7 i a l'A-2 l'any 2001, en una part d'aquesta autopista, d'aquestes dues autopistes que ells anomenen *el huequito*, eh?, una part que va entre l'àrea del

Montseny i l'àrea del Llobregat. I això també ha comportat un augment importantíssim del nombre de furts als parquings de les àrees de servei.

S'han identificat, segons el seu propi Departament, segons dades d'Interior, fins a onze bandes criminals d'àmbit internacional que actuen a Catalunya, que, sense constituir autèntiques màfies en els termes o en els paràmetres que s'utilitzen en la Unió Europea, són autèntics grups de delinqüents que s'associen per a una determinada activitat delictiva i que tenen un refugi perfecte, en aquests moments, en les traves amb què topa la justícia per jutjar i per condemnar aquests grups, perquè no existeix un delictes d'associació il·lícita vinculada als delictes contra la propietat.

Part d'aquestes bandes es dediquen a grans delictes també, lògicament, com el tràfic de droga, el robatori en indústries, en comerços, però també es dediquen al petit delictes, al delictes a peu de carrer, amb furts, amb petites estafes. I també, lògicament, el fenomen de la immigració és també aprofitat per aquestes bandes per introduir treballadors de forma il·legal.

Ho deixo aquí, senyor conseller, perquè se m'ha acabat el temps, i després, en tot cas, reprenem la discussió que intentàvem propiciar amb aquesta interpellació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... En primer lloc, senyor Ridao, li agraeixo el to de la interpellació, un to absolutament constructiu, com crec que és del que es tracta quan parlem de temes tan sensibles com pugui ser el de la seguretat, i la seguretat com un dels drets dels ciutadans i també com un dels elements que permet exercir la llibertat. Per tant, estic convençut que després, amb la proposició de la moció subsegüent que vostè faci, segur que també podrem arribar, doncs, a un total acord i un total consens.

Quin és, com vostè diu molt bé, la situació en aquests moments, doncs, a Catalunya, dins de tot aquest tema de la seguretat? És cert que els diferents indicadors, tant el de victimització com també els indicadors de nombre de denúncies sobre delictes produïts, van tenint una tendència creixent. Tot i així –tot i així–, jo..., m'agradaria –perquè en aquest tema de la seguretat, com vostè sap, no són únicament els aspectes objectius, sinó també els subjectius, els que tenen una importància cabdal, i, per tant, quina és la percepció que els ciutadans poden tenir–, a mi m'agradaria, això, emmarcar-ho dins del que en podríem considerar països de la Unió Europea.

Amb dades que van sortir, a més, publicades a la premsa internacional el passat mes de març, i citant fonts, entre altres, doncs, dels diferents ministeris de l'Interior i de la mateixa organització Interpol, el nombre de delictes per mil habitants a la Unió Europea estaria situat de la següent manera. Delictes: Suècia, 135 per cada mil habitants; Regne Unit, 95; Dinamarca, 93; Bèlgica,

84, igual que Finlàndia; Holanda, 78; Alemanya, 77; Luxemburg, 63; Àustria i França, 61; Espanya, 44 –per tant, al lloc onzè–, darrere quedaria Itàlia, amb 41, i després Irlanda, amb 14. A Catalunya, en funció –no tenim dades homogènies, perquè, com vostè ha dit molt bé abans, és difícil, a vegades, casar les estadístiques–..., sí que li puc dir que en els territoris en els quals nosaltres portem ja la competència, els territoris de desplegament dels Mossos d'Esquadra, estaríem en un 24 per cada mil.

Amb això no és que ens hàgim de sentir satisfets, és a dir, perquè reconec que hi ha una tendència a créixer i, per tant, no hem d'esperar que això vagi a aquestes xifres, però també és cert que estem davant d'una situació, doncs, no, ni mol menys, d'una extrema gravetat.

Pel que fa al repunt de la delinqüència, i, sobretot, pel que fa al que vostè diu sobre el tema, per exemple, de la banda dels peruans, no?, és evident que aquí sí hi influeixen qüestions de tipus també jurídic, però, tot i així, també deixi'm reflectir-li: vostè es referia que el total d'actuacions de la banda dels peruans a les autopistes l'any passat, doncs, va ser de 1.137, m'ha dit vostè, i és veritat, però a partir del mes de juliol i agost hi ha una clara inflexió, és a dir, si el mes, per exemple, d'abril del 2001 estàvem en un índex de delictes de 119, 118, mensuals, després baixem a 78, 66, i els tres primers mesos, que són els que tenim tancats enguany, gener, febrer i març, això es manté en unes taxes que, comparativament a les de l'any passat, hi han disminucions del 51, del 54 i del 56%. És a dir, estaríem fent una forta pressió policial, forta pressió policial que, si no aconseguim –i aquí jo també li donaria a vostè la raó–, si no aconseguim després una variació en la legislació vigent pel que fa al Codi penal i a la variació de determinades lleis de justícia, doncs, sí que podem anar assentant un precedent d'impunitat, impunitat que quedaria, per exemple, clamorosament demostrada quan resulta que un cos policial l'any 2001 va detenir a Barcelona una persona 134 vegades, una altra persona 121 vegades, una altra 116, 115, 114, 113, i així successivament. És a dir, detenir i posar a disposició judicial 134 vegades, no detenir i dir «vagi-se'n», sinó detenir i posar a disposició judicial una persona, 134 vegades. Això és, evidentment, una qüestió en què es produeix la desmoralització dels mateixos cossos de seguretat per veure que la seva actuació, malgrat la professionalitat, doncs, no porta a res bo, i, per tant, aquí també és un dels elements que vostè coneix perfectament que s'hi està treballant per mirar d'aconseguir una modificació.

Pel que fa al tema de bandes o màfies, dir-li, també, que cada cop més es va fent un seguiment important d'aquestes activitats: un total de 86 grups l'any 2001 s'han detectat que han treballat aquí a Catalunya, 56 a l'àrea metropolitana de Barcelona, 13 a l'àrea de Girona, 12 a la de Tarragona, 5 a la de Lleida. Les activitats delictives van des de blanqueig de capitals, tràfics de cocaïna, falsificació de documents, estafes, robatoris amb força, falsificació de moneda, tràfic de drogues sintètiques, immigració il·legal, extorsió contra la vida de les persones, etcètera.

Hi ha hagut un total de 2.497 persones encartades, de les quals 1067 són de nacionalitat espanyola i la resta

de nacionalitats que van des de l'albanesa, colombiana, marroquina, moldava, pakistanesa, peruana, portuguesa, romanesa, russa, ucraïnesa, uruguaiana, veneçolana, txeca, etcètera. Tot plegat, 2.497 persones.

Crec que la línia en què ens hem de seguir esforçant passaria per no cedir en la pressió policial, evidentment, i, al mateix temps, treballar, i treballar a fons –i amb això també estic d'acord amb vostè– en la modificació d'aquells preceptes legals que ens permetessin donar una major eficiència al tema de la seguretat, al càstig d'una manera més immediata i, a més, fugir de la sensació aquesta que moltes vegades produeix la impunitat, perquè el ciutadà no veu com es pot resoldre això a fi i efecte de la reiteració constant amb què es produeixen aquestes qüestions.

Per acabar també aquesta primera intervenció meva, i reprenent una mica el fil de les seves primeres paraules, jo procuraré no caure tampoc mai en aquestes acusacions creuades entre administracions. En tot cas, treballaré, i treballaré fermament per mirar de coordinar al màxim totes les administracions. Penso que darrerament hem tingut un molt bon exemple de coordinació entre les tres administracions, entre l'Administració local, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, en el que va representar l'organització pel que fa als temes de seguretat de la cimera europea a Barcelona. Guàrdia Urbana, Mossos d'Esquadra i Policia Nacional, cada u en un àmbit de les seves competències, doncs, van actuar, i crec que van actuar donant un resultat que avui tothom, en primer lloc els mateixos ciutadans, se senten satisfets d'ells.

Per tant, en aquesta línia, no li càpiga el menor dubte que també em tindrà vostè al seu costat per anar avançant conjuntament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. En torn de rèplica té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, jo voldria començar agraint també no només el to, sinó la sinceritat amb què vostè ha reconegut aquest fenomen de repunt de la delinqüència i, sobretot, aquest increment de la manca de seguretat, no?, perquè, de fet, hi ha indicadors cada vegada més vàlids, no només el de l'enquesta de seguretat pública que encarrega el seu Departament a la Bosch i Gimpera, sinó les enquestes i estudis d'opinió, el més recent, el de l'Ajuntament de Barcelona, que situa clarament la sensació d'inseguretat com l'element que més preocupa en aquests moments el ciutadà de la capital de Catalunya, i, de fet, des de mitjans de l'any 99, en què el problema de la seguretat preocupava segurament com el problema més greu al 4,3% dels ciutadans i que estava al darrere d'altres preocupacions, com l'atur, o el transport públic, o la contaminació, o la circulació, en aquests moments hi ha hagut una alteració en la jerarquia d'inquietuds i de preocupacions del ciutadà. I aquesta mateixa inquietud, per exemple, la revela la

darrera enquesta del CIS, evidentment amb una dimensió i en un àmbit estatal, no?, i, per tant, és coincident en aquest sentit.

En segon lloc, vostè s'ha referit a un element que jo crec que és important, que són aspectes de caràcter preventiu, que són factors exògens que intervenen de forma clara en el fenomen de la seguretat pública i que s'escapen, lògicament, de les seves atribucions, no del Govern. Jo crec que hi ha elements, com la política d'estrangeria, i molt clarament la preocupació per la problemàtica dels menors estrangers, la política juvenil, la crisi d'un determinat model de família o la situació de risc d'alguns nuclis familiars, i, per tant, en resum, les polítiques de formació educatives, els guetos urbanístics, el fenomen de la immigració, que reclamen una política integral, i molt probablement en la Moció subsegüent hi hauríem d'introduir algun element de caràcter preventiu en aquest sentit, i no estrictament les qüestions purament policials o la reforma de l'àmbit legal i judicial a què en primera instància m'he referit, no?

En segon lloc, vostè ha fet una referència molt explícita a un element, jo crec, molt important, a què jo m'he referit abans, com és la sensació d'impunitat que té el ciutadà davant dels fenòmens de delinqüència habitual, i davant de la multireincidència i davant de la microdelinqüència, no?

En primer lloc, a nosaltres ens agradaria, a través de la Moció que presentarem, tornar a insistir ni que sigui de forma recurrent en un element com és la garantia de les dotacions policials, que entenem que han d'estar d'acord amb els estàndards europeus, i plantejarem una ràtio global de 4,4 policies per mil habitants. En el període de transició crec també que les dotacions dels cossos de seguretat de l'Estat han d'estar a l'alçada de les circumstàncies.

I pel que fa a l'àmbit legal i judicial, vostè no ha entrat en el detall de les propostes que en aquests moments estan sobre taula, però algunes de les quals les va formular el Consell de Seguretat de Barcelona, i sembla que en el seu moment van tenir, fins i tot, receptivitat per part del Ministeri de l'Interior, però que, al final, no s'han concretat en res, i, per tant, ens agradaria parlar, primer, de l'optimització del marc legal existent. Crec que es poden fer més coses amb l'actual marc legal, des de dotar de més recursos humans i tècnics els jutjats i les fiscalies; potenciar la justícia ràpida per a delictes menors i, en aquest sentit, la reforma de la Llei d'enjudiciament criminal que està en curs, a través d'una iniciativa legislativa, una proposició de llei conjunta a Madrid, crec que serà un bon instrument, però hem d'abordar clarament la reforma també del marc legal, i, en aquest sentit, nosaltres proposem abordar una reforma al Codi penal, del llibre III del Codi penal, per despenalitzar determinades conductes, avui faltes, perquè siguin sancionades administrativament de forma més contundent; per transformar algunes faltes contra el patrimoni i les persones en autèntics delictes ben sancionats; per incorporar els criteris d'habitualitat i de professionalitat com un element que hagi de ser castigat i sancionat durament i, també, com deia abans, per tipificar l'associació il·lícita per a la comissió de delictes contra la propietat. Però, alhora, també, ens agrada-

ria també introduir alguns altres elements amb relació a altres fenòmens emergents, com la delinqüència informàtica, com els *ciber crimes*, i, en aquest sentit, també plantejaríem una reforma del marc legal en aquest sentit.

Per la resta, res més, jo l'emplaço, honorable conseller, que pugem discutir i puguem abordar la discussió de la Moció subsegüent a aquesta interpellació amb el degut consens, i que aquesta cambra pugui fer un pas endavant, ni que sigui en l'àmbit de les seves competències, i traslladar també al Govern de l'Estat la necessitat de la reforma d'aquest marc legal que nosaltres propugnem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Interior

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ridao, en el tema de la seguretat, sens dubte, hem de treballar sempre en un doble vessant: hem de treballar, per una banda, en la prevenció i persecució dels delictes des d'un punt de vista policial, des d'un punt de vista, després, de sanció pel que fa a la justícia, però també hem de treballar en un àmbit en la societat actual, diguem-ne, més mediàtic, que és el d'aquestes sensacions o percepcions subjectives del mateix ciutadà.

És evident que si qualsevol administració, la que sigui, fa una enquesta sobre la sensació de seguretat, i resulta que els darrers deu dies s'ha produït algun incident d'una notòria importància, per exemple, doncs, la mort d'un ciutadà en la zona del Maremàgnum, això té una clara percepció i un clar reflex en aquestes enquestes que es donen. Per tant, per part dels responsables, i, en aquest cas, pel que em pertoca a mi, com a Departament, no és únicament un aspecte policial, sinó que també és un aspecte, doncs, de comunicació, un aspecte de prevenció, de reunions, de transversalitat amb la societat, que vostè també en feia una mica esment abans, que també hem de lluitar contra, a vegades, les sensacions o les pors que tenen una part de justificació, però que potser de vegades no tenen la justificació perquè siguin tan exagerades.

Pel que fa a les qüestions de política d'estrangeria, en això es comença a anar també avançant. Jo ahir, que estava precisament, doncs, en el Ministeri, a Madrid, en una entrevista amb el vicepresident i ministre de l'Interior, em comentava ja que a finals del mes de maig hi haurà una reunió a Roma per veure si els quinze països europeus amb un tema tan cabdal com és el d'aquests fluxos migratoris que produeixen a vegades, doncs, situacions d'alegalitat, altres d'il·legalitat, i alguns de marginació i delinqüència, pot ser millorat, potser no resolt, però pot ser millorat.

Pel que fa a les garanties de dotació policial, doncs, sens dubte, és un tema en què jo vinc insistint moltíssim. Les últimes dades, pel que fa també al Ministeri,

anem-les posicionant en el seu lloc, l'any 1999 el nombre de places ofertades pel Cos Nacional de Policia a tot l'Estat va ser de 1.262; el 2001, va ser de 3.150; el 2002 i el 2003 serà de 4.275, amb la qual cosa, es començaria a compensar una certa pèrdua de plantilla que hi ha hagut.

Però on tenim, on hi ha, un dels problemes principals? Doncs que d'aquest conjunt d'efectius, del total d'efectius, quatre mil efectius del Cos Nacional de Policia en aquests moments arreu de l'Estat estan destinats a escortes. Li poso una comparació: en el conjunt del Regne Unit només s'hi destinen noranta-set efectius. Evidentment, estem en situacions diferents, que produeixen..., en què s'afegeixen elements crítics, en aquesta situació.

Per tant, el que sí és veritat, i això jo ho vull deixar ben clar, és que si aquí, a Catalunya, hi ha —que sí que hi ha— una certa desdotació de plantilla del Cos Nacional de Policia, aquesta desdotació de plantilla no és a conseqüència que «com que han de venir els Mossos d'Esquadra nosaltres ja ens n'anem», sinó que és una desdotació que és homogènia al conjunt del territori de l'Estat. I que, per tant, la disminució del 16,6% de plantilla seria homogènia, doncs, amb el que pugui passar a Castella y León, que és un 15,18, el que pugui passar, doncs, al País Basc, que és un 15,55, el que pugui passar a altres..., a Extremadura 13,80, Múrcia 19,23. És a dir, no és que aquí hi hagi una descoordinació entre Policia i Mossos d'Esquadra, sinó senzillament que ens trobem amb un tema general de l'Estat.

Per últim, estic absolutament d'acord amb vostè sobre optimització del marc legal, d'anar avançant en el tema de la justícia ràpida, fonamental i sobre la modificació del Codi penal, també, per garantir, sobretot, que aquella altra sensació, que és la d'impunitat, doncs, pugui desaparèixer definitivament.

Moltes gràcies. I, reitero que em té, doncs, amb la seva col·laboració, a la seva disposició per anar avançant en aquest tema de seguretat.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya (tram. 302-00212/06)

Passem ara al quinze punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya. La presenta, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, que ho està negociant en aquests moments, encara.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, avui ens toca, doncs, plantejar la Moció

subsegüent a la interpellació que varem fer sobre política d'habitatge, un dels problemes més importants o un dels problemes més importants que hi ha al nostre país actualment: fer front a les necessitats dels ciutadans amb relació a l'habitatge.

Jo li deia, al conseller, a l'anterior Ple, al final de la meua intervenció, que calia un cop de timó, que calia un gir social en la política d'habitatge, i que s'havia de fer a través de l'acord amb els ens locals i els promotors públics i privats, i també de l'economia social, per tal de generar tot un seguit de polítiques per totes les necessitats que es generen amb relació a l'habitatge.

Contra l'exclusió, principalment o especialment, entre els sectors socials, de rendes més baixes i de les persones que provenen de la immigració: polítiques de lloguer més ambicioses que generin grans parcs públics i privats, d'aquest tipus d'habitatge, importantíssim en aquests moments, i també d'actuacions de rehabilitació als barris antics i als barris perifèrics i, sobretot, polítiques concretes per afavorir l'emancipació dels joves, per un cantó, i el benestar de la gent gran, a través de pisos tutelats, pisos assistits, per l'altre.

Aquestes són, a grans trets, les propostes que nosaltres plantejàvem en la meua intervenció, i que les hem concretat en aquesta Moció. I amb la necessitat de crear un pla català de l'habitatge, com un element importantíssim, no exclusivament com un complement del que hi pugui haver del Pla de l'habitatge, el pla estatal, sinó amb propostes pròpies, amb diners propis, amb política fiscal pròpia: aquest jo crec que seria un element importantíssim, tenint en compte, doncs, les necessitats de la societat del nostre país.

Per això plantejàvem, a partir del punt a, tot un seguit d'aspectes que haurien d'estar dintre aquest Pla d'habitatge, com he dit abans: «1. La creació d'un potent parc públic de lloguer», importantíssim en aquests moments per diferents qüestions, «per aquells sectors socials més necessitats», per als joves, per real·lotjaments, etcètera. També, aquesta promoció d'habitatges de lloguer en rotació per als joves, per afavorir la seva emancipació o, també, la promoció d'habitatges de lloguer assistits per a la tercera edat, una altra de les necessitats, també, molt importants que hi ha en aquests moments al país.

L'altra acció directa: el suport a la rehabilitació del parc d'habitatges especialment al barri antic. El Grup Socialista havia fet una proposta, que hi havia quaranta grans barris, doncs, en què s'hauria de fer una actuació urgent; podríem dir si són quaranta, però segur que aquests quaranta, doncs, són necessaris, per tal de solucionar també la problemàtica que generen i que es continuarà generant, doncs, en aquests barris. També pensàvem que per tal de crear aquests patrimonis de sòl públic i d'habitatge calia també un suport, doncs, del Govern de la Generalitat, no només una actuació pròpia de les entitats municipalistes, sinó també del Govern de la Generalitat.

Alhora, doncs, plantejàvem també una línia d'actuació per assegurar l'accessibilitat de les famílies de renda més baixa a l'habitatge —insistim, preferentment, de lloguer—, també en combinació amb els serveis socials

dels ajuntaments, per tal de tenir tot un seguit d'actuacions territorialitzades. No és el mateix fer una actuació a l'àrea metropolitana que una actuació al Pirineu o una actuació a la Garrotxa o una actuació a l'Alt Empordà, sobretot atenent les situacions personals, també les sectorials, també les ètniques –quan diem ètniques que ningú es pensi res més, que estem parlant de l'ètnia gitana, doncs, que té una repercussió o unes necessitats concretes i que s'han d'afrontar i que nosaltres les plantejem aquí–, però també tota la població immigrada.

Per nosaltres era important, també, que totes aquestes actuacions fossin centralitzades a partir d'una agència, l'Agència Catalana de l'Habitatge. Ens semblava que era una eina important, per això la plantejàvem aquí, i quan després parlem de la transacció que hem arribat tots els grups parlamentaris..., perquè aquesta Agència no hi surt. En tot cas, ja anunciem aquí que per nosaltres és una eina i que la plantejarem com una esmena, si no surt en el Projecte de Llei d'habitatge que s'ha de presentar durant aquest any aquí, a aquest Parlament. Allà segur que també ho tornarem a discutir. Plantejem la necessitat d'una eina, sigui agència sigui el que sigui, però sí que hi ha d'haver una eina especial perquè les que hi ha en aquests moments no ens acaben de satisfer.

I, per últim, també, hi ha d'haver tot un seguit de polítiques fiscals claríssimes amb relació a l'IVA, amb relació a l'IRPF, impost de societats, impostos locals com l'IBI, podem plantejar-nos l'IAE, o sigui, tot un seguit d'actuacions que vagin a millorar i reduir la fiscalitat que hi ha sobre aquest tipus d'habitatge protegit, per tal, doncs, de fer-lo molt més assequible i molt més accessible.

En tot cas, posteriorment, després de la intervenció dels altres diferents grups, podrem plantejar la transaccional a què hem arribat tots plegats en aquest tema sobre la política d'habitatge.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Pels grups que han presentat esmenes, pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan parlem de la política de l'habitatge a Catalunya hi hauria dos substantius que definirien què és el que està fent el Govern, per un cantó, la desídia i, per un altre cantó, la incompetència en matèria de política d'habitatge.

A vegades he arribat a dir, fins i tot, a la Comissió que aquest Govern no té política d'habitatge, però la prova dels fets diu que no només no té política d'habitatge, sinó que el que no té és l'ambició política per dissenyar una política de l'habitatge. I ens podem remetre, fins i tot, a l'estructura del Departament: en dos anys i escaig de Govern, dos consellers i dos directors generals de l'habitatge que, per tant, encara no han sigut capaços de presentar un pla eficaç.

El primer conseller i el primer director general presenten un pla de xoc el setembre de 2000, el segon conseller i el segon director general ens anuncien en la Comissió un nou pla de l'habitatge per a Catalunya. Dos anys i mig i dos plans de l'habitatge, per tant, el que jo deia: ineficàcia, inoperància i falta d'ambició política.

Què ens passa en la situació de l'habitatge a Catalunya? A Catalunya tenim un parc d'habitatge important: 2 milions 700.000 unitats a Catalunya, segons el cens del 91, és a dir, una unitat d'habitatge per cada 2,2 habitants. Els problemes són dos, entre els molts problemes que pot tenir la política d'habitatge, però bàsicament dos: un problema, l'impacte del preu de l'habitatge en la renda familiar, que oscil·la, segons els nivells econòmics de Catalunya, entre el 35% i el 60% en els sectors econòmicament més febles, i un segon problema important és que hi ha sectors creixents de població catalana que no poden accedir a un habitatge en condicions. Ha mancat una política de preus i no s'ha fet.

Senyor Boada, vagi per endavant que com a signant, també, d'aquesta transaccional li dono suport, en aquesta iniciativa i en aquesta Moció que vostè va presentar, tot i que, un cop passen les mocions per les mans de l'equip, del Grup que dona suport al Govern, comencem viatjant en un Boeing 747 i acabem en un Fokker 50. I jo espero que aquesta Moció, que és una moció sensata i realista, però d'un primer nivell de concreció –perquè no vam poder baixar..., obligar el Govern a invertir unes quantitats econòmiques determinades o demanar-li que compleixi això a què s'havia compromès ell mateix, quant a les quantitats d'habitatge protegit a posar al mercat–, doncs, espero que no segueixi el camí de la Moció 28/VI, de juny del 2000, que aquest diputat que us parla va presentar consensuada amb tots els grups, que podia haver servit de marc per a una nova política i que, realment, el Govern no hi ha fet cas.

Per nosaltres, senyor Boada em permetrà, perquè segurament coincidirem que en el futur, d'aquí a quinze, divuit mesos, quan hi hagi un nou govern a Catalunya, que considerem si aquest govern farà la seva política sobre allò que, a l'època medieval, seria un quadríum, les quatre assignatures bàsiques que hauria de tenir la nostra política: la política de lloguer, la de foment de la rehabilitació, la de les reserves estratègiques i solidàries de sòl i la de les xarxes de mediació.

Les polítiques de lloguer. Les polítiques de lloguer, amb la promoció directa del Govern de la Generalitat que, quan anem als pobles de Catalunya i ens trobem que hi ha l'escut de la Generalitat, la gent pugui identificar que la política de lloguer és una política del Govern de la Generalitat, no de la societat civil, no exclusivament dels ajuntaments, que també ho hauran de fer. Amb una política de lloguer que tingui una fiscalitat, com deia vostè, més favorable. I amb una política de lloguer que tingui nous instruments de gestió. I jo estic d'acord que haurem de revisar si realment Adigsa i Incasol estan complint la funció que els marca la legislació.

La política de foment de rehabilitació. Nosaltres demanem un pla integral de barris: quaranta barris, actuació urgent. No són, però, exclusivament quaranta barris a

Catalunya. I, a més a més, demanem mesures per a la gestió i el control del parc públic.

I les reserves estratègiques de sòl. És fonamental que els recursos públics que nosaltres voldríem al Pla federal de l'habitatge fossin perquè els ajuntaments tinguin la capacitat econòmica de comprar sòl, posar-lo al mercat quan el sòl puja i treure'l del mercat quan realment fa falta. Aquestes reserves estratègiques i solidàries de sòl creiem que són importants.

I la xarxa de mediació. La xarxa de mediació es fa imprescindible perquè els sectors més pobres de la nostra societat tinguin l'aval d'una xarxa pública de serveis, directa de la Generalitat o concertada amb els ajuntaments i amb les entitats socials, perquè puguin realment accedir a l'habitatge.

I aquests per nosaltres són el quadríviem. I ens trobarem, segurament, senyor Boada, d'aquí a quinze mesos o divuit mesos com a molt, establint aquesta nova política. I la meva responsabilitat, des del lloc polític que em correspongui, serà recordar al nou president de la Generalitat i al nou govern progressista a Catalunya, que s'albira clarament, que aquests són els principis bàsics per tenir a Catalunya política d'habitatge i per garantir als catalans...

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

...i a les ciutadanes de Catalunya –acabo, senyor president– allò que diu la Constitució espanyola, que és el dret a un habitatge digne.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer. És excel·lentíssim diputat, en virtut de la seva condició d'exsenador.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, és un tractament vitalici que tenim en el Reglament del Senat espanyol, però en el Decret de protocol de la Generalitat de Catalunya aquest tractament no és català, és més aviat espanyol, i per això no el solc utilitzar mai. *(Rialles.)*

El vicepresident primer

Molt bé, il·lustre senyor Ferrer, té la paraula.

El Sr. Ferrer i Gironès

Nosaltres hauríem de ser gaudins, cavallers, ciutadans honrats, il·lustres, honorables, molt honorables, però no passem de comte, no arribem a marquès, ni a duc, ni... *(Rialles.)*

El vicepresident primer

Endavant, senyor Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, ahir, el molt honorable senyor president de la Generalitat de Catalunya ens va dir, entre moltes coses, en contestar a l'honorable senyor Maragall, que hi havia una política fenomenal, i em sembla recordar que va fer..., 14.000 habitatges, va parlar de 14.000 habitatges.

Bé, el senyor president no ens va dir perquè s'havien fet 14.000 habitatges; no ens va dir que era pel diner negre, no ens va dir que era per l'efecte euro, i tampoc ens va dir a quin preu anaven, aquests 14.000 habitatges. Perquè, que hi hagi 14.000 habitatges, a mi no em vol dir res. I estic segur que el fill d'una família normal, que té uns ingressos normals..., saben que, a aquests 14.000 habitatges, ells no hi poden accedir –no hi poden accedir. Jo he quedat sobtat, aquesta setmana, en veure que a Girona uns pisos que abans valien 10 milions o 12 milions ara estan a 24 milions. I ha passat, això, en tres, quatre anys. Com pot ser, senyor president? Això, no ho pot comprar una família normal.

Per tant, el que es constata és que la política de l'habitatge protegit ha fracassat. És indiscutible. I ho diuen els números: el Pla que es va fer en combinació amb l'Estat espanyol resulta que no s'ha complert ni en un 7%. El fracàs és de l'habitatge, però el segon fracàs és que aquest habitatge tampoc és de lloguer, que era una de les prioritats del Pla.

Per tant, un cop constatat això diem: «Quines solucions hi ha?» Jo, creieu-me que crec que, de solució, no n'hi ha, és molt difícil, perquè estem en un mercat. I, sobretot, jo diria que els solars cada vegada són més cars, i fan, pràcticament..., amb els mòduls que fixa l'Estat i que surten en el BOE cada any a principis de gener, amb aquests mòduls, és impossible fer habitatges de protecció oficial, perquè els solars no poden passar normalment d'un 10% del valor del pis. I, tal com està el mercat actualment, gairebé és impossible. O sigui, fer habitatges de protecció oficial amb els mòduls que l'Estat ha fixat és impossible, no es pot quadrar els números i, per tant, no podem esperar que es resolgui fàcilment.

Per tant, jo, com a governant –i no sé si ha dit el senyor Labandera que estaria prop del que manaria en el proper govern progressista, un cop passada aquesta legislatura–, jo, creieu-me que, des de la meva coneixença professional sobre la qüestió..., seria autènticament difícil de fer habitatges de protecció oficial amb els mòduls que ara hi han, i sobretot fer-los de lloguer.

És difícil, però sí que ha d'haver voluntat política per endegar cap aquí. La primera de tot és el que diu aquesta transaccional que hem firmat tots els partits, que és que es farà una llei de l'habitatge per a Catalunya. Benvinguda, aquesta llei, que nosaltres des d'aquesta trona la varem promoure, la varem defensar, i tots vostès ens hi varen votar en contra. Ara sembla que han reflexionat i faran..., i, sobretot, faran un pla de l'habitatge català. Marxarem de la fèrula de Madrid, podrem apli-

car condicions noves, sobretot podrem establir ajudes econòmiques pròpies, d'acord amb el nostre espai social català, i podrem fer estímuls fiscals i estímuls financers. Els ajuntaments, darrerament, ajuden poquet a l'habitatge de protecció oficial. Abans fins i tot desgravaven la llicència municipal d'obres, ara ni això; abans es donaven vint anys la desgravació de l'IBI, un 90%, ara tampoc. Bé, s'ha de reorganitzar això, i per als ajuntaments serà poca cosa.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però el que sí, senyor president, vull expressar: una satisfacció; és que es torna a exposar que, en funció del nostre dret civil català, fem una figura jurídica nova, creativa, on el lloguer pugui arribar a l'accés a la propietat, que es digui cens emfitèutic o no. Però hem de ser creatius, hem de ser imaginatius, hem de ser seductors..., els catalans hem de tenir la seducció, perquè a la gent li agradi parlar en català, perquè parlant en català poden tenir habitatges amb una figura jurídica que, sense esforç financer per part de la família, al cap de trenta anys pugui ser de la seva propietat. I, sobretot, que les caixes d'estalvi, que també és una aportació d'Esquerra Republicana, facin un pla específic per finançar els habitatges perquè, sap què passa, senyor president, avui dia? Que el tipus d'interès que paguen els habitatges de protecció oficial destinats a lloguer és un tipus més alt que el que hi ha en el mercat. Això no pot ser, això és impossible, i això ho fa el Consell de Ministres de Madrid, no ho fa la Generalitat.

Per tant, senyor president, hi ha coses noves, només falta voluntat, il·lusió i ganes que Catalunya sigui capdavantera, no solament en el terreny de la indústria, sinó també en el terreny social de l'habitatge, que és una de les primeres necessitats que té l'home i que té la família.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president; per posicionar-me en la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. És evident que el Grup Parlamentari Popular, doncs, compartim la inquietud demostrada, tant en el moment que es va substanciar la interpellació, així com en alguns dels punts presentats en la mateixa Moció, que és una moció extensa, en el contingut d'ella mateixa.

I en aquest sentit el Grup Parlamentari Popular hem presentat diferents esmenes sobre aquesta, perquè, doncs, també creïem que era bo que poguéssim col·laborar en el mateix..., algunes esmenes, doncs, importants, tenint en compte que en aquests moments ens trobem que el Govern de l'Estat, el qual ja té acabat el Pla de l'habitatge del 2002-2005 i està a punt de signar-ho amb el Govern de la Generalitat... Crec que és un bon pla sobre l'habitatge, amb una dotació pressupostària

molt important, i, a més a més, tenint en compte, també, aquesta inquietud manifestada, doncs, sobre els ajuts, amb els descomptes o a través del nou IRPF, i tenint en compte que hi ha un esborrany molt positiu en aquests moments, d'ajut i de suport, principalment cap a la família, i en el qual hi haurà també..., i que ja està manifestat, dins d'aquest mateix esborrany, de cara a poder tenir aquest nou IRPF..., és evident que la família, doncs, ja no serà una ruïna, ans el contrari, sinó que fins i tot hi ha una deducció importantíssima per a les qüestions de lloguer, que arriba fins pràcticament un 50%.

El Grup Parlamentari Popular retirem les nostres esmenes perquè hem arribat a un acord global amb una esmena transaccional a la qual tots els grups parlamentaris ens hem afegit. Crec que és una bona esmena transaccional, que recull allò que cadascun dels grups volien introduir en la mateixa Moció.

I, tenint en compte que he sentit o he escoltat dos il·lustres diputats que m'han precedit..., el senyor Labandera deia..., i m'agafo a això per contestar una mica, perquè era en un punt que no hi coincidíem, en el qual deia: «Segurament que hi haurà un nou govern.» N'estic segura, que les properes eleccions, tindrem un nou govern de Catalunya. El que ja discrepo una mica és que sigui aquest govern a l'ombra, que governi a Catalunya. Perquè, en definitiva, vostès, a molts dels ajuntaments que han governat i estan governant, molt del parc del sòl que vostès podien utilitzar per a l'habitatge i perquè poguéssin accedir a habitatges de lloguers, tota la gent, evidentment, amb uns sous que vostè coneix molt bé, que s'hi poguessin acollir..., vostè sap que molt d'aquest sòl s'ha venut i que aquest sòl no s'ha recuperat per a habitatges.

Per tant, moltes vegades, en lloc de criticar tant també ens hem de posar una mica la mà sobre el pit per tal de saber, també, que en moltes ocasions no fem el que hauríem de fer. I quan el senyor Ferrer comentava que els ajuntaments de vegades han ajudat poquet, dins d'aquest «poquet» molts ajuntaments governats pel Partit Socialista s'han venut aquests terrenys que vostè li deia sense pensar –sense pensar– en la «vivenda» i en les polítiques socials de lloguer.

Jo dic això perquè era un dels punts que crec que ens distanciava en aquesta Moció, però que, sortosament, ho hem pogut salvar i que ha sortit una transaccional molt positiva que és concordant, crec, en aquest cas, per part del Partit Popular, doncs, amb la inquietud que demostrava el senyor Boada i que nosaltres compartíem, no solament en la Moció, sinó fins i tot en el contingut de la seva interpellació.

Per tant, senyor president, doncs, n'anuncio la retirada, com a signants de l'esmena transaccional, que crec que vostè ja té a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció sobre política d'habitatge. De fet, no és la primera que discutim en aquest Parlament aquesta legislatura; de fet, el juny de l'any passat ja en vam debatre i vam aprovar, també, per unanimitat, una altra a proposta del Grup Socialista. I aquesta, d'alguna manera, incideix o fa èmfasi en determinats aspectes, o nous aspectes, que durant aquest temps s'han produït, per fets que aquest temps s'han produït i que porten que ara també estigui bé, doncs, que hi hagi aquesta Moció que recull alguns aspectes de la política d'habitatge, amb què nosaltres, substancialment, amb els aspectes fonamentals de la Moció presentada inicialment pel Grup Iniciativa per Catalunya Verds, hi podríem estar bastant d'acord, no?

Entenem que el text inicial de la Moció era bastant sensat i realista, i perfectament assumible, i amb una sèrie d'objectius que no només compartim sinó que el Govern de la Generalitat i el nostre Grup Parlamentari han anat defensant des de sempre, des de fa molt, molt, molt temps, ja en aquest Parlament, en els seus programes electorals i en diferents actes, jornades, fòrums de debat, etcètera.

No sé si, senyor Boada, vostè i jo ens ho haurem de fer mirar, però la veritat és que em sobta, però realment ens és més fàcil posar-nos d'acord amb vostè –i també li agraeixo el to positiu de la intervenció– que no pas amb el Grup Socialista, no? Jo veig que, a totes les intervencions que hi han hagut aquí hi ha hagut un to positiu i constructiu, per part de tothom, excepte vostè, senyor Labandera. Jo no sé si potser ens serà més difícil, en les mocions que presentin vostès, posar-nos d'acord. Però curiosament ja va passar amb la Llei de l'urbanisme, ara també passa amb aquesta Moció; no sé si ens ho hem de fer mirar o no, però ens és més fàcil posar-nos d'acord amb el Grup d'Iniciativa que amb vostè, i també evidentment amb la resta de grups. Vull dir, el to de la seva intervenció sembla que ha desentonat, per dir-ho d'alguna manera, respecte a la majoria de les altres, que el que han fet és posar èmfasi en els aspectes positius que, reconec, tenia la Moció inicialment i també la transacció que tots, també vostès, acabarem signant, no?

Jo en destacaria, de les nostres esmenes, i recollint..., recollides a la transacció, l'èmfasi que hem volgut fer que es tracta..., que el que s'ha de presentar en el termini de tres mesos és un pla català de l'habitatge, un pla amb entitat pròpia, de Catalunya, que vagi més enllà d'un simple complement del Reial decret de l'Estat de mesures en matèria d'habitatge i que tingui entitat pròpia i, com dic, vagi molt més enllà.

També altres qüestions de les que recull la Moció i que nosaltres hi posem èmfasi, com que hi ha d'haver un potent parc públic de lloguer, i també de venda, d'habitatge protegit; també que les mesures fiscals per a la millora han de ser tant pel que fa referència al que és els impostos de l'Estat, com de la Generalitat, com dels governs locals, i a altres qüestions a què ha fet referència, també, el senyor Ferrer respecte als préstecs preferents per part de les entitats de crèdit, o a altres figures del dret civil català que també poden ser de bona aplicació en el cas de la política d'habitatge.

Jo no vull acabar sense referir-me a la intervenció, una mica, que, al meu criteri, desentona amb la resta, no?, i és que, és clar, per exemple, vostès ens demanaven amb les seves esmenes..., demanaven, senyor Labandera, que es financés, també, l'adquisició, l'adquisició de sòl, per part de la Generalitat, de les administracions locals. És clar, sobta una mica –ho ha dit la senyora Dolors Montserrat, també– que vostès ara demanin això quan, sistemàticament, el que han estat fent ha estat, en els ajuntaments on han governat, subhastant-se, de forma pública i descarada, inflant els preus, el sòl que vostès rebien, no?; qüestions com aquestes que, al nostre entendre –i vaig acabant–, doncs, ens impedeixen compartir amb vostès moltes de les coses que han acabat dient.

Acabo, en tot cas, pensant que la transacció a què hem arribat és una bona transacció, que va evidentment en la línia del que el Govern de la Generalitat ha estat defensant des de fa molt, molt i molt temps, i que amb el temps veurem, ja en la línia del que s'ha estat fent, com el Programa de xoc i habitatge que està en execució, com aquests propers temps s'anirà avançant molt més en aquesta mateixa línia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada. (*Remor de veus.*) Prego silenci, si us plau, senyors diputats i senyores diputades...

(*Pausa.*)

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, com s'ha dit, hem arribat a una transacció. Com a tota transacció vol dir que tots plegats, doncs, hem hagut de cedir totes aquelles propostes que havíem plantejat tant el proponent, com és Iniciativa per Catalunya Verds, com la resta de grups que hi han presentat esmenes.

De totes maneres, a mi em sembla que el que ha quedat amb aquesta Moció –jo ho crec– és un avenç important del que teníem fins a aquest moment. I, ràpidament, dic les tres o quatre o cinc qüestions que cal tenir en compte amb aquesta transaccional, doncs, que aprovarem avui: primer, la presentació en el termini de tres mesos d'un pla català de l'habitatge, que jo crec element importantíssim que fins a aquest moment no tenim amb la suficient consistència.

I en què consistirà? Té en compte tots aquells elements en els quals tots hem coincidit que són vitals i importants i per al nostre país: la creació d'un potent parc públic de lloguer, sobretot per atendre els sectors socials més necessitats que en aquests moments no és el suficient ni de bon tros; la promoció d'habitatges de lloguer en rotació per a joves i especialment, també, per als estudiants que facin, doncs, ensenyament superior, que també en podrien gaudir; la rehabilitació del parc

d'habitatges i, també, la posada al mercat de lloguer d'habitatges de segona mà, i un element important que fins a aquest moment no havia sortit, però que ja anem notant també al nostre país, l'eradicació del infrahabitatge –un element també important que cada vegada més, per desgràcia, hi ha un percentatge més important, doncs, de persones que no viuen en un habitatge digne, que viuen en un habitatge de pocs metres quadrats i que, evidentment, no és amb la dignitat suficient en què ho haurien de fer. (*Remor de veus.*) Alhora, també, tota una línia d'actuació per assegurar l'accessibilitat de les famílies de rendes més baixes a l'habitatge, sobretot atenent les situacions personals, sectorials, ètniques dels possibles beneficiaris i, evidentment, també, de les persones que provenen de la immigració. Un element important que fins a aquest moment tampoc s'ha fet amb la suficient insistència com és la promoció d'habitatges de lloguer assistits per a la tercera edat. (*Persisteix la remor de veus.*) També impulsar les borses d'habitatge jove...

El president

Esperi's un segon, esperi's... (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Deia impulsar les borses d'habitatge jove com un instrument d'intermediació i, sobretot, un programa de microcrèdits per a la rehabilitació d'habitatges de lloguer per als joves.

Alhora, també, aquest Pla d'habitatge haurà de tenir mesures per afavorir la sostenibilitat a la construcció de l'habitatge, sobretot amb els materials utilitzats, amb el model energètic; tot d'actuacions fiscals importants per reduir aquesta, doncs..., de tots els habitatges protegits. I estem parlant de reduccions de la fiscalitat tant a l'Estat, a la Generalitat, que també hi té competències, com també als ens locals; la participació de les entitats financeres per formalitzar un pla de finançament específic d'habitatge protegit amb tipus d'interès preferent.

I, a l'últim, també, estudiar la possibilitat que el cens emfitèutic sigui un element, també, que està en el Dret civil català, per facilitar, doncs, l'ús d'habitatges protegits per als joves.

Aquestes són les propostes que avui aprovarem aquí. Jo crec que són propostes interessants, importants, que intentaran fer front no al que voldríem nosaltres, però sí amb un element més important, a aquestes necessitats cada vegada més importants com és l'habitatge públic i protegit i de lloguer per al nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Senyor Labandera, vostè em demana la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per al·lusions, senyor president. He estat al·ludit per la diputada, la il·lustre diputada senyora Dolors..., i, també, pel diputat senyor Puigdomènech.

Senyora Dolors Montserrat, vostè que és una persona que té normalment un plantejament molt sensat sobre temes d'habitatge, perquè coneix el món local, jo li prego que no continuï fent aquest argument que els ajuntaments es venen el sòl.

Miri, sí és evident que hi ha operacions de venda de sòl, però jo li diré que l'any passat –i és una xifra que li prego que incorpori en el seu discurs i li ho dic amb tot el «carinyo», senyora Montserrat– el 65% del poc habitatge protegit que es va fer, l'any 2000 i el primer semestre del 2001, el van fer els ajuntaments de Catalunya. I aquesta és una xifra que vostè, segurament, amb la seva sensatesa habitual la incorporarà en el seu discurs.

I al senyor Puigdomènech li demano, sobretot, que retiri aquestes paraules de venda descarada del sòl per part dels ajuntaments. L'Ajuntament de Barcelona està destinant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...el 25% –perdó, senyor president, ja acabo–, el 25% del sòl destinat a l'habitatge. I això és una xifra i una constatació. (*Remor de veus.*) I, miri...

El president

Prego, senyor diputat... Senyor diputat, se li ha passat el minut. Li agraeixo, de debò, la comprensió amb el meu advertiment. Té la paraula el senyor Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president...

El president

Té un minut.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...per unes contradiccions molt evidents. Senyor Labandera, l'Ajuntament de Barcelona el que ha fet amb el Pla d'habitatges jove és promoure habitatge no només directament, sinó d'altres formes sobre vint anys d'incompliment amb l'execució del Pla general metropolità sobre els equipaments que no han estat capaços de recuperar durant tots aquests anys... (*remor de veus*), sobre vint anys d'incompliment. Aquesta és..., em sembla que és una evidència i podria dir moltes més coses, però em sembla que no és el moment, i, per tant...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Remor de veus.*) No, s'acaba aquí el debat.

Voldria fer notar una cosa a les senyores i senyors diputats que potser a alguns els ha passat per alt. Avui en entrar no s'han trobat trípodos aquí a l'entrada que dificultin l'entrada i sortida d'aquest hemicicle, és que ja

funciona, pràcticament, el nou sistema: hi ha només una càmera de seguretat al final i em sembla que és un avantatge que hem aconseguit de qualitat de la imatge d'aquesta casa. Gràcies.

Passem, ara, a la votació de la proposta de transacció a la Moció sobre política d'habitatge entre els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya Verds, Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, Partit Popular, Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa als mitjans de comunicació de titularitat de la Generalitat (tram. 302-00213/06)

El setzè punt és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el propòsit de capteniment del Consell Executiu pel que fa als mitjans de comunicació de titularitat de la Generalitat. La presenta la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que espero que s'acosti aquí, al faristol, per poder substanciar-la.

Mentre espero que ens deixin la cambra absolutament en disposició de poder començar aquesta... (*Veus de fons.*) Se'm demana l'agrupació. Hi estan d'acord els senyors diputats? (*Pausa.*)

Molt bé. Doncs, ho farem agrupadament, la 16 i el punt número 17. (*Remor de veus.*) Prego als senyors diputats que deixen la sala que ho facin ràpidament i en silenci.

Té la paraula vostè, senyora diputada, un cop hagi fet l'ús moderat de l'aigua, amb la nova cultura. (*Rialles.*)

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ara fa quinze dies parlàvem en aquest Ple dels mateixos afers que avui es plantegen en aquesta Moció.

De fet, la Moció que hem presentat és, amb molt petites variacions, el mateix que vam presentar en el ple anterior com a esmena a la Moció que havia presentat el Grup del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, referida a una moció anterior. És una mica complicat això. En tot cas, però, són així les coses a nivell de la tramitació parlamentària, perquè, si bé aquelles qüestions que plantejàvem fa quinze dies, en aquell moment eren de total actualitat, sí que és cert que els punts que hi ha en aquesta Moció –els cinc punts que hi ha en aquesta Moció– continuen tenint vigència i total actualitat.

En aquest sentit, reiterem el que ja vam assenyalar fa quinze dies, i és que entenem que el Govern i el Grup de Convergència i Unió, el Grup que dona suport al Govern, han infringit els acords del debat sobre els audiovisuals de desembre del 99, i el Govern ho ha infringit a partir del que han sigut les contínues ingerències en el funcionament de la Corporació Catalana de Radio i Televisió que van portar a la dimissió del seu

antic director general; ho ha sigut, per altra banda, també, amb el mateix text que es va presentar de cara a la reforma de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio Televisió. Ens hi vam referir ja i ho reiterem ara, i reiterem aquesta reprovació al Govern que ja vam presentar fa quinze dies.

En aquest sentit, al punt 2, vull fer-hi un especial èmfasi al punt 2, aquest que diu que es recomposi el consens aconseguit en el debat sobre els audiovisuals «a partir d'assumir els compromisos expressats en les resolucions aprovades, entre ells» –i aquí hi hem introduït una variació respecte a aquella esmena que abans assenyalava– «el que fa referència a la modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb els criteris indicats.» És a dir, amb els criteris que va aprovar el Parlament.

I faig èmfasi en aquest punt perquè justament divendres passat amb la reunió de la Ponència que estava redactant la Llei de l'audiovisual per mandat del Parlament, per mandat d'aquell debat, el Grup de Convergència i Unió va anunciar que demanava la suspensió dels treballs a la Ponència, perquè considerava que el Projecte de Llei que aquest Grup havia presentat, junt amb el Partit Socialista, el Projecte de Llei sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aquesta presentació en registre, s'entenia que trencava aquells acords.

Nosaltres entenem que no és així, que no hi han motius per trencar, per interrompre els treballs de la Ponència, de la mateixa manera que no vam interrompre els treballs a la Ponència en el moment que el Grup de Convergència i Unió va dir o va anunciar que no estava disposat a tirar endavant la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio Televisió.

Per tant, en aquest punt s'havia trencat ja abans el consens com s'havia trencat amb altres actuacions del Govern que abans m'hi he referit.

Com recomposar el consens? Nosaltres considerem que això és necessari, però aquesta recomposició del consens, al nostre entendre, només passa perquè el Grup de Convergència i Unió demostrï que vol tirar endavant efectivament els acords parlamentaris. I aquesta demostració no és només verbal, ha de ser a partir de posar sobre la taula, també, un text de Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que respongui als criteris aprovats pel Parlament, i sobre aquesta base podem debatre, podem tornar a considerar com esborranys el que tots hem presentat; però, si no és així, de cap manera pot entendre's que el consens es recompongui.

Per altra banda, entenem també o destaco també els punts que impliquen la valoració de la tasca del Consell d'Administració i del seu treball basat en el consens. I la primera demostració que es pugui treballar en base a aquest consens serà que en els propers nomenaments, sobretot els que refereixen a la direcció de Catalunya Ràdio, el nou director general busqui aquest consens.

És en aquest sentit que..., ja que discutim les dos propostes, les dos mocions conjuntament, aquesta i la següent, que ja comento que el nostre Grup ha presentat una esmena d'addició a la Moció en què s'insta, justament, al Consell, que, mentre la nova Llei no establei-

xi el procediment per nomenar els directores o directores de les empreses filials de la Corporació, aquest nomenament es faci amb el consens del Consell d'Administració. I, per tant, que això s'apliqui...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...ja acabo, al nomenament del nou director de Catalunya Ràdio.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment per a evitar la seva ingerència sistemàtica en la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i en les decisions que aquesta pren (tram. 302-00214/06)

També, per presentar la Moció subsegüent, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, de fet, els presentem una moció molt en sintonia amb la Moció que ja els vam presentar fa quinze dies per continuar el debat que ja vam encetar, doncs, en el plenari anterior; una moció, d'altra banda, molt similar a la que ha presentat el Grup d'Iniciativa Verds i que intenta respondre als problemes que s'han plantejat en les darreres setmanes en relació amb la Corporació i que han representat una vulneració dels acords parlamentaris.

Per això el nostre Grup presenta una resolució, amb tres punts. Un punt que és molt clar, que és de reprovació del Govern perquè es vulneren els acords del desembre del 99, amb la imposició, per part del Govern, del senyor Villatoro com a director general; crec que ha estat molt explicat, molt clar: jo crec que avui el plenari hauria de reprovar el Govern per aquesta vulneració dels acords. En segon..., s'afirma, volem afirmar i reiterar la necessitat del canvi en els mitjans públics de la Corporació, seguint els criteris acordats a la Ponència del desembre del 99. I, en tercer lloc, proposem que el Parlament es defineixi clarament en la urgència d'elaborar una nova llei de la Corporació, i, per concretar aquest compromís del Grup Parlamentari, el nostre Grup va presentar fa quinze dies, durant el debat parlamentari, en el Registre, un projecte de llei de reforma de la Corporació. Aquest és el text.

Proposem també una esmena al text d'Iniciativa, similar al que Iniciativa ens presenta a la nostra Moció, que és un text perquè, mentre no es faci la nova llei, els directores de les empreses filials es facin amb el consens

del Consell d'Administració. Pensin que el tema més important que ara tenen damunt la taula el senyor Villatoro i el Consell d'Administració és el nomenament del director de Catalunya Ràdio. Estic convençut que vostès saben que hi ha l'intent de tornar a nomenar el senyor Clavaguera al capdavant de Catalunya Ràdio, i, si això es produís, segur que es produiria per imposició del director general de la Corporació, en desacord profund amb amplis sectors del Consell d'Administració. Per això és tan important que aquesta esmena pugui acordar-se, perquè el nomenament dels executius, dels directores de les empreses filials es pugui fer d'acord amb el Consell d'Administració.

Bé, això és el relat, és la Moció que els presentem. Amb tot, jo el que els voldria demanar, molt especialment al portaveu que intervingui del Grup de la majoria, és que... (*veus de fons*) –sí, senyor Camp–, és que ens aclareixin quelcom que és molt important –senyor Casas, realment és molt important–: per què el cessament de Miquel Puig? Miri, em sembla que va ser el senyor Ribó que li ho va preguntar al president Pujol, i el president Pujol va fugir d'estudi, d'una manera bastant injustificable. I jo crec que aquesta cambra ha de saber per què el senyor Puig va dir públicament que ell dimitia perquè havia perdut la confiança del Grup de la majoria i del Govern. Per què?

És que, certament, aquest és el tema central. Perd la confiança perquè el senyor Puig havia obert un procés de *glasnost*, de transparència important, en els números econòmics de les empreses filials de la Corporació? Recordem com el senyor Puig es va atrevir a treure els 15.000 milions de forats que havien generat les aventures financeres Audiovisual Sport i Via Digital –15.000 de pèrdues, eh?, 15.000. És per això? És perquè la *glasnost* en els informatius no era digerible pel Govern? O és perquè, de cara a les pròximes eleccions, han volgut aturar el procés de transparència? Jo crec que aquesta cambra, avui, necessita que el Grup de la majoria ens expliqui el perquè del cessament del senyor Miquel Puig.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passarem ara, també, a un torn de posicionament. L'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló, per Esquerra Republicana... (*Veus de fons*.) No, agafem cinc minuts. Sí... Jo sé que vostès tenen una capacitat de precisió extraordinària.

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, volia fer una intervenció de l'escó estant, per dir, simplement, senyores i senyors diputats, senyor president, que aquesta Moció, aquestes mocions, literalment la majoria, gairebé literalment la resta, les vam votar en el pasat Ple. El nostre Grup opina el mateix, el nostre Grup votarà el mateix. I ja ens volíem, diguem-ne, limitar a aquesta intervenció, perquè més enllà era difícil.

Vist com ha anat alguna de les intervencions, nosaltres el que podríem afegir és: ens va desagradar profundament el sistema a través del qual el Govern va efectuat

ar la proposta de nomenament del director general –ho hem dit i ho reiterem–; creiem que aquest sistema va vulnerar els acords del Ple monogràfic i de les resolucions posteriors al Ple monogràfic de l'audiovisual; no discutim la característica partidista o no del senyor Villatoro; estem esperant –estem esperant– amb molt interès els primers nomenaments del senyor Villatoro, creiem que això serà clau per saber on estem, i, si volen que siguem sincers, en aquests moments ens interessen molt més els primers nomenaments del senyor Villatoro que el que va passar fa un mes. El que va passar fa un mes va passar; ho sabem, ho tenim apuntat, no ens n'oblidarem, però ara i aquí ens interessa molt allò que en aquests moments farà el senyor Villatoro en el seu càrrec de director general, que s'establirà en els primers nomenaments; per exemple, en el nomenament del director o la directora de Catalunya Ràdio –per exemple en el nomenament del director o la directora de Catalunya Ràdio.

I posats en la sinceritat, i vist que també ha sortit el tema de la Ponència de la Llei de l'audiovisual, la nostra postura, que vam explicitar en la Ponència i que podem explicitar avui aquí aprofitant l'avinentsa, és claríssima: nosaltres estem pel manteniment de la Llei de la Ponència de l'audiovisual, però, primer, que el Grup de Convergència i Unió, com vam demanar en la Ponència, ens assegurí que, si la Ponència es manté, és amb la voluntat de tirar endavant el procés legislatiu, perquè, si no hi ha aquesta voluntat del Grup majoritari de tirar endavant el procés legislatiu, nosaltres, senyor president, el ridícul parlamentari, preferiríem no fer-lo, i em sembla que, per a la cambra i la institució, és millor no fer-lo. Si es vol tirar endavant, perfecte; si no, se'ns diu i tanquem la Ponència. I, si es tira endavant la Ponència, el nostre Grup va dir que estava en disposició de dirigir-se al Grup Socialista i al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds per demanar-los que la seva Proposició de Llei, mentre la Ponència hi treballés, no arribés a plenari. Són les dues coses que vam dir. I estem disposats a fer-les, i també, senyor president, a fer-les en un termini de temps raonable; no ens quedarem en aquesta situació que ahir vaig qualificar de «somorta» massa temps, perquè el somortiment és una posició vitalment molt complicada, però políticament irrespirable.

He aprofitat aquesta intervenció per deixar clar la nostra postura, i insistir que opinem el mateix que en l'últim Ple i votarem el mateix que en l'últim Ple.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Vostè mateixa, senyora Comas d'Argemir, ho deia en iniciar la seva intervenció: el que proposen és el mateix; el senyor Bargalló ho acaba de dir. En el món jurídic, existeix un principi que habitualment

els juristes invoquem, que és el que s'anomena *non bis in idem*, que vol dir «no tractar més d'una vegada la mateixa cosa», i això és el que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i vostès, acompanyant-lo, estan fent a propòsit d'aquest tema, que és atractiu, perquè és un tema respecte del qual tothom gosa opinar, perquè és el tema de la ràdio i de la televisió públiques de Catalunya.

Nosaltres –jo els ho avanço–, aquestes dues mocions, les votarem en contra, les dues; que, a més a més, no només reiteren els conceptes, sinó que, per si això fos poc, es reproduïxen recíprocament des de la més absoluta literalitat. Jo no sé si Iniciativa per Catalunya Verds el que fa és copiar la descripció de la situació que fan els socialistes o si és a l'inrevés; però, en tot cas, el que diuen és literalment el mateix.

Vejam, aquí hi ha un fet incontrovertible a partir del qual es genera tota aquesta, diguem-ne, dissensió de la qual vostès parlen, que és el nomenament del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És cert –ho vaig dir i ho repeteixo també ara– que, a partir del debat de mitjans de comunicació, es va aprovar una resolució on es deia que el Govern *cercaria* el màxim consens per al nomenament, però no diu enlloc que el Govern *dimiteixi*, no del seu dret: del seu deure de produir el nomenament corresponent. I això és el que va fer el Govern, amb millor o amb pitjor fortuna, i, a més a més, va cercar aquest consens. Però no només el va cercar, sinó que el va assolir, perquè la votació dels membres del Consell d'Administració, efectivament, exigint la reciprocitat de la confiança, va ser favorable respecte de la persona del senyor Villatoro. Per tant, entenem nosaltres que aquest primer aspecte que vostès denuncien queda salvat.

A continuació parlen de la recomposició del consens per seguir tirant endavant les lleis. Escoltin, el diputat que els parla va preguntar al ponent del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Antoni Fernández Teixidó, si estava en condicions de respondre'm respecte de la voluntat del Govern de tirar endavant aquestes lleis, i, aquesta pregunta, la hi vaig formular en presència de la resta de ponents. La resposta del senyor Fernández Teixidó va ser clara i contundent: «Sí», va dir.

Per tant, si el Govern –que és veritat– va demanar l'ajornament de la Llei de la Corporació, això és cert, però si el representant del Govern a la Ponència –més exactament, del Grup majoritari que li dona suport a la Ponència– diu que està d'acord a tirar endavant aquesta producció legislativa –la Llei de l'audiovisual i la Llei de la Corporació–, qui trenca, objectivament, aquest consens? El trenca, o el trenquen, perquè en són dos, els grups parlamentaris que, un document que havien presentat en ponència per facilitar o per enriquir els treballs, el converteixen en una proposició de llei que presenten al Registre de la cambra. A partir d'aquell moment, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió diu que considera el consens trencat, i els demana que ho retirin, i mentrestant en demana la suspensió. No faré un judici de valors respecte d'aquesta posició, però, en tot cas, em deixaran dir que sembla objectivament coherent.

Per tant, tenint en compte que la resposta del representant de Convergència i Unió és afirmativa pel que fa a la voluntat de produir aquestes lleis, i tenint en compte el fet objectivable de la presentació d'aquesta Proposició de llei, els toca a vostès, senyor Carbonell, senyora Comas d'Argemir, retirar, a través del procediment reglamentari previst a la cambra, aquesta iniciativa legislativa i tornar al consens perquè en ponència, tal com deia el senyor Bargalló i jo subratllo, per part nostra, ara mateix, pugem endegar la feina que se'ns va encomanar i que tots plegats varem acceptar, és a dir, la producció legislativa de la normativa audiovisual des d'una ponència conjunta.

Per tant, i en conseqüència, anuncio, com no podria ser d'altra manera, que el nostre Grup Parlamentari votirà en contra d'ambdues mocions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor diputat Pere Lladó, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, estem en el mateix escenari de fa quinze dies, i la senyora Comas tenia dificultats, una mica, a expressar el text de la seva Moció, com s'havia redactat, etcètera. Bé, en tot cas, m'han precedit en l'ús de la paraula diputats, doncs, que s'han expressat molt bé: són còpies literals de l'esmena que va presentar la senyora Comas aquí fa quinze dies, són còpies literals. Això sí, d'aquestes còpies literals, senyor Carbonell, hi ha dos punts que vostès han extret, que són els que parlen, curiosament, de consens, els dos punts que parlen de consens, sí, sí, vostès els han retirat de la Moció.

Mirin, hi ha poques coses a afegir, no?, en una situació com és aquesta, perquè, bé, tornar altra volta a repetir tots els arguments, doncs, que ja vam dir fa quinze dies ara em sembla que no és qüestió de tornar-ho a repetir tot. En tot cas, sí que nosaltres ja ho vam manifestar l'altre dia a la ponència: certament, estem d'acord amb aquesta suspensió de la ponència, que no vol dir que nosaltres no estiguem d'acord que pugui continuar la ponència, però que, evidentment, nosaltres, si la ponència, realment, ha d'elaborar una llei de la reforma de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no té sentit que dos grups parlamentaris hagin presentat al Ple del Parlament una proposició de llei.

Bé, en tot cas, el que sí és cert és que vostès barregen dos aspectes que em sembla que s'han de tenir presents. Una cosa és el nomenament del senyor Villatoro, que ja vaig dir en el seu moment, doncs, que era competència del Govern i del Consell d'Administració. Ara vostès ja estan molt preocupats per veure qui dirigirà Catalunya Ràdio, és la seva gran preocupació, a veure qui dirigirà Catalunya Ràdio. En tot cas, almenys les notícies que nosaltres tenim, és que en el Consell d'Administració ja s'ha parlat de perfils d'un possible director de Catalunya Ràdio. Per tant, no estiguin pas tan i tan preocu-

pats, perquè sembla que anem en la bona línia. Però no té res a veure el nomenament del senyor Villatoro, que això, en definitiva, és una facultat del Govern i Consell d'Administració, amb la suspensió d'una ponència, suspensió, volem creure que sigui momentània, d'una ponència pel fet que vostès sí que han trencat el consens. Vostè, senyor Carbonell, diu: «I demanaré al ponent del grup de la majoria que ens expliqui per què ha dimitit el senyor Miquel Puig.» Vostè, senyor Carbonell, es creurà el que jo li digui de la dimissió del senyor Puig? No, no s'ho creurà, no, és millor que ho preguntí al senyor Puig. Segur que no me creu –segur que no me creu–, perquè d'aquí a quinze dies, possiblement, tornin a presentar un altre document d'aquestes característiques. Per tant, segur que no em creu. Ara, vostè sí que m'ha d'explicar per què vostès han volgut trencar el consens d'una ponència que havia d'elaborar la Llei de la reforma de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Jo espero de la seva resposta, evidentment, doncs, que serà una resposta coherent.

Bé, en definitiva, no tindria gaire més cosa a dir, doncs, perquè, pràcticament, s'ha dit tot, però sí que ens agradaria que d'una vegada per totes tinguéssim un debat seriós sobre els mitjans públics de ràdio i televisió a Catalunya. I escolti'm, vostès, perfectament, llegeixen els informes del CAC. Ho torno a repetir aquí: els informes del CAC diuen que són els mitjans públics que tenim a l'Estat espanyol que són més objectius, sí, sí, més objectius, més plurals i de més qualitat. I avui suposo que no parlaran de pluralisme, perquè ahir vaig anar a dormir escoltant a Catalunya Ràdio el senyor Nadal i aquest matí, quan venia amb cotxe, tornava a escoltar el senyor Joaquim Nadal per la ràdio. Suposo que hi deu haver pluralisme, perquè jo veig molt poques televisions públiques en què la quarta i cinquena força política, doncs, tinguin altaveus, i en aquest país, afortunadament, perquè ha de ser així, hi tenen cabuda –hi tenen cabuda–, com tots els sectors socials d'aquest país. I tot sigui dit, l'informe del CAC diu que, precisament, són les formacions parlamentàries amb menys nombre de diputats, més reduïdes –que això no vol dir que ho siguin sempre, perquè algun dia poden ser majoritàries–, les que tenen millors tractaments en la televisió i ràdio públiques de Catalunya. I això ho diu l'informe del CAC, això no ho diu el portaveu de la majoria, això ho diu l'informe del CAC, però seria bo que llegissin l'informe del CAC i també seria bo que escoltessin Catalunya Ràdio, si més no perquè hi surt, ahir al vespre i aquest matí hi ha sortit, doncs, el seu cap de grup, eh?, i l'escoltessin i que, més o menys, vostès la seguissin, perquè pogués tenir, senyor Espasa, opinió –perquè pogués tenir opinió–, perquè si no, vostès sempre repeteixen, és la cançó de l'enfadós, sempre repeteixen, diuen i tenen una gran obsessió: la gran obsessió d'aquesta legislatura de vostès és la Corporació Catalana i, al final, aquest portaveu el que pensa és que vostès en aquests moments, ja, el que fan és desprestigiar els mitjans públics d'aquest país de comunicació, i això és molt perillós, i entre tots fem un flac favor a tot allò que s'ha fet fins avui, perquè –i acabo, senyor president, perquè ja m'encén el llum..., a més a més, jo..., m'hauria agradat tenir els deu minuts, perquè volia fer una reflexió, portava aquí una reflexió sobre mitjans

públics de comunicació, perquè, al final, sembla que només ens perdem i el que ens interessa són minuts i coses d'aquestes, que, per cert, vostès fa molt de temps que no n'han publicat cap, de minuts sobre qui ha pres més la ràdio, qui ha pres més la televisió, i sap per què no n'han publicat? Perquè tindrien grans sorpreses –tindrien grans sorpreses. Oh, i tant!, senyor Carbonell, que tindrien grans sorpreses.

Però, bé, en tot cas, acabar amb això: mirin, en aquest tema vostès, senyor Carbonell, amb cordialitat, tenen el sostre de vidre, sí, sí, tenen el sostre de vidre. De veritat, sembla que vostès hagin descobert en aquesta legislatura TV3, i el Govern de la Generalitat ja hi va apostar de valent des de l'any 1983, perquè era una eina importantíssima per al redreçament nacional de Catalunya, i encara avui hi és, aquesta eina, i encara avui té una funció molt important en aquest sentit, la Corporació Catalana, la ràdio i televisió, i l'any 83 el Govern de la Generalitat ja hi va apostar, no fa quatre dies, l'any 83, quan un govern central socialista i un director general de Ràdio i Televisió Espanyola hi van posar tots els entrebancs possibles –tots els entrebancs possibles.

Senyor president, qui, en aquest cas..., algunes interpretacions que s'han fet, però, en tot cas, com deia un frare, el frare Magí Ferrer, diu, en el seu moment: «Qui té la cua de palla que no posi foc a la falla.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A veure, ara es podran posicionar vostès arran de les esmenes que tenen presentades a les respectives mocions. Té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, que estic segur que se centrarà en el seu posicionament en les dues esmenes que té presentades.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

No, per suposat que no, perquè el tema està clar. M'ha preocupat sentir, ara mateix, per part del senyor Lladó, que deia que a veure si per primera vegada hi ha un debat seriós en aquesta cambra sobre els mitjans de l'audiovisual. I el del desembre del 99 què va ser? No va ser un debat seriós? O és que consideren que l'esforç a què es va arribar allà per part de tots els grups de la cambra per arribar al consens en tota una sèrie de temes amb relació als mitjans audiovisuals no va ser un debat seriós? O alguns no el consideren ara un debat seriós perquè no els convé, perquè els criteris i les resolucions que allà es van aprovar no els convenen? Si us plau, diguem les coses amb responsabilitat, perquè, en tot cas, es veu massa el llautó.

Hi ha una altra qüestió que volia assenyalar, perquè la realitat és la que és i no la que a alguns els agradaria que fos. Senyor Fernández Deu, amb tot el «carinyo» del món: no hi va haver votació en el Consell d'Administració del nou director general, no pot dir que té el consens del Consell d'Administració. En el comunicat que van fer al Govern i que van fer públic van dir tres coses: «ens donem per assabentats», no el va votar,

«ens donem per assabentats»; van expressar el malestar al Govern pel procediment, i van dir que donaven i exigien col·laboració al nou director general. Per tant, això no ho confongui amb el fet que el nou director general té el consens del Consell d'Administració. Per responsabilitat, el Consell d'Administració no va caure en les provocacions del Govern, que pretenia dividir-lo i trencar el preciós consens que havien estat atresorant durant molt de temps.

Tercera qüestió. Fa dos anys que es va aprovar la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. El compromís de fer la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no ha sortit, i no ha sortit, no s'ha pogut tirar endavant, perquè el Grup de Convergència i Unió no ha volgut. I és aquest Grup que trenca el consens presentant ara un projecte de llei? És aquest Grup, després de dos anys –després de dos anys– que no s'ha complert el compromís, és aquest Grup que trenca el consens? És el Grup Socialista que trenca el consens? Per favor, recompondre el consens no ve només del fet que el Grup de Convergència i Unió ens asseguri que vol tirar aquesta i la nova Llei de l'audiovisual endavant, vol dir –vol dir...

El president

Senyora diputada, li queda mig minut per pronunciar-se sobre les esmenes.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, ho faré. Vol dir que demostris amb textos sobre la taula que vol fer aquestes lleis. Ja està bé de marejar la perdiu i de fer veure que som altres que trenquem el consens.

El nostre Grup accepta l'esmena proposada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que, per altra banda, també volia destacar una cosa: les dues mocions són molt similars, provenen de, també, mocions anteriors. I què? Els sap greu que ens posem d'acord en aquest tema el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi? També he vist que coincidien aquí el Grup d'Esquerra Republicana i el Partit Popular amb el que han dit.

Gràcies.

El president

Senyora diputada, m'agradaria saber si la d'Esquerra Republicana l'accepta o no. Senyora diputada, la d'Esquerra Republicana?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

La d'Esquerra Republicana no l'acceptem.

El president

Moltes gràcies, moltes gràcies. A veure, si els sembla, passem a les esmenes del Grup Socialista i després podran demanar el minut, perquè s'han sentit afluïts tots vostès.

El Sr. Carbonell i Abelló

Mirin, senyors diputats, senyores diputades, en tres ocasions –en tres ocasions–, senyor president, s'han vulnerat els acords parlamentaris. La primera vegada –la primera vegada– és quan Convergència i Unió, el Grup Parlamentari, bloqueja la Llei de reforma de la Corporació, primera vegada –primera vegada; segona vegada, quan el Grup de la majoria en el Govern imposa el senyor Villatoro, segon trencament dels acords parlamentaris, però, a més, ara, hi ha una tercera, quan intenten suspendre les activitats de la ponència amb el recurs que el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa han presentat una proposició de llei de reforma de la Corporació. Tres vegades que vostès han intentat bloquejar els treballs de la ponència i que han trencat els acords parlamentaris, tres vegades.

Escolti –escolti–, això té solució, eh? –té solució, eh? Primera, compromís clar que es vol fer la reforma de la Corporació, compromís clar del Grup Parlamentari; segon, reconsiderar el nomenament d'en Villatoro, unilateral, sense els acords amb el Consell d'Administració. Fem això, i ens tornarem a asseure i tornarem a reprendre els acords parlamentaris.

Bé, el nostre Grup, sap?, des del desembre del 99 estem en aquesta tasca de buscar els acords parlamentaris en un tema tant important, però és clar, tres vegades vostès han trencat els acords parlamentaris. I senyor Lladó –senyor Lladó–, solament una cosa: miri, me'l creuré –me'l creuré–, perquè serà el primer del Grup de la majoria que ens donarà una explicació de per què el seu Grup comunica al senyor Puig que no disposa de la confiança del Grup de la majoria, del Govern. Per tant, senyor Lladó, realment, si vostè està en condició de donar-nos resposta al perquè d'aquest cessament, jo li dic, d'entrada, que me'l creuré.

Senyor president, moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Perdó, perdó, s'ha deixat un detall *petit*, que és el de posicionar-se sobre l'esmena.

El Sr. Carbonell i Abelló

Acceptarem de l'esmena d'Esquerra.

El president

Molt bé. A veure, ara hi han paraules demanades per al·lusions, eh?, però sàpiguen que és per al·lusions dels que han intervingut. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló per un minut.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Per al·lusions i explicar un canvi de vot.

El president

Molt bé.

El Sr. Bargalló Valls

En primer lloc, el nostre Grup no fa seguidisme de ningú. Les posicions es veuen en les votacions: el nostre Grup no votarà el mateix que el Partit Popular en aquesta votació. Qualsevol figuració mental no té a veure amb la realitat.

Segona, el nostre Grup anuncia que s'abstindrà en la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya en no acceptar aquest Grup la nostra esmena.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Lladó i Isàbal demana per parlar.*) Senyor Lladó?

El Sr. Lladó i Isàbal

Sí, molt breument, senyor president. Només dues matissacions.

Senyora Comas, per prestigi d'aquest Parlament, és cert que és millor que no s'hagin de copiar les mocions i que s'hi posi una mica més d'imaginació per part del que toqui. Vostès l'han presentada literalment, la mateixa que la que fa quinze dies.

En segon lloc, senyor Carbonell, amb tota consideració, divendres passat vostè va demanar un acord entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, el seu, sobre el nomenament del director general, vostè ho va demanar i ho va demanar públicament. Nosaltres sempre hem estat d'acord amb el consens. Ara bé, pot comprendre que el consens també es pot buscar amb altres forces polítiques d'aquesta cambra, tan respectables com la seva.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. (*El Sr. Fernández Deu demana per parlar.*) Senyor Fernández Deu, té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Senyor president, moltes gràcies. Senyor Carbonell, és causa de la causa la causa del mal causat. (*Rialles.*). Sí, sí, senyor Carbonell, sí, sí..., la suspensió... (*remor de veus*), la suspensió que demana el Grup Parlamentari de Convergència i Unió de la Ponència és la conseqüència, la causa és que vostès i el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds presenten al registre una proposició de llei.

Senyora Comas d'Argemir –no li ho dic perquè ho sàpiga, perquè ja ho sé que ho sap, només per recordar-li-ho–, la recerca del consens no s'expressa necessàriament a través del sufragi.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem...(*Remor de veus. El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) Vostè s'ha sentit al·ludit? (*Veus de fons.*) Em pot dir en què? (*Remor de veus.*) Vostè, se-

nyor... (*Veus de fons.*) A veure, expliqui'm, senyor Fernández Teixidó, en què s'ha sentit alludit.

El Sr. Fernández i Teixidó

No, senyor president..., el senyor Fernández Deu ha fet diversos esments respecte a quina havia estat la nostra actitud, la meua en particular –m'ha citat si no ho recordo malament dos, tres cops, com a ponent en aquesta Llei.

Pot, vostè, tenir la garantia, senyor president –i la poden tenir tots els senyors i senyores diputats–, que jo no entraré en cap de les qüestions debatudes...

El president

Molt bé.

El Sr. Fernández i Teixidó

...perquè em semblaria incorrecte, i ho ha fet magníficament bé el diputat Fernández Deu.

El president

Perfecte, té mig minut

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, només per precisar una qüestió que entenc que està en el moll de l'os d'aquest debat: el compromís explícit d'aquest ponent en nom de la majoria del Grup Parlamentari que dona suport al Govern de reprendre i acceptar, a proposta del Partit Popular, el debat de la Llei de corporació en el si de la Ponència. Aquest compromís exprés, fet per aquest ponent a la Ponència, vull que quedi ratificat avui en el Ple.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, ara a la votació, primer, de la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, incorporant-hi l'esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, incorporant-hi l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària (tram. 302-00215/06)

El punt divuitè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la

gestió hospitalària. Per exposar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula. (*Remor de veus.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aquesta és una moció a conseqüència de la interpellació amb relació a les llistes d'espera (*persisteix la remor de veus*), que, bàsicament, varem dedicar a...

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyora Figueras... Si us plau, si us plau, una mica de silenci! (*Pausa.*) Segueixi, senyora Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí..., que bàsicament varem dedicar al que feia referència al Dictamen de la Comissió de llistes d'espera amb relació a les proves d'especialista, proves complementàries i a les visites d'especialistes, perquè vam entrar una mica en el que és la situació encara, doncs, que encara queda molt per fer en les llistes d'espera en general del que serien les intervencions quirúrgiques, però el que, doncs, quedava com a més endarrerit i que vam treure dades que s'estava, potser, deteriorant la situació, era el tema de les llistes d'espera de visites, les visites no urgents, d'especialistes i de proves complementàries.

En concret, la Moció el que planteja en un primer punt és una cosa amb què el conseller ja es va comprometre aquí, en el Parlament, en la resposta a la interpellació que és a constituir una comissió de seguiment de les llistes d'espera.

La idea és que aquesta Comissió de seguiment, seguiment i control de les llistes d'espera, segueixi, doncs, funcionant de manera que pugui, per una banda, anar fent un control de les llistes d'espera d'intervencions quirúrgiques, de la necessitat d'introduir nous procediments o no, en funció de com vagi evolucionant la situació, i també, el que comentava ara, de les altres condicions, i també de tot el que serien les qüestions estructurals i les modificacions a fer per tal d'anar reduint aquesta problemàtica.

Per tant, la primera fa referència a això, i, en aquest cas, doncs, el que també es proposa des de la Moció és que la Comissió faci un dictamen de manera anual i que sigui presentat al Parlament de Catalunya.

El següent punt seria accelerar els treballs del registre; un registre, doncs, que el conseller ja va dir que s'estaven fent les tasques per fer-lo, i que aquest registre centralitzat, que ja funciona per intervencions quirúrgiques, portar-lo, també, a terme per al que serien especialistes i proves complementàries.

El tercer punt es refereix a establir garanties de temps màxims d'espera. Així com hi han garanties de temps màxim d'espera, que es van introduint gradualment pel que

serien els procediments quirúrgics, establir també uns terminis màxims d'espera per als especialistes i les proves, d'acord amb els treballs que la Comissió faci, doncs, d'acord amb el que els mateixos experts i els mateixos representants de l'Administració i els grups parlamentaris vagin determinant.

Nosaltres diem que els terminis no han de ser superiors a dos mesos en el cas dels especialistes i de les proves complementàries, perquè, si no, tot això el que fa és endarrerir el diagnòstic i, en definitiva, endarrerir l'espera per acabar quan hi ha intervenció quirúrgica. En tot cas, per això, després, en el posicionament d'esmenes ja explicaré com ha quedat aquest tema.

El quart punt seria presentar al Parlament de Catalunya en el termini màxim de tres mesos un informe sobre la situació actual de la integració dels especialistes. Perquè el problema que també es va posar de manifest en la interpellació és que en aquests moments encara tenim els especialistes a l'atenció primària que no estan integrats als hospitals, tenim encara diverses situacions molt diferents arreu de Catalunya, que probablement també fa que aquesta diferència sigui el que ens porta a aquesta iniquitat que hi ha entre uns i altres llocs; que veiem, doncs, que en un lloc pots rebre, pots tenir una primera visita de traumatologia en una setmana, i en un altre lloc, doncs, potser, estem un any d'espera, com havíem detectat en algunes ocasions.

I el cinquè punt ja fa referència al que seria els mecanismes de diagnòstic ràpid del càncer, que diem que s'ha d'accelerar els treballs de les proves pilot, i, en concret, estendre-ho, ja, a tot Catalunya, nosaltres diem «abans de 31 de desembre de l'any 2002».

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. Hi han presentat esmenes tots els grups parlamentaris. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat dues esmenes, que ahir en to col·loquial i amistós li vaig comentar a la diputada senyora Figueras que eren «dues esmenetes», bàsicament perquè no és que fossin, que pretenguessin canviar res substancial del text que ha presentat el Grup Socialista, sinó que pretenien, bàsicament, un canvi de mètode.

És a dir, nosaltres estem fonamentalment d'acord amb el que expressa la Moció del Grup Socialista, és evident que ha sigut una feina prèvia molt important –i em penso que tots ho hem reconegut i valorat– de la Comissió de seguiment i control de les llistes d'espera que es va fer a partir d'un acord d'aquest Parlament. Si hi ha hagut aquesta feina important i ha servit, jo penso, per clarificar molts conceptes i per, també, assentar determinades bases de cara al futur, és bo que després es pugui fer un seguiment en tots els seus aspectes. I, per

tant, des d'aquest punt de vista nosaltres entenem que la Moció en aquest sentit és oportuna.

En el que nosaltres expressàvem algun dubte era amb relació a si aquesta Comissió, que controla, d'alguna manera, el futur, ha de ser en la mateixa línia de la que era fins ara o de la que va treballar fins ara. Entenem que potser aquí caldria fer-hi algun matís en el següent sentit: jo crec que la composició aquí l'hauríem de deixar oberta, aquí hi ha diversos agents que hi poden dir moltíssim i segurament del que es tracta és que, un cop fets els treballs d'aquesta Comissió, puguem tenir seriosament una compareixença davant de la Comissió de Política Social, que és la que pertoca per Reglament tractar totes aquelles qüestions, i que aleshores aquí poguéssim saber exactament el què i el com de tot plegat. És a dir que poguéssim analitzar a partir de l'informe que es fes i a partir de la compareixença directament a la Comissió de Política Social.

Jo crec que és molt més pràctic fer-ho d'aquesta manera. Penso que pot donar molts més resultats, i, sobretot, també, ens permet, des d'un punt de vista tècnic, segurament, aprofundir molt més.

Aquest era una mica el sentit de les dues esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari, i que, d'alguna manera, doncs, pretenien bàsicament –hi insisteixo– no tant qüestionar el fons de la Moció, sinó segurament qüestionar el mètode. Perquè –hi insisteixo– la Comissió va fer una bona feina, aquella bona feina va quedar, va marcar criteri, va establir d'alguna manera precedents importants, i el que cal ara és veure com es pot rendibilitzar al màxim no només aquella feina, sinó l'aplicació d'aquella feina i, en concret, amb les llistes d'espera.

Per tant, aquesta era la nostra intenció i el que no sé és quin final tindran les nostres esmenes. Per tant, en funció del que ens diguin, el nostre posicionament amb relació a la Moció serà un o serà l'altre, tot i que –hi insisteixo–, globalment, nosaltres estem d'acord amb la Moció presentada. Dic això perquè segurament que alguns dels punts requeriria votació separada, en el cas..., en funció de la resposta en el tema de la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en la Moció subsegüent a la interpellació sobre la gestió hospitalària, que en realitat es va parlar més de temes que també estan en el camp de la primària, però que es va circumscriure fonamentalment sobre les llistes d'espera d'especialistes i de proves complementàries, la diputada que ha presentat la Moció no ha mencionat la voluntat de consens que ens ha portat a arribar –espero que en el posicionament sobre les esmenes ja ho mencionarà– a consensuar els diferents punts, tal com intentem que sigui habitual en el sistema sanitari.

En el sistema sanitari el que sí cal, més que en cap altre per les especificitats d'aquests temes, és molt important, no solament tindre la voluntat de consens i de diàleg, que òbviament la tenim tots els grups, sinó també el suficient grau de raonament i pragmatisme necessari per a les especificitats del tema.

En aquest cas, i tal com es va veure en la substanciació de la interpellació, que ja ha manifestat l'honorable conseller i ja s'hi havia manifestat, també, anteriorment el Departament en tant que es portava a terme la Comissió de les llistes d'espera precedent, està pràcticament d'acord amb la majoria dels punts que presentaven en aquesta Moció i l'única cosa que, com a Grup que sustenta el Govern, intentàvem posar, precisar concretament el tema més important d'ajustar al realisme de les possibilitats, sobretot en la fixació dels terminis.

De fet, com suposo que la ponent ho manifestarà, hem fet una transaccional al punt 1, en què queda la voluntat que ja teníem de mantindre i continuar la Comissió de llistes d'espera, parlar de la composició que, en principi, hauria de tindre i que pensem que no hauria de ser prefixada, sinó segons els temes que en cada cas concretin, i que, òbviament, tindria les tres parts: el Govern, els grups parlamentaris i els experts en la matèria de què es tracti, de presentar un dictamen, que serà presentat a la Comissió de Política Social del Parlament un cop hagi finalitzat tot aquest treball sobre les llistes d'espera, de proves complementàries i de visites a especialistes. I això constitueix el que hem acordat en el punt 1 i el sentit de les nostres esmenes, i també consensuat amb el Grup de l'esmena, presentada pel Grup Popular. Esperem, doncs, que notifiqui que accepten aquestes esmenes nostres.

La transaccional al punt 2. Pràcticament, l'esmena bàsica és, com hem dit, una qüestió de terminis. Ja va manifestar en ocasió de la substanciació de la interpellació l'honorable conseller que l'aplicatiu informàtic pràcticament quedaria finalitzat aquest primer semestre. Aquest aplicatiu informàtic ens donaria números i raons sobre el volum de pacients, primeres visites per a determinades especialitats, temps de demora per a proves diagnòstiques més prevalents, etcètera, i un cop aquest aplicatiu informàtic està rebent dades, és, realment, absolutament impossible abans de finals d'aquest any que això pugui validar-se ja com a dades concretes.

Al punt 3 també hi ha un consens a establir garanties de terminis màxims d'espera, però necessita, un cop conegudes les dades del registre centralitzat..., i d'acord amb les conclusions que elabori aquesta Comissió de Seguit en aquest tema.

Al punt 4 també va quedar palès ja en la interpellació que, pràcticament, hi coincidim plenament. Per tant, no hi hem presentat esmenes i hi donarem suport.

I en el punt 5 hem necessitat la idea d'estendre progressivament a Catalunya tots els mecanismes de diagnòstic ràpid, que en aquestes proves pilot que s'estan realitzant..., però un cop siguin realment validats, tots aquells que resultin positius i després estendre'ls progressivament a tot el territori, que, òbviament, té diferències territorials i també d'especificitat. Espero, doncs, que també es manifesti en aquest punt.

Tal com ha dit l'illustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la decisió final del vot dependrà, doncs, del que la il·lustre diputada senyora Carme Figueras ens expressi sobre el seu posicionament i la solució d'esmenes que hi fa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández i Burgui. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup està essencialment d'acord amb la Moció que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè, de fet, és reforçar una línia que es va iniciar a partir dels debats que va haver-hi en aquest Parlament amb relació al tema de les llistes d'espera.

En aquest sentit, el fet que es pugui fer un seguiment de les llistes d'espera quirúrgiques a partir de la Comissió que es va crear i, per tant, crear, donar continuïtat en forma d'una nova comissió..., em sembla positiu, com també que s'accelerïn els treballs per fer un registre per a les proves complementàries i les visites a especialistes. Nosaltres mateixos ho vam proposar, vam fer aquesta proposta en la Comissió sobre les llistes d'espera en el seu moment, hi havia aquest compromís, no es va assolir en el seu moment. Per tant, està bé que es recordi, que es digui que s'acceleri i, a més a més, aquesta proposta que s'estableixin garanties de temps màxim d'espera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També les altres dues propostes ens semblen correctes, i, per tant, insisteixo que, essencialment, estem d'acord amb el que presenta la Moció.

Nosaltres, les esmenes que hem presentat en aquest sentit no modifiquen pràcticament el que el text diu, sinó que hi afegeixen més coses, perquè ens semblava que calia anar més enllà en alguns aspectes, i és en aquest sentit que és aquest anar més enllà el que plantejàvem.

Si es vol, el primer punt, la primera esmena que plantejgem, és, sí, una complementació del que s'hi diu, que s'accelerïn les accions per reduir les llistes d'esperes a partir d'aplicar les mesures proposades.

I, per altra banda, pel que fa referència al registre, aquest nou que s'ha de crear, nosaltres introduïm una cosa que ja vam introduir en el seu moment quan parlàvem de les llistes d'espera quirúrgiques, que aleshores no se'ns va acceptar, que ara em sembla que tampoc se'ns acceptarà, però el fet és que és molt important que els usuaris puguin tenir un coneixement exacte i puntual de la seva situació respecte a l'espera que cal atendre. No dic que això sigui una informació que hagi de donar el registre, sinó que, en tot cas, cal garantir aquesta informació a l'usuari.

Per altra banda, hi han dos esmenes que van adreçades –i aquí sí que va en aquesta línia d'anar més enllà de les qüestions que fan referència..., a qüestions de caire més estructural, més relacionades a fer més èmfasi en la planificació i en la reordenació dels recursos sanitaris per tal de fer front a les demandes, perquè el que sí que se'ns ha mostrat, de moment, és que les actuacions amb relació a les llistes d'espera quirúrgiques, i aquestes propostes anaven per a totes les llistes d'espera i no només per a les quirúrgiques, és que, malgrat les actuacions que s'han dut a terme, resulta que no han baixat substancialment, les llistes d'espera, es mantenen, és a dir, es van renovant, eh?, és a dir, en surten uns però hi entren altres, però el descens del temps de resolució en algunes patologies va acompanyat de l'increment del temps de resolució en unes altres.

Per tant, d'alguna manera, cal tenir major cura per posar els recursos necessaris per fer front a aquestes demandes, a les noves situacions que es van creant i a la mateixa modificació que es crea respecte a la situació de les llistes d'espera en cada patologia, i hi afegim ara també a les visites a especialistes i proves complementàries.

I també, en aquest sentit, pensàvem, i és l'última esmena, que era important que en el moment que tinguem aquest registre de proves complementàries i visites a especialistes es puguin fer actuacions de cara, dèiem aquí, a prioritzar l'acció territorial, per zones sanitàries i centres sanitaris. Què volíem dir aquí? Que s'actués en aquelles regions sanitàries, en aquells centres, en aquells territoris, on hi ha unes llistes d'espera més llargues i amb més temps de resolució, ni més ni menys que això. Sembla lògic que després de tenir les dades del registre serveixin per poder actuar de forma eficaç contra el que volem evitar, que són llistes d'espera llargues i amb temps de resolució elevats.

Res més. Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, el nostre Grup ha presentat tres esmenes a la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè considerem que ha plantejat un debat entorn de les llistes d'espera per a metges especialistes i proves diagnòstiques que es va començar ja a plantejar en la Comissió que es va constituir per resoldre les llistes d'espera quirúrgiques. Jo recordo, en les sessions que vam mantenir en aquest Grup de treball, que es van encomanar per resoldre les llistes d'espera uns treballs addicionals per tal que es comencin a abordar i cercar dades per tal de poder tractar també..., tindre una diagnòstic real del que són les llistes d'espera per a metges especialistes i, a més a més, també, per a proves diagnòstiques. Vam considerar en aquell cas, i ho ha esmentat també la diputada del Grup d'Iniciativa, senyora Comas..., que es va endegar aquesta altra línia de treball, que consi-

derem del tot necessari que s'abordi amb més detall en el si d'una altra comissió creada només amb aquesta finalitat.

És per aquest motiu que hem presentat una esmena al primer punt de la Moció per tal que aquesta Comissió de Seguiment..., però també que abordi especialment la situació de les llistes d'espera per a metges especialistes, continuï els treballs que ja es van encomanar, també, en aquesta direcció dins d'aquella Comissió. Per altra banda, creiem que la naturalesa d'aquesta Comissió ha de ser diferent de l'altra, i, en aquest cas, hem presentat l'esmena per tal que estigui integrada, a part de per l'Administració de la Generalitat, per professionals experts en la matèria. Suposo que en funció de cada comissió, de cada naturalesa o cada debat que es plantegi dins d'aquesta Comissió, doncs, probablement, els membres hauran de ser diferents. En aquest cas, crec que ja s'arribarà a un acord per tal de cercar el consens i que els membres que integrin aquesta Comissió siguin els més adequats per tal d'abordar la problemàtica concreta que s'hi plantegi.

Per altra banda, la segona esmena presentada és al punt 3, perquè creiem que totes les actuacions que s'han de portar a terme per part del Parlament a l'hora d'encomanar actuacions al Govern s'han de fer en base a les conclusions d'aquesta Comissió. És en aquest cas que creiem que totes les dades del registre i totes les actuacions que es portin a terme..., s'hauran de valorar les conclusions d'aquesta Comissió, assumir-les per part del Govern i, en aquest cas, adoptar, doncs, totes les mesures necessàries, tant d'organització com de recursos financers, per tal d'aplicar-les en el temps més breu possible.

Creiem positiu aquest registre, perquè, a part de la complexitat que suposa tindre la certesa de totes les dades, només amb la realitat i tenint les dades reals de la situació, des d'aquell moment, es poden abordar els problemes i les mesures a aplicar. I, per altra banda, també, és un coneixement perquè es puguin derivar els pacients d'una àrea a una altra en funció també de les llistes d'espera que hi ha en un lloc o en un altre per tal que es puguin atendre amb el temps més breu possible.

Per altra banda, un altre punt de la nostra esmena anava adreçat al fet que aquesta Comissió elaborés un dictamen, com en l'altra, i que es presentés a la Comissió de Política Social, eh?, que s'hi presentés aquest dictamen, aquestes conclusions, també, no tan sols amb les mesures proposades, sinó també amb els recursos econòmics necessaris per dur-les a terme.

És en aquest cas que les nostres esmenes considerem que, amb els acords i les converses que hem adoptat amb el Grup proponent, han estat recollides, i per això nosaltres votarem favorablement a la Moció.

No vull acabar sense fer un esment a la necessitat de concloure que aquesta Comissió iniciï els treballs, aquí hi ha un termini de dos mesos, al més aviat possible, per tal que la gent pugui tindre, en aquest cas els pacients, la percepció que hi ha una agilització entorn del que són les llistes d'espera en aquestes proves i, després, sobretot, també, en aquells tractaments o en aquelles situacions diagnòstiques en què, per la seva complexi-

tat en el cas d'oncologia i per la seva necessitat que hi hagi una bona resolució en aquests temes, perquè posen en perill moltes vegades la vida de les persones..., s'accelerin al més aviat possible els treballs per tal de poder donar una resposta eficient i eficaç en el moment oportú.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, gràcies, senyor president. Bé, anunciar l'acceptació de l'esmena número 2 d'Esquerra Republicana i l'esmena número 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds. La resta serien esmenes a transaccionar, que passo a la Mesa en aquest moment, i ara explicaré com acaben quedant els diferents punts.

Per tant, el punt número 1 és una transaccional en què el que queda és: «Constituir en el termini màxim de dos mesos una comissió de seguiment i control de les llistes d'espera», i, al mateix temps, en aquest punt s'hi introdueix quina ha de ser la composició, com proposava l'esmena del Partit Popular, «integrada per representants de l'Administració, per professionals experts i per grups parlamentaris», i, finalment, es posa l'obligació de presentar un dictamen amb relació al tema de les vistes als especialistes i a les proves complementàries a la Comissió de Política Social.

El punt número 2 també quedaria com la transaccional que he passat a la Mesa, que seria: «Amb relació al que fa referència al registre centralitzat de llistes d'espera, de manera que es tingui abans de final d'any.»

Entremig, per tant, però, hi hauria, entre el punt número 1 i el número 2, hi hauria la...

El president

1 bis.

La Sra. Figueras i Siñol

...exacte, l'1 bis, que seria l'esmena número 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El punt número 3 quedaria com la transaccional que hem passat ja signada a la Mesa: «Amb relació a garantir els terminis màxims tant per a visites d'especialistes com per a proves complementàries», i aquests terminis màxims, els temps, serien d'acord amb el que diguin les conclusions de la Comissió.

El punt número 4 quedaria tal com es presenta inicialment en la Moció, incorporant l'esmena d'Esquerra Republicana, que és la número 2.

I el punt número 5, finalment, quedaria d'acord amb la transaccional que acabo de passar a la Mesa, també, que fa referència al diagnòstic ràpid per al càncer en funció de com siguin les conclusions del Programa pilot que s'està portant a terme.

Moltes gràcies... Finalment –perdó, perdó–, només voldria dir que les esmenes que no són acceptades d'Iniciativa per Catalunya Verds no ho han sigut en ares del consens per poder aprovar aquestes transaccionals i el que s'acaba aprovant amb relació a la constitució de la Comissió i a tots els compromisos que el Govern, doncs, haurà de portar a terme, en base al que avui s'aprovarà, i agrair també la voluntat de consens de tots els grups en la Moció que ara s'aprovarà, i manifestar l'esperança, doncs, que el Govern ho compleixi tal i com quedarà aprovat avui per aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Passem, per tant, a la votació d'aquest text, que prego als senyors portaveus que tinguin clar què és el que votem. El primer punt és una transaccional entre el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió i el Grup Popular, amb un afegit, que és l'esmena número 1 d'Iniciativa per Catalunya Verds, que és un punt 1 bis. La segona és una transaccional del Grup Socialista amb Convergència i Unió. La tercera és una transaccional amb Convergència i Unió i el Partit Popular. El quart punt és l'original, introduint-hi l'esmena número 2 d'Esquerra Republicana. I el punt cinquè és entre el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Convergència i Unió. Hi ha alguna votació separada a demanar? (Pausa.) No? (Pausa.) Doncs es posa aquest text a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 302-00216/06)

La següent Moció és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport en la regió metropolitana de Barcelona. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Pujol, anem a parlar de temes que no deuen interessar els ciutadans de Catalunya ni tampoc el president de la Generalitat, anem a parlar de l'arribada de l'AVE a la regió metropolitana, anem a parlar de la gestió de l'aeroport, anem a parlar de com passarà l'AVE per la frontera francesa. Temes que suposo que no interessen el president Pujol, perquè se'n va, no interessen els ciutadans de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ara, ens trobem, senyores i senyors diputats –i la nostra Moció voldria un impuls del Parlament de Catalunya sobre aquests temes–, ens trobem que si no hi posem remei l'economia de Catalunya pot perdre competitivitat, els ciutadans de Catalunya podem perdre competitivitat, els ciutadans de Catalunya podem veure'ns afectats per decisions errònies.

Nosaltres no sabem encara, i amb la resolució voldríem que quedés clar, si l'AVE arribarà a la regió metropolitana el 2004, o no. Perquè resulta que hi ha un ajuntament de Convergència i Unió –Sant Sadurní d'Anoia– que vol posar un contenciós i no sabem si hi arribarà. Nosaltres no sabem si l'AVE passarà en la seva línia principal per l'aeroport, perquè resulta que el conseller va pactar un traçat, el president Pujol en va pactar un altre, i el finançament d'aquest traçat, i ara se'n van a Madrid a dir que no els agrada, que en volen un de nou. No el sabem. Nosaltres voldríem que avui resolguéssim aquí, en aquest Parlament, sobre aquests temes. No sabem, per tant, si l'AVE passarà per l'aeroport.

I ara ens trobem sobre una situació que deu preocupar molt els ciutadans de Catalunya, que almenys, a mi, em preocupa molt, que és que anem a fer una Catalunya de peatge. Vol el Govern de Convergència i Unió una Catalunya de peatge? Vol el president Pujol una Catalunya de peatge? Vol el president Pujol que haguem de pagar mil pessetes per cada viatge que fem a través de la frontera francesa, a més del que pagaríem si aquest túnel fos finançat el 100% amb fons públics?

A mi, em sembla que és un tema important, que afecta els ciutadans de Catalunya, i sobre el qual, avui, el Parlament hauria de prendre una resolució molt clara: que es revisi el contracte de licitació de la concessió del túnel de Figueres, de Perpinyà, i que es busqui un finançament 100% públic, perquè, si no, tindrem com amb les autopistes un model per a Catalunya i un model per a la resta d'Espanya. El model de Catalunya de peatge, el de la resta d'Espanya 100% finançat per fons públics, per tant, a uns preus inferiors. Hem de dir no al túnel de peatge.

Sabem també per on sortiran les mercaderies del port? Sabem si tenim una xarxa de mercaderies apta perquè puguin sortir les mercaderies del port de Barcelona i de l'aeroport i del port de Tarragona? O continuarem donant suport a la proposta, que el corredor de Mollet - Papiol sigui per a mercaderies i no pugui ser utilitzat pels passatgers?

Sembla que aquests temes no preocupin el senyor president de la Generalitat, perquè no és aquí, ni als ciutadans de Catalunya.

I un altre punt de la nostra resolució és que volem la gestió dels aeroports catalans. Volem la gestió de l'aeroport de Barcelona. Suposo que aquesta cambra votarà favorablement aquesta Moció que demana la gestió de l'aeroport.

Parlant de l'aeroport de Barcelona, jo voldria recordar que aquesta és una infraestructura vital per a Catalunya,

com és l'aeroport de Gaza per als palestins. Palestina –i als catalans ens preocupa el que passa a Palestina– té un aeroport que ha sigut finançat per la Unió Europea, i ha sigut finançat per fons catalans. I ara aquest aeroport ha estat destruït pels israelians. Reclamarem des de Catalunya que Israel torni a refer aquesta infraestructura, o resulta que aquest tema no ens preocupa, als catalans?

Als catalans ens preocupen les infraestructures, ens preocupa el port, ens preocupa l'aeroport, ens preocupa l'AVE, ens preocupa que no volem una Catalunya de peatge, i ens preocupen, i molt, les matances que estan passant a Palestina, i ens preocupa, i molt, que la gestió de pau del senyor Powell hagi acabat malament a Catalunya. Em sembla que Catalunya i el Parlament no pot estar al marge de temes tan importants.

Ens preocupen, senyores i senyors diputats, les infraestructures, però al poble de Catalunya li preocupen els ciutadans dels països àrabs, i no solament als ciutadans de Catalunya, sinó als mitjans de comunicació que avui ho posen en primera pàgina. Què passa a l'Orient Mitjà? Què pensa Catalunya sobre aquests fets? Què volem els ciutadans de Catalunya sobre aquests fets?

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Ha presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras. *(Pausa.)* Em fa l'efecte que és l'illustre diputat senyor Carles Bonet... Ho sento, senyor Bonet, perquè teníem anotat Jaume Oliveras. Té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres hem presentat una esmena, una esmena que, en definitiva, lo que venia a dir és que en aquesta cimera institucional, aquesta taula, doncs, també s'hi posés de manera urgent la qüestió de com es resoldrà l'arribada del tren d'alta velocitat a l'aeroport. De totes maneres, a mi m'agradaria destacar el següent i fer una reflexió.

Des del nostre Grup hem vist que no hi ha esmenes de Convergència i Unió, la qual cosa voldrà dir, segurament, que hi haurà un rebuig total, i jo crec que això és dolent, sense culpabilitzar ningú. És a dir, jo crec que és dolent..., no és bo perquè la falta d'unitat en matèria d'infraestructures té conseqüències, n'ha tingut i en tindrà, desastroses. Les nostres institucions, Generalitat, ajuntaments, etcètera, no tenen prou capacitat ni política ni..., sobretot, pressupostària, per a dissenyar les grans infraestructures, i és clar, davant el fet que la capacitat i els diners els tenen Madrid, aquí hauríem d'haver fet un esforç, i fer sempre un esforç per presentar una política d'unitat. I aquesta política d'unitat, doncs, pel que sigui mai hi és, i això vol dir que el Govern de Madrid continua davant d'aquesta falta d'unitat sense oposició, construint aquesta Espanya radial en la Puerta del Sol, més aviat la Moncloa, *quilómetro cero*, que té al cap, de fer-ho.

En fi, amb aquesta visió radial de les infraestructures, nosaltres som tractats com una autonomia més de règim comú, i això no es té en compte, la nostra real singularitat i sobretot la nostra real singularitat, en necessitat d'infraestructures, precisament perquè vagi tan bé al conjunt de l'Estat, que això és el més sorprenent de tot.

Bé, aquest, doncs, és el model radial, aquest model és el model de *cierre* autonòmic del PP, és a dir, un model en què nosaltres som una autonomia de règim comú més i que..., en fi, l'autonomia només té capacitat de gestió, no té capacitat d'inversió.

Per tant, jo crec que és dolent que no hi hagi hagut una transacció, i més quan em consta que quasi totes les qüestions que planteja aquesta Moció..., potser la qüestió del túnel de peatge aquest, a l'entrada a França, però totes les altres, bàsicament, no solament crec que el Govern de la Generalitat hi està d'acord, sinó que, fins i tot, algunes ja les està realitzant. En aquest sentit, doncs, bé, no s'acaba d'entendre aquesta divisió que hi haurà a la cambra, que cal buscar aquest desencontre en altres raons, no en matèria d'infraestructures.

És a dir, jo crec que en matèria d'infraestructures, donat que el que hem de fer és reclamar a Madrid, perquè no tenim capacitat d'inversió, una altra vegada tornarem a donar un espectacle de país dividit sobre uns temes que no tenim la capacitat de decisió aquí, sinó que és allà, i això, doncs, seguint el model i el mestratge del president Tarradellas, aquí sí que hauríem de fer una política d'unitat necessària.

Bé, davant d'això, doncs, lamentar aquesta divisió que es produirà. Nosaltres, ja en el seu moment, sempre, Esquerra Republicana hem intentat fer una política d'unitat, ja vam presentar una moció en el seu moment que instava, entre altres coses, que hi hagués una cimeira institucional, en la qual totes les institucions presents es comprometessin a tindre una posició comuna davant de Madrid. L'altre dia vaig veure que el conseller Felip Puig sembla que al final, doncs, volen, en fi, portar a terme aquesta Moció que es va aprovar en aquest Parlament, però, clar, davant del que veurem avui, clar, tornem a preguntar-nos si realment això es farà o si realment podrem aconseguir una política necessària davant de Madrid.

Bé, dit això, només una precisió. Nosaltres, en el punt 7, creiem que aquí sí que potser s'hauria d'haver posat la Moció amb un punt específic per aquest punt 7 perquè és molt important. Perquè aquest punt 7 diu que el model ferroviari a Catalunya, a part de patir la radialitat, serà un model ferroviari diferent, en el sentit que, segurament, als trens que passaran per allà els costarà més diners, hauran de pagar un peatge, que als trens que passin per altres llocs.

Bé, dit això, nosaltres, si se'ns accepta l'esmena, donarem suport a aquesta Moció, i ens agradaria que el partit de la majoria també li donés suport, encara que em fa l'efecte que així no serà.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, tornem altra vegada, senyores diputades i senyors diputats, amb el tema de l'AVE. És un tema que sovint surt en aquest Parlament, i ja saben vostès quina és la posició d'Iniciativa per Catalunya Verds sobre aquest tema. Insistim que ha estat una oportunitat perduda la de fer un veritable pla estratègic ferroviari per al nostre país, on sí que veritablement és necessari potenciar la mobilitat ferroviària, no només de passatgers, sinó també de mercaderies, molt més important que no pas de passatgers, i s'ha perdut l'oportunitat de fer-ho amb aquest sistema, el sistema de l'alta velocitat, com es podia haver fet amb uns altres sistemes de velocitat alta, que a altres països d'Europa també s'està fent.

És una situació ja irreversible per al nostre país. Jo crec que és un error, continuem creient que és un error important haver apostat per aquest sistema, però una vegada aquest sistema està a les portes del nostre país i els traçats ja estan avançats, continuem plantejant o donem l'opinió del que hi ha en aquests moments.

Sobre la proposta que ha fet, i sobretot perquè tota la discussió de la temàtica del TGV és tot un espectacle, a mi, em dóna la sensació de: un espectacle perquè encara no tenim veritablement definit el model; un espectacle perquè encara no sabem exactament per on passarà; un espectacle perquè, cada vegada que entra una ciutat o es planteja en un territori sensible, hi ha problemes, hi ha complicacions; un espectacle perquè encara no sabem si veritablement potenciarem el transport de mercaderies, encara no sabem per on passaran les mercaderies, encara tenim trams en què es barregen l'ample internacional amb l'ample ibèric. No sabem com sortiran les mercaderies dels diferents ports de Tarragona o de Barcelona: per l'ample ibèric?, per l'ample internacional? Hi haurà ruptura de càrrega? On serà? A Portbou? Serà a Vilanant?, serà a Vilafant?, serà...? No sabem encara absolutament res d'aquesta situació. Ara soterrarem les vies a Girona, ara les plantejarem a Vilafranca, ara poder les soterrarem a una altra ciutat; hi ha una situació d'entendre..., i aquest és el gran dèficit, degut a la quantitat de diners que s'hi han d'invertir.

Bé, nosaltres donarem suport a aquestes actuacions que són concretes i que són municipals bàsicament i que són de respecte al territori davant el pas d'aquesta infraestructura, i ens oposarem al punt 5.b, en què no entenem per què no es pot utilitzar el traçat de Mollet al Papiol, que ara és exclusivament de mercaderies; cal també, evidentment, de passatgers, i que pugui fer-se aquesta via mixta d'ample internacional i d'ample ibèric. Estem parlant només d'un trajecte d'uns vint quilòmetres, i el més important ara, en aquests moments –una qüestió de sostenibilitat ambiental–, és treure mercaderies del port de Barcelona per ferrocarril, i, evidentment, fins i tot serà imprescindible fer un tercer carril a tota la línia de Portbou.

Però és que no sabem què és el que faran, no sabem com sortiran les mercaderies del port de Barcelona, no en tenim ni idea en aquests moments. No sabem..., no passaran per la línia del TGV, perquè per la línia del TGV no poden passar les mercaderies, només mercaderies amb poc pes o amb un alt valor afegit, tipus paqueteria o altres, però no pas les mercaderies amb gran pes, siguin cotxes, sigui maquinària, etcètera. Per on passaran? Continuaran passant per Portbou?, haurem de fer ruptura de càrrega després, igualment, com es fa en aquest moment? Quina serà la millora per tal de potenciar i fer aquest gran eix que vagi al centre d'Europa, fins a la zona mediterrània? Doncs, aquest podria ser un petit avenç de començar ja en aquesta zona, per anar continuat, doncs, podent fer aquesta potenciació del transport de mercaderies.

Perquè, en aquests moments, qui veritablement provoca unes externalitats més fortes, més importants, més negatives, és el transport de mercaderies per carretera. Els danys econòmics ambientals s'han avaluat en 500.000 milions de pessetes anuals, només a Catalunya; danys ambientals, 500.000 milions de pessetes anuals. En canvi, en aquest, que sí que és un problema gravíssim, no hi tenim cap solució ara, malgrat esmerçar-hi gran quantitat d'inversions, en tot aquest tema.

Construir el tercer carril en el tram Papiol - Mollet, per nosaltres, és la solució amb menys impacte i la més econòmica. Per això nosaltres hi donaríem suport, i llavors no votaríem favorablement...

Com tampoc votarem favorablement la revisió d'accés a l'AVE. Hi ha un acord signat pels diferents alcaldes, pel Consell Comarcal, que significa, doncs, per exemple, al Prat de Llobregat, el soterrament de la major part de les vies, tant les convencionals com de l'AVE; la revisió..., no entenc en què consisteix aquesta revisió, que sigui funcional i econòmicament ajustat, per la qual cosa no hi votarem favorablement i ens abstindrem.

I, sobre el punt 7, sí que estem d'acord que, evidentment, aquesta explotació, doncs, sigui pública, el túnel, la connexió entre Perpinyà i Figueres. La proposta que es fa ara, en aquests moments, per part del Govern de l'Estat és la mateixa que hi ha al túnel del canal de la Mànega, exactament la mateixa, no? És una concessió a grups privats i pagament d'un cànon per part de tots els trens que hi passin; aquest pagament d'un cànon ha augmentat considerablement l'ús del transport ferroviari i també no hi ha hagut cap tipus de problema. El que passa és que què pot passar als Pirineus? –i acabo. Si el cànon és molt alt, no passaran trens, ja que hi ha l'alternativa de Portbou, i el canvi d'eixos..., continuarà existint la ruptura de càrrega a Portbou. Si el cànon és massa baix –que també és una altra possibilitat–, la societat explotadora pot fer fallida, perquè no farà els suficients diners per mantenir, doncs, aquesta explotació.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Em temo que serà la mateixa dinàmica del mercat ferroviari la que decidirà el preu final, però, en tot cas, que sigui explotació pública, que sigui control públic, com proposava el senyor Nadal, i d'aquesta manera, doncs, podrem controlar més aquesta situació, que és vital.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats... Senyor Maragall, com diu un il·lustre diputat d'aquesta cambra, quan, en una paella d'arròs un ha ficat tots els ingredients que sap ficar-hi i no ha sortit bé, no la toqui més, senyor Maragall, perquè encara l'espatllarà. En tot cas, felicitati el senyor Nadal, perquè avui s'ha guanyat el sou, almenys per intentar arreglar la paella que no tenia arreglament.

La Moció que ens presenta avui el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi..., els hauríem de recordar alguns aspectes inversors i alguns aspectes de la regió metropolitana de Barcelona. Per parlar de la regió metropolitana de Barcelona, el diputat que els parla no se n'anirà a Israel o a Palestina; tampoc anirà a Figueres ni a Perpinyà, perquè encara no hi són, a l'àrea metropolitana de Barcelona, ni Figueres ni Perpinyà, que és un dels punts de la seva Moció. En tot cas, alcaldes, respectables alcaldes, alcaldes com el de l'Hospitalet, presidents de consells comarcals, com el del Baix Llobregat, l'alcalde de Cornellà i l'alcalde del Prat, els podran ratificar una cosa: els podran ratificar que, després dels acords, el Govern de l'Estat, representat pel ministre de Foment, senyor Álvarez-Cascos, només en té una, de paraula. D'altres tenien d'altres paraules; d'altres trencaven la línia del tren Lleida - La Pobla; d'altres feien l'AVE entre Madrid i Sevilla. El Govern del Partit Popular, amb el ministre de Foment al capdavant, amb els acords amb alcaldes socialistes, el que fa és tirar endavant els acords i el que fa és ficar els ingredients bons per fer la paella a què abans li feia referència.

Perquè els acords són entre institucions i han de ser entre institucions, amb la qual cosa el que vostè reclama en el seu primer punt..., s'han equivocat: vostès han de parlar d'institucions, han de parlar d'ajuntaments, de consells comarcals, del Govern de la Generalitat, del Govern de l'Estat, per arribar a acords sobre traçats, sobre objectius, etcètera.

Vostès han de parlar també d'aquestes institucions en el conjunt dels punts que també segueixen la seva Moció. Vostès diuen: «Hem de donar suport a les gestions encaminades al soterrament de l'AVE a Vilafranca», vostès parlen de nous traçats de l'AVE al municipi de Sant Sadurní... Què no els saben, els acords? Preguntin-ho a l'alcalde de l'Hospitalet de Llobregat, al president del Consell Comarcal del Baix Llobregat, a l'alcalde de Cornellà... Preguntin a l'alcalde del Prat quins són els acords. Preguntin i mirin quins són els acords que s'estan treballant per al que és el traçat i l'impacte paisatgístic i mediambiental, i els estudis que s'estan treballant al municipi de Sant Sadurní. Preguntin quins són els compromisos adquirits a la població de Vilafranca del Penedès. Preguntin al president de la Generalitat –no sé en quin tipus de paella, però preguntin-li-ho– quin és l'acord, a més públic, per al que és l'accés de

l'AVE a l'aeroport, amb el bucle que es va comentar i que s'ha parlat en el seu moment.

Només n'hi ha un, d'acord; no són els acords que vostès feien. Només en fa un, d'acord, el Govern de l'Estat; vostès feien d'altres acords. L'acord és l'arribada, tal com es va pactar amb el president de la Generalitat, al capdavant de la delegació de la Generalitat de Catalunya, amb el Govern de l'Estat i amb el ministre de Foment.

Mirin els estudis informatius que aclareixen el que és l'estació de l'AVE al que és el Vallès. Mirin els estudis informatius per al que és l'opció nord del corredor de l'autopista del traçat de l'AVE. Però, a la vegada, mirin molt bé el que és un desenvolupament urbanístic que hi ha en aquella zona per si això és possible o no. Mirin també, a la vegada, el que són els acords entre diferents estats –l'Estat francès, l'Estat espanyol– pel que fa referència a la secció internacional entre Figueres i Perpinyà.

I, finalment, els vull recordar, parlant de l'aeroport de Barcelona... Mirin, a l'aeroport de Barcelona, quan ha pujat el seu nombre de passatgers de manera espectacular, amb inversions, i quan s'han tirat endavant tots els aspectes d'infraestructures del delta del Llobregat, és governant el Partit Popular. Amb vostès el que passava és que es perdien passatgers, es perdia tonatge de càrrega... I estiguin ben tranquils, parlin amb qui segurament els pot donar una lliçó del que són acords i del que són aspectes amb el Ministeri de Foment i amb el Govern de l'Estat. Parlin amb l'alcalde de Cornellà, si us plau.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Nadal, vostè va anunciar una interpellació per parlar sobre la regió metropolitana, concretament sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport a la regió metropolitana. D'entrada, quan jo ho vaig llegir, vaig pensar que vostè ens parlaria de la línia 9 i d'altres obres importants que està portant a terme el Govern de la Generalitat que fan referència a infraestructures del transport en aquesta regió, no?

En la seva intervenció, vostè pràcticament es va centrar tota l'estona, en la interpellació –i així ho ha recollit també després en la Moció–, en el tren de gran velocitat. I no només es va centrar a la regió metropolitana, sinó que va parlar també de Torredembarra –penso que no ho havia de fer, no venia al cas–; va parlar del túnel del Pertús –que, com ja ha dit el senyor Fabregat, evidentment, va bastant més enllà de la regió metropolitana–, i ara també ens parla de Palestina. De veritat, penso que... No ho faci, no ho faci, perquè em sembla que és barrejar coses prou sensibles i importants per a tot-

hom com per barrejar coses com aquestes en una moció que parla d'infraestructures.

En tot cas, jo crec que m'haig de referir, concretament, al text de la Moció, més enllà del que han estat dient, no? Però també els preguntaria..., i, a més, com que sembla ser que vostès pensen governar amb Iniciativa per Catalunya Verds, potser seria bo també, en un tema molt important com aquest, veure si realment es posen d'acord, perquè sembla que hi ha una discrepància important respecte a si hi ha d'haver tren de gran velocitat o no entre vostès. Si vostès pensen governar junts, potser seria important que acordessin un criteri comú respecte a aquest tema, no?

Per tant, la unitat que alguns demanaven, en tot cas, no és una unitat que demanem nosaltres. Vull dir, nosaltres sempre hi hem estat disposats, a tractar aquests temes de forma conjunta i amb consens, però, el consens, no l'hem trencat nosaltres, sinó que precisament ja el trenca des de fa temps un dels seus habituals aliats.

En tot cas, el que és important destacar és que, el tren de gran velocitat, qui l'ha defensat des de sempre, i molt temps en solitari, era Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat. Per tant, em sembla que estem més que legitimats, més que ningú, per defensar i parlar d'aquesta qüestió; que, quan vostès governaven a l'Estat, no només no la defensaven, sinó que apostaven per altres línies d'altres llocs, com és la de Sevilla. (*Veus de fons.*) Sí, ja ho sé, però és la veritat –és la veritat, és la veritat. (*Remor de veus.*)

Per tant... No, és clar, és que jo ho entenc, que vostès ho treguin ara aquí, perquè tenen la necessitat de trencar una mica la mala consciència que tenen en aquest tema (*persisteix la remor de veus*), una mala consciència que tenen en aquest tema i que porta aquí a presentar una moció –i vaig al text de la Moció– que, concretament, demana una sèrie de coses que el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió estan defensant des de fa molt temps, algunes en solitari, algunes que ja ha aconseguit, altres que demanaven quan vostès governaven i no eren possibles i que han estat possibles quan ha governat el Partit Popular, i d'altres... Sí, les coses tal com són. No, jo estic descrivint la realitat, no estic fent valoracions polítiques.

Per tant, anant al text de la Moció, vostès demanen, primer, que hi hagi una taula catalana d'infraestructures. Hi va haver una moció, aprovada per consens, a proposta d'Esquerra Republicana, que ja ho preveia: amb les institucions, ajuntaments, Generalitat, associacions municipalistes, representació d'entitats empresarials... Per tant, no ens tornin a demanar el que ja està acordat per unanimitat d'aquest Parlament i que, a més, el conseller ja ha anunciat que es faria. No ens ho tornin a demanar, perquè ja hi ha aquest acord i ja s'ha començat a impulsar aquest acord.

Vostès ens demanen tota una sèrie de coses referents al traçat del tren de gran velocitat que ja estan incorporades per gestions de Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, com és el cas de Vilafranca del Penedès; d'altres en què s'està treballant, com és el cas de Sant Sadurn d'Anoia; d'altres com el bucle, sobre el qual hi ha uns acords signats –ja ho ha dit el senyor Fabregat

també—, també per ajuntaments governats per vostès, i que això no vol dir que no es pugui mirar d'optimitzar aquesta traça. Evidentment que s'ha d'optimitzar, però hi han uns acords signats, també, per vostès.

Ens demanen que impulsem l'estació en el Vallès. Home!, no ens ho demanin: si nosaltres som els primers que ho hem defensat des de sempre...

Ens demanen que negociem amb el Govern de l'Estat el traspàs del que són les terminals de càrrega de l'aeroport. Però si ja ho estem fent, ja ho estem demanant, com en el seu moment vam demanar la del port, i amb vostès no va ser possible i després sí.

Per tant, en definitiva, tota una sèrie de qüestions per què entenem que no és necessari votar aquesta Moció, perquè les coses que vostès ens demanen ja s'estan fent o ja s'han aconseguit, o, en tot cas, vostès les demanen amb una voluntat o una estratègia que, molt legítima des del punt de vista seu d'oposició, nosaltres no tenim per què compartir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, Catalunya forma part de la Mediterrània. (*Forta remor de veus.*) Catalunya i Barcelona tenen un port que aspira a ser el primer port de l'euromediterrani, Catalunya vol tenir el primer port de l'euromediterrani. El que passi a l'Orient Mitjà, el que passi a Suez, és important per al futur del port de Barcelona. Això deu preocupar els governants de Catalunya, ens preocupa a nosaltres i preocupa els ciutadans. I ens preocupa que es solucioni malament l'arribada de l'AVE a l'aeroport. No es va pactar el traçat, es va dir que el traçat a l'aeroport es pactaria, i ara el senyor Puig diu que no li agrada el traçat que es va mig insinuar amb el president Pujol i el vol reformar, i nosaltres li diem: «D'acord...», que el reformi, «busqui un traçat millor i a més bon preu, i li donarem suport.»

Nosaltres voldríem que avui quedés clar, com demana Esquerra Republicana en la seva Moció, que la línia principal de l'AVE ha de passar per l'aeroport; voldríem que quedés clar que Catalunya vol la gestió dels aeroports; voldríem que quedés clar que Catalunya vol ser competitiva, que vol jugar un paper en el Mediterrani, que el port de Barcelona ha de ser el primer port del Mediterrani. I això vol dir que volem que apostem per la pau a l'Orient mitjà, i Catalunya ha d'apostar per la pau.

Powell se'n va anar amb les mans buides, Pujol està amb les mans a les butxaques, Pujol no fa res, mans quietes, mans a la butxaca. Si volem, si volem... (*Forta remor de veus i aplaudiments.*) Si volem parlar dels temes que interessen els ciutadans, parlem de tots, parlem de quin paper juguen Barcelona i Catalunya en la

Mediterrània, i han de jugar el paper que val per a la pau. No quedem-nos amb les mans a la butxaca.

Dit això, accepto l'esmena d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Passem ara a la votació del text de la Moció. Hi ha la petició de dues votacions separades. Per un cantó, el punt número 4, i, per l'altre, el 5 b. No hi ha cap més petició de votació separada? Gràcies.

Passem ara a votar el punt número 4 de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació l'apartat 5 b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a la societat del coneixement, especialment pel que fa a les seves infraestructures (tram. 302-00217/06)

A continuació, sotmetem a la consideració el debat sobre la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a la societat del coneixement, especialment pel que fa a les seves infraestructures. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula per exposar-la l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

Prego a les senyores i els senyors diputats que si s'han d'absentar ho facin amb silenci. Esperis un segon, senyor diputat. Prego que deixin la sala els que ho hagin de fer amb rapidesa i silenci. Gràcies. Pot començar.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació que vam fer sobre la societat del coneixement, i més específicament les seves infraestructures, m'agradaria començar-la amb un agraïment, amb un agraïment al conseller, que ahir em va fer saber que estava a Seattle i que no podria assistir avui, i, evidentment, aquest és un fet que no és habitual, aquesta cortesia i aquesta deferència als diputats per part dels consellers. Jo crec que aquest fet mateix, excepcional, doncs, fa que des de la tribuna li estigui agraït i li doni les gràcies públicament.

Dit això, passaria a explicar, bàsicament, aquests tres punts de la Moció, que per nosaltres són bàsics a l'ho-

ra de modernitzar el teixit productiu, la igualtat d'oportunitats i el reequilibri territorial. El nostre primer punt de construir una xarxa troncal de banda ampla o alta capacitat que garanteixi en el termini de dos anys la connectivitat de totes les capçaleres de municipi va encaminada, precisament, a aquesta igualtat d'oportunitats a tot el territori, a aquesta necessitat que entrem en igualtat de condicions a la societat del coneixement, i això, evidentment, és una mancança que, com deia aquell, amb urgència, i més aviat o més tard, la pagarem, perquè un any a Internet dura tres mesos, i ja fem tard en un tema que és vital per a la modernització i el progrés del país. I, per tant, el que pretén aquest primer punt, evidentment, és que hi hagi una xarxa pública que no estigui sotmesa a criteris de rendibilitat només econòmica, sinó a criteris de rendibilitat social a l'hora de definir quins continguts hi passaran, i que, per tant, disposant com disposem d'una sola xarxa privada, tot i que inicialment va ser pública, doncs, no tenim garantida la presència de continguts que ens interessin com a país i com a nació.

El segon punt, que seria presentar en el termini de tres mesos un pla per garantir la presència de diferents operadors de serveis d'obligacions també té una explicació claríssima: hem perdut una oportunitat històrica per al bé de la competitivitat, per al bé que no hi hagi monopoli, per al bé de garantir la presència de diferents operadors, com han estat els concursos de l'ensenyament i els concursos de la sanitat. Teníem l'oportunitat que algun altre operador, en benefici, precisament, d'aquesta rendibilitat social, operés al territori, i hem estat incapaços, o, més ben dit, el Govern ha estat incapaç, de garantir-ho, i no accepto –no accepto– els criteris que se'm van donar aquí a la interpellació, perquè dir que el concurs el va guanyar el que oferia millors condicions econòmiques, el primer que ens hauríem de preguntar és les millors condicions econòmiques per a qui? Per a la Generalitat? Per al Govern? El que ens interessa és que es garanteixin les millors condicions econòmiques per als ciutadans de tot el país i, a més a més, que hi hagi una competitivitat que faci una millor oferta, no sols econòmica, sinó, al mateix temps, de qualitat a les empreses, a la petita i mitjana empresa, i al que, realment, és el rerepaís, que està mancat d'aquesta igualtat d'oportunitats.

Per tant, enteníem que els criteris de benefici social, de benefici per al país, que comportava que hi hagués un altre operador intervenint en el territori eren absolutament indispensables, i que això, evidentment, tenia un inquantificable benefici pel que fa a la competitivitat en el país.

Per tant, per nosaltres representava, també, aquesta oportunitat, trencar el monopoli de l'únic operador que avui dia té predominí de mercat, i que, per tant, també el ciutadà està sotmès a aquests criteris de rendibilitat econòmica.

I la tercera, que era presentar els propers sis mesos un projecte per impulsar, per part del Govern de la Generalitat, la creació d'un operador català. En això enteníem que també havíem perdut una importantíssima oportunitat amb el Centre de Telecomunicacions, i posàvem com a exemple Euskatel, que ha ultrapassat el

33% de la quota de mercat a Telefónica i enguany tindrà beneficis. Hem estat absolutament incapaços de crear una empresa operadora pròpia que garantís els continguts i permetés aquesta competitivitat, i amb el Centre de Telecomunicacions –ho torno a dir– vam perdre una altra vegada una oportunitat històrica de tenir un operador català, o, si més no, que operés des de Catalunya.

Per tant, aquest tercer punt també és claríssim. Les tres propostes que fem nosaltres a la Moció són propostes de país, per garantir una major competitivitat, i també per garantir un major equilibri territorial i igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar les seves esmenes, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Teresa Serra. Té la paraula.

La Sra. Serra i Majem

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, estem d'acord amb la seva iniciativa, senyor Vigo, ja hi vàrem estar d'acord quan va fer la interpellació en el darrer Ple, i vam decidir recolzar la seva iniciativa.

Tot i així, presentem, doncs, dos esmenes, dos esmenes que creiem que no afecten el contingut, potser afecten la forma en la qual s'ha presentat, no? L'important aquí és que voldria destacar la manca d'estratègia que anem atacant directament en el sector de les telecomunicacions per part del Govern de la Generalitat, que està, a més, perjudicant l'economia catalana, no? Tots plegats anem fent iniciatives en aquesta línia, tot i que això sembla que no afecta massa l'activitat del Govern.

Els operadors de telecomunicacions sabem que són una part molt important d'aquest sector, creant les infraestructures i donant els serveis per a les empreses i per al conjunt de la població, i representen la condició econòmica necessària per al desenvolupament econòmic i social d'un país.

A Catalunya, ara no hem creat ni aquest mercat de competència ni hem estès les xarxes arreu del país, i aquesta situació és resultat d'una manca d'estratègia, com s'ha dit, del Govern de la Generalitat dirigida a aquest sector. Els altres governs d'altres països, països europeus, procuren defensar els interessos dels seus ciutadans amb relació al sector: fomenten la disponibilitat del màxim del servei al mínim preu arreu del territori i per a tots els sectors socials; generen activitat econòmica amb inversions directes als operadors, i també amb inversions productives dels fabricants, creant ocupació estable i qualificada, i, finalment, generen coneixement, sobretot a través d'activitats de formació i d'R+D.

I de tot això, què ha fet el Govern de la Generalitat? El Govern de la Generalitat no ha executat ni el Pla estratègic ni el té com a referència a les seves actuacions; no ha aconseguit fomentar la competència en el sector; no ha consolidat un sector alternatiu a l'operador dominant, amb seu a Catalunya, com a base de creació d'un sec-

tor industrial emergent, i ha contribuït a la crisi dels operadors de telecomunicacions a Catalunya afavorint l'operador dominant. Tenim exemples de bones actuacions, alguna ja l'ha comentat el senyor Pere Vigo, la creació d'Euskatel i la promoció del *cluster* de telecomunicacions al País Basc. Ara el País Basc ja és la primera autonomia en la utilització d'Internet per part dels seus habitants, hem perdut ja el liderat que manteníem des de fa anys a Espanya. Un altre exemple és el de l'empresa Stockab, 100% pública, de la ciutat d'Estocolm, que a base d'instalar tota la fibra òptica a la seva ciutat ha aconseguit una penetració d'Internet d'un 75% i té més de cinquanta operadors amb competència a la ciutat. Mentrestant, el Govern del PP, aliat del Govern de CiU, ho té molt clar: liberalització i concentració a Madrid.

Només voldria remarcar, com s'ha fet repetides vegades, que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi..., amb la darrera adjudicació del concurs per dotar d'una xarxa de banda ampla el sector... educatiu hem perdut una de les oportunitats, com ha dit ja el senyor Pere Vigo, de tenir una xarxa alternativa a l'operador dominant i afavorir la competència. Tal com es van dissenyar aquests concursos ja estaven directament adjudicats a Telefónica. Fins fa anys teníem un sol operador. Ara, actualment, després de quatre anys despropòsits, tornem una altra vegada al mateix operador.

Donem, doncs, plenament suport a la seva iniciativa, senyor Vigo. Hem fet dos esmenes, com ja he dit, més en la forma que en el contingut. La primera fa menció al fet que jo crec que no podem obviar l'estudi d'infraestructures de banda ampla realitzat per Localret –creiem important referenciar totes les actuacions de les administracions catalanes en matèria de telecomunicacions–, aquest estudi fet per Localret, estudi que amb un govern actiu en matèria de telecomunicacions, hauria estat fet pel mateix Govern molt abans, per poder planificar i dissenyar les polítiques a aplicar. L'estudi d'infraestructures de banda ampla a Catalunya deixa clarament palesa la situació de les telecomunicacions al nostre país, però ens dona, això sí, les pautes que cal seguir per a futures actuacions.

A la segona esmena, al punt 3 –al punt 2 no hem fet cap esmena–, posa més èmfasi al foment de la competència entre els operadors de telecomunicacions potenciant l'activitat dels operadors, ja no catalans, que és un terme difícil de defensar en aquest sector, sinó que tinguin la seva seu a Catalunya, perquè millori les infraestructures existents, creien competència i estimuli l'activitat econòmica en el nostre país.

Li demanaria, doncs, senyor Vigo, que acceptés les nostres esmenes que fa el nostre Grup, que creiem que milloren una mica la forma de la seva iniciativa.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyora diputada. Per defensar les esmenes de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Defensaré les esmenes que ha presentat el nostre Grup i em posicionaré ja respecte a la Moció d'Esquerra Republicana respecte a la implantació de les infraestructures al nostre país.

Bé, nosaltres pensem que la Generalitat de Catalunya no pot assumir de cap manera la construcció d'una xarxa pública alternativa de telecomunicacions. El mercat, d'acord amb les directives europees i la seva transposició a la normativa espanyola, està lliberalitzat, i això sembla que a vegades passi per alt, perquè això significa que les administracions només poden fer accions de promoció per facilitar que els llocs on no hi arriba, d'entrada, la iniciativa privada es pugui incentivar els operadors a fi que aquests territoris no quedin al marge de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació.

Hem de tenir en compte, també, que el mecanisme legal per garantir aquests serveis és la seva inclusió al concepte de servei universal, definit per la Unió Europea i concretat a cada estat per la corresponent normativa interna.

Pel que fa al servei de telecomunicacions, inclòs el servei universal, està a punt de ser modificat ampliant-lo a l'accés a Internet. Aquesta inclusió, sigui dit de passada, fou sol·licitada al Govern de l'Estat pel Grup de Convergència i Unió al Congrés de l'any passat.

La inclusió de l'excés a Internet com a servei universal provocarà que tots els ciutadans de Catalunya tinguin dret a accedir a les xarxes i serveis de telecomunicacions digitals i, per tant, a Internet. Pel que respecta a la banda ampla o d'alta capacitat, creiem que no es pot restringir a cap tecnologia present actualment, atès que el desplegament de xarxes de fibra òptica –com demana la Moció o xarxes de cable de comunicacions híbrides– són extraordinàriament costoses i lentes en la seva implantació, cosa que entra en contrasentit en la presió en el temps que ens fa la mateixa Moció.

Existeixen altres alternatives tecnològiques que permeten l'accés a Internet d'alta capacitat, com pot ser l'ADSL, el satèl·lit bidireccional, xarxes òptiques sense fils i en el futur la UMTS, el Power Line i d'altres que puguin aparèixer amb unes tecnologies que evolucionen en el temps molt ràpidament.

D'altra banda, l'acord de Govern d'1 d'agost de 2001 va aprovar el denominat Pla d'actuació sobre el territori en matèria de tecnologies de la informació i telecomunicacions. Aquest Pla era ja aleshores complementari, amb una iniciativa de la Direcció General de Radiodifusió i Televisió denominat Microcrom. Aquesta iniciativa feia especial èmfasi en la recepció de senyal de ràdio i televisió i Internet, el Pla d'1 d'agost ampliava aquesta recepció a la telefonia fixa i a la telefonia mòbil.

Referint-me més concretament a la segona proposta que fa el Grup d'Esquerra Republicana en aquesta Moció, crec que garantir la presència de diferents operadors de telecomunicacions a tot el territori català és quasi impossible. No s'ha d'oblidar que els operadors

de telecomunicacions són empreses privades, i no se'ls pot obligar a arribar a tots els pobles de Catalunya. Els operadors aniran allà on les inversions, òbviament, tinguin un mínim de rendibilitat.

En molts indrets de Catalunya, demanar que hi vagi més d'un operador és utòpic, ja que, ni tan sols, per a un únic operador seria, en termes econòmics, rendible. Seria tan impensable com demanar que arribessin a tots els pobles de Catalunya, o a tots els municipis de Catalunya diverses línies de ferrocarrils o diverses línies d'autobusos o diverses companyies elèctriques. El que sí que ha fet la Generalitat, però, és mitjançant els concursos abans esmentats també pels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, garantir, almenys, la presència d'un operador a tot el territori català.

Per tot això, nosaltres hem presentat dues esmenes, una esmena als dos primers punts, per fer-la més possible, per fer-la més realista. Són esmenes que, per converses que hem tingut, sembla ser que no s'acceptaran, però que van en el sentit de seguir el desplegament de les infraestructures que fan les operadores de telecomunicacions, per tal d'analitzar quines actuacions s'han d'adoptar a fi que sigui possible posar a disposició de tots els municipis de Catalunya connectivitat alta, d'alta capacitat independentment de la tecnologia emprada. I, per altra cantó, continuar desplegant el Pla d'actuació sobre el territori en matèria de tecnologies de la informació i telecomunicacions, altrament dit el Pla Microcom, per tal que en el termini de dos anys totes les comarques de Catalunya disposin d'un pla d'infraestructures de telecomunicació propi, que els permeti garantir l'accés als serveis de la telefonia disponible al públic, serveis de banda ampla, telefonia mòbil i senyal de radiodifusió.

Per tant, nosaltres a l'espera que el Grup d'Esquerra Republicana accepti les nostres mocions, anunciar que en cas que no ens les acceptés, nosaltres no podríem donar suport en aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar posicionament, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, l'austeritat i la concreció de la Moció que ha presentat el senyor Vigo, m'estalviava a mi personalment i al meu Grup de fer qualsevol tipus d'esmenes, perquè ja dic, era molt concisa, molt precisa i molt concreta.

No obstant això, vull raonar breument el perquè del meu vot afirmatiu, del nostre vot afirmatiu. D'entrada, ens trobem amb la necessitat d'una sèrie d'infraestructures amb un triangle que vostè ja ho ha dissenyat en la seva Moció, que és xarxes, operadors i l'arquitectura que possibilités tot això, amb els terminis necessaris i suficients per no deixar això *ad calendas graecas*. En

aquest sentit, i donada la bondat del plantejament, nosaltres, amb molt de gust, donarem el nostre recolzament. I en funció del que diu la Moció, a mi m'han vingut al cap tota una sèrie de breus reflexions que són les següents: estem construint tota una sèrie d'infraestructures en aquesta arquitectura tecnològica, la diferència és que, després de la intervenció del senyor Vigo –que jo comparteixo–, és si això és necessari i suficient l'amplitud i la velocitat, o com diria Convergència i Unió, en funció de la seva literatura a l'esmena, que és s'anirà fent, s'anirà fent, s'anirà fent. Bé, en qualsevol cas hi ha una dada objectiva, que és, s'estan fent una sèrie d'infraestructures.

Dic això, perquè ha arribat al camí, atès que ja tenim els suficients elements, per fer la següent reflexió. Jo crec que hem de reflexionar sobre la necessitat que aquestes infraestructures, que aquesta arquitectura vingui acompanyada per una sèrie de drets tecnològics, es parla de *ius* laboralisme, de *ius* naturalisme, doncs, possiblement el que diré ara és semànticament absurd, el *ius* tecnològic. O si és millor, que la literatura dels drets tecnològics travessin tot el món dels drets. Això és una qüestió absolutament fonamental atès que hi ha el lògic retard de la innovació tecnològica creant els seus corresponents drets. O sigui, que entrariem en la quarta generació de drets. I dic això, perquè també hi ha la suficient literatura i la suficient realització, poques segons nosaltres, moltes segons ells, per a entrar ja a definir la possibilitat d'un pacte per a la innovació tecnològica.

En definitiva que, en relació a tot això, i la inspiració que em dona la seva Moció, a mi em sembla que estem en una moció molt interessant.

I en relació a les esmenes de Convergència i Unió, doncs, que no sé què farà el senyor diputat, sí que és veritat que es troben en aquest món de continuarem fent, continuarem fent, continuarem fent. Bé, en qualsevol cas jo crec que és bo que vostè continuï amb la consigna que va dir Dante: *Segui il tuo corso, e lascia dir la gente*.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, després d'aquesta citació il·lustrada, l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell, que té un repte important.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No, perquè jo no sóc el Dante, entre altres coses, perquè un va néixer a Barcelona al barri d'Horta, i l'altre sembla ser que va néixer a Itàlia.

A veure, que la societat de la informació és un repte, que la societat de la informació és una necessitat, això és obvi. Que Catalunya ha d'intentar ser pionera, generar les infraestructures necessàries, això també és obvi, i que tots hi hem de treballar, això també és obvi. Però, és clar, un l'altre dia escoltant, fa quinze dies, escoltant el debat i ahir o abans d'ahir llegint una mica altre cop, per refrescar la memòria, la transcripció del debat, li

generava dos problemes, un problema tecnològic i un problema d'una sensació de desastre, i parlem dels dos. L'altre dia en el debat, i llegint-lo, insisteixo, un, que té la desgràcia de ser de lletres, i que tot això de la ciència el supera, i que realment encara no aconseguixo comprendre com pots parlar per un telèfon i a través d'un cable un altre que et senti i òbviament ja no comprenc de cap manera com és possible que pugui parlar a través d'un mòbil i que arribi a l'altre, em vaig fer una empanada mental amb l'ADSL, la fibra òptica, la banda ampla, el satèl·lit, i en una discussió entre vostè i el conseller, senyor Vigo, sobre què era millor o què era pitjor. També vaig entendre que tot funciona, i també vaig aconseguir entendre –jo que no sóc de ciències–, que d'aquí a quatre dies hi haurà unes coses que funcionaran més.

Per tant, crec que l'obligació que tenim és garantir la cobertura de tot el territori, i l'obligació que tenim és fer-ho de la manera més ràpida possible. La resta, em sembla que és un debat per a enginyers que no ens correspon a nosaltres, almenys, als que no som enginyers, el senyor Bonet, una mica més, per allò d'estar a la Politècnica, doncs, hi pot donar un cop de mà.

Home, i vostè també plantejava –i ho tornava a plantejar avui– com un desastre. Sembla que a Catalunya no hi ha res. Home!, jo no sé –tampoc ho he anat a comprovar, no he anat a fer una comptabilització–, però deia l'altre dia el conseller que el 95% del territori està cobert, i feia un altre joc amb una alta tecnologia que aquesta ja em supera més, que deia que el 98% del territori està cobert.

Miri, escolti, jo no sé si és el 95% o el 98% o el 80%, el que sí sé és que, si de cas, hi ha molt territori cobert i molt s'ha fet amb molt poc temps. Llavors, s'ha fet. Vostè fa una moció, fruit de la interpellació, en la qual proposa tres coses concretes, que, sincerament crec que no són raonables. I crec que no són raonables, escolti, en primer lloc, perquè deixem que... –i ho sento molt, ja sé que ho repeteixo i al final un es farà famós, no?–, però des del liberalisme deixem que el mercat vagi fent la seva feina, que ja l'està fent, donem-li els marcs, facilitem-li la tasca, però no ens posem nosaltres a crear empreses públiques que després es veu que no existeixen, i que, a més a més, topen, s'enfronten, tenen problemes amb les directives europees i, és clar, miri, que vostès vulguin ser independents d'Espanya això ja ho teníem assumit (*remor de veus*), però que ara vostès, a més a més, vulguin ser independents d'Europa, això ja ens complica més la vida perquè acabarem a Àfrica, i suposo que no és aquest el pla.

Miri, senyor Vigo, treta la broma aquesta, tret la broma aquesta... Jo crec que hem de treballar tots perquè les noves tecnologies ens facilitin el camí i potenciïn tot el que sigui necessari, crec que això ja s'està fent i crec que el treball que hem de fer ha de ser un treball amb realisme i no volem solucionar en temes públics i amb grans plans, que semblen quinquennals, no volem solucionar amb grans plans el que ja la iniciativa privada si li donen el marc, és capaç de solucionar i està solucionant.

És per aquests motius que, màxim que no s'acceptin les esmenes de Convergència, nosaltres votarem que no a la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyor Vendrell, nosaltres sí que fem cas de les directives europees, en tot cas, al que no fem cas és a les directives africanistes que ens arriben del seu Govern, de Madrid; d'aquestes, potser no en farem tant cas.

D'altra banda, acceptaríem, nosaltres, les esmenes del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, perquè entenem que milloren el text, en el sentit que vénen a donar una mica més de cobertura i a completar una mica els dos punts de la Moció que ens proposen, i el que no farem, senyor Carrera, és acceptar els punts de Convergència i Unió.

Perquè vostès, com ha dit molt bé el senyor López Bulla, continuen parlant de continuar fent, de donar suport, de recolzar, de planificar, però, exactament, la Moció era molt concreta: demanava terminis, demanava calendari, demanava un posicionament pressupostari de la Generalitat, i és precisament el que no fan vostès. Si precisament estàvem denotant aquestes mancances i que faltava un impuls públic –un impuls públic–, que si ho deixéssim, senyor Vendrell, a criteris del mercat pot estar, vostè, segur que el país no estaria xarxejat en les seves quatre de les seves cinquenes parts. I quan el conseller parlava del 95% del territori devia ser un error, perquè parlava del 95% de la gent del territori. Perquè el 95% del territori ja li ho asseguro, a vostè, que no està cablejat. I, a més a més, aquest 95% els caps de setmana se sol traslladar a altres parts del territori, i també en té necessitat, d'aquesta connectivitat.

I, per tant, els punts de Convergència i Unió no els acceptaríem per això; però, a més a més, perquè en el tercer punt ens diu: «Aprovar una norma que prevegi que en totes les obres de construcció de carreteres, vies de ferrocarril, etcètera, i diverses actuacions similars de titularitat de la Generalitat s'intentarà promocionar la connectivitat mitjançant aquestes infraestructures.»

Miri, això no ho hauria de dir la Llei, és que això ho diu el sentit comú, que s'han de connectar quan es fa una nova carretera; s'ha d'intentar passar el màxim de serveis, ho diu el sentit comú.

I, per tant, nosaltres entenem que no feia falta que fessin aquestes esmenes, perquè no arriben a cap compromís real amb el país que aquesta connectivitat i aquestes infraestructures arribaran a tot arreu.

Per tant, senyor president, acceptaríem les esmenes del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi i rebutjaríem les de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a la votació del text de la Moció, incorporant-hi les dues esmenes del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi. (*Remor de veus.*) Prego a tots els senyors i les senyores diputades que... Molt bé.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor; 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de l'Administració local (tram. 302-00218/06)

El punt vint-i-unè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament de l'Administració local. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la presenta l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras. (*Persisteix la remor de veus.*)

Prego als senyors diputats que hagin d'absentar-se que ho facin amb la major agilitat possible. (*Pausa.*) Té la paraula senyor diputat.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció que hem presentat, que posteriorment a la seva presentació hi han hagut diferents versions i intents d'arribar a diferents transaccions –que tinc la impressió que no han estat possibles, ho veurem en el transcurs del debat d'aquesta Moció, i ho lamentaríem profundament, perquè, des del nostre Grup Parlamentari, hem estat oberts a tots els grups a intentar arribar a un acord.

En la Moció original..., que només preteníem, fonamentalment, sobretot pel que fa referència al sistema fiscal local, marcar una mica el posicionament del nostre Grup Parlamentari sobre determinats impostos locals, sobre les propostes que té el nostre Grup Parlamentari i el nostre Partit polític respecte a la millora i a la revisió del sistema fiscal local, i, en general, del sistema de finançament local, bàsicament era un punt de partida per intentar arribar a determinats acords. Creiem que ho hem intentat i veurem en el transcurs del debat si serà o no possible, però ens temem que no. (*Remor de veus.*)

En el primer punt, entrant ja en matèria, el que venim a dir –no tenim cap esmena al respecte– és la necessitat que tenen els ens locals d'augmentar el conjunt de la despesa pública a Catalunya. Jo crec que això és un fet que compartim tots plegats. Això vol dir augmentar i millorar el nivell de despesa pública dels ajuntaments, però amb l'afegit que això no vagi en funció de disminuir el nivell de despesa pública del Govern de la Generalitat. I em sembla una formulació plena de lògica i racionalitat, que hauria de ser assumida, almenys, per una majoria dels grups parlamentaris.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El segon punt, centrat en l'àmbit de la cooperació local a Catalunya, la necessitat de la seva revisió, un tema que ja s'ha tractat diferents vegades –i es va tractar darrerament en la compareixença de la consellera de Governació–, creiem que amb la proposta que fem i amb l'intent de transacció, que hem intentat arribar a un acord, el que buscàvem eren uns terminis per tal que el Govern presentés aquesta proposta de revisió del sistema de cooperació local amb una sèrie de criteris, amb el tractament dels règims municipals especials, amb una major participació de les entitats municipalistes, amb la disminució del càrrec condicionat de les subvencions. Per tant, no entendríem que hi hagués algun grup parlamentari que votés en contra d'una declaració que creiem que aquesta sí que pot ser assumida pel conjunt dels grups parlamentaris.

Un tercer punt, que també creiem que és fàcilment assumible, agafant el model de la transacció a què havíem intentat arribar en l'acord, anava en el sentit que el Govern de la Generalitat plantegés uns criteris –evidentment, consensuant-ho amb els grups parlamentaris– per incorporar a la revisió del sistema de finançament local tant el tema de la participació de la Generalitat, evidentment, sempre contemplant que aquesta participació no ha de ser en detriment de..., no ha de representar una minva dels ingressos dels municipis, i, al mateix temps, la revisió del sistema de finançament local.

I un quart punt que també no entendríem que hi guessin vots contraris, en què parlem d'impulsar el màxim consens possible amb les entitats municipalistes per tal de revisar el sistema de cooperació en la línia de les resolucions del segon congrés de municipis. Aquesta era la proposta de transacció, que em sembla que no ha estat acceptada per la resta de grups parlamentaris. Ho creiem, francament, lamentable i no ho entenem. Esperem que hi hagi algun grup, en el transcurs del debat, que reflexioni i hi hagi un canvi de posicionament. No val a dir que existeixen ponències sobre el tema, perquè no hi ha cap Ponència, en aquest Parlament, que parli de finançament local. Hi ha una ponència d'autogovern, hi ha una ponència d'organització territorial, que no ha volgut tractar el tema del finançament local.

Per tant, el que no podem fer és, amb aquest argumentari, invalidar qualsevol debat que es vulgui portar al Parlament. Evidentment, hi han hagut precedents d'alguns grups parlamentaris que han anat, doncs, trencant, a vegades, aquest consens a l'hora de presentar interpellacions; però, malgrat tot, jo crec que tots hem fet l'esforç de continuar amb el consens.

Esperem que..., i estaríem oberts, evidentment, a les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, que, en principi, acceptaríem les seves esmenes, potser en algun punt amb algun retoc i esperant la intervenció que faci; però, ens agradaria que donés aquest pas endavant, perquè creiem que són coses totalment assumibles per Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat; al contrari només ho podríem entendre com que el Grup de Convergència i Unió i el Govern es trobarien presoners dels seus compromisos.

I, pel que respecte al que no ha pogut ser d'intentar signar conjuntament amb el Grup Socialista aquesta Mo-

ció, a la qual hem estat oberts, lamentem una mica el cert concepte, per dir-ho d'alguna manera, patrimonialista del municipalisme. El municipalisme a Catalunya no és propietat privada de vostès. I nosaltres sabem que de vegades fem intrusisme, i aquest intrusisme el continuarem fent.

Jo crec que avui fem un acte pedagògic: un acte pedagògic que persegueix, fonamentalment, que vagin canviant actituds de cara al futur perquè necessitaran canviar-les.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. Per als grups que han presentat esmenes, en nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Oliveras, estaríem d'acord en alguna de les afirmacions que vostè ha fet, com, per exemple, que aquest és un moment important per al municipalisme, s'està negociant un nou model de finançament, i, per tant, en aquest sentit, el moment és de certa rellevància.

Per tant, en aquest moment, en aquest moment especial, quin és el paper que hauríem de fer tots plegats? Segurament la recerca del consens suficient per donar força al món local. Aquest consens, que vostè demanava i que diu i acusa –m'ha semblat entendre que acusava algú d'haver-lo trencat en algun moment–, seria bo que, en aquest moment, l'actitud de tots plegats fos la recerca d'aquest consens.

I la seva proposta he de lamentar dir-li que no va en aquest sentit, sinó que va en el sentit contrari: és una proposta que tendeix a introduir els seus criteris, les propostes que vostè considera, que el seu Grup considera, adients amb relació al finançament. Nosaltres les respectem, com respectem les de tothom; però, en tot cas, són les «seves» propostes, i seria bo que en aquest consens fóssim capaços de trobar un marc més ampli per poder-les discutir i per poder-les acordar.

La seva proposta algú podria dir que és oportunista, i, fins i tot, algú podria dir que és frívola, pensant en el moment en què vostè la planteja, pensant en aquest moment concret, en el moment de discussió, en el moment de la negociació que s'està produint.

Per tant, senyor diputat, nosaltres hauríem de demanar que la retiri: que la retiri a favor del consens, que la retiri a favor de la recerca d'un acord més ampli, que la retiri a favor de situar-la en el lloc corresponent d'aquesta cambra per tal que tots plegats poguéssim arribar a produir un document, un acord més ampli, que permetés –això sí– donar suport al món municipal, donar suport al món local, que, segurament, amb aquest objectiu jo penso que tots hi estem d'acord. El que passa és que, de vegades, podem diferir en els instruments i, en aquest cas concret, fins i tot, podem diferir en l'oportunitat de determinades propostes.

En aquest sentit, vostè entendre que nosaltres, després d'haver intentat aquesta negociació de què vostè ha parlat, el que fem és retirar, en aquest moment, les esmenes que nosaltres hem presentat. Per tant, no es planteja, tampoc, cap transacció sobre les nostres esmenes. Nosaltres les retirem perquè entenem que el millor que podríem fer és refer el diàleg en un altre àmbit; en aquest àmbit, en aquest moment, no és segurament el moment més oportú, no és segurament la fórmula millor.

I, per tant, li anuncio que, des d'aquest posicionament, que no d'altre, nosaltres votarem en contra de la seva proposta, de la seva Moció amb relació a la interpellació.

I, finalment, també, senyor president, voldria fer un altre comentari, una altra reflexió, i és que el nostre Grup observarà amb atenció, també, quina és l'actitud dels altres grups parlamentaris. (*Remor de veus.*) Sí, perquè vostè parlava de ponències, i és cert que hi ha una ponència, la Ponència conjunta d'ordenació territorial, on nosaltres, els nostres papers, hem dit que sí és bo que es parli de finançament local, que sí és oportú que en aquesta Ponència comentem aquests temes.

Com que nosaltres en els nostres documents ho hem dit, nosaltres pensem que aquest podria ser l'àmbit –si no és aquest podria ser un altre, però–, en tot cas, un àmbit de consens, però sí que –ho repeteixo– observarem amb atenció quina és l'actitud dels altres grups parlamentaris, perquè en funció de quina sigui aquesta actitud nosaltres també reconsiderarem la nostra participació en el treball d'aquesta Ponència, que entenem que ha de ser al final l'eix essencial, o un dels eixos, que ens pot permetre resoldre aquestes qüestions.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carnicer. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, el mes de maig de l'any 2001, es va constituir un grup de treball integrat per representants del Govern de l'Estat, per representants de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i per representants dels partits polítics que formen part d'aquesta Federació. Un grup de dotze experts han estat treballant més d'un any per elaborar un nou sistema de finançament dels ens locals, un nou sistema més just, més solidari i, també, un nou sistema suficient.

Com vostè sap, senyor Oliveras –i, si no, doncs, li ho puc avançar–, en els propers dies aquest grup d'experts, aquests dotze experts que han estat treballant presentaran el seu estudi, i a partir d'aquesta presentació s'iniciarà també el debat polític per aprovar definitivament aquest nou model de finançament. I és per aquest motiu que el nostre Grup Parlamentari reconeix la voluntat, la seva voluntat per tractar de presentar o de formular una proposta tan extensa i tan completa com la que

vostè ha presentat en aquesta Moció, per tractar, des del seu punt de vista –cal recordar-ho–, la millora del finançament local. Però deixi'm que li digui, com ja li ha recordat també el representant del Grup Socialista, que el tema del nou model de finançament dels ens locals no pot, no ha de ventilar-se amb una moció com la que vostè ha presentat avui.

I el seu Grup, senyor Oliveras, Esquerra Republicana de Catalunya, ha caigut en el parany –i estic absolutament convençut que de manera inconscient– de creure que els ajuntaments de Catalunya no són Generalitat, que els ajuntaments de Catalunya no són Catalunya. I, miri, el Grup Parlamentari Popular aposta per incrementar les competències de les administracions locals, i també per dotar-les de més recursos, i alguns..., i vostè mateix, a la seva interpellació del darrer Ple, va acusar, han acusat el Partit Popular de voler disminuir –és important la terminologia–, de voler disminuir el poder de Catalunya amb el que nosaltres hem anomenat «pacte local» o «segona descentralització». I en aquest sentit deixi'm recordar-li que descentralitzar poder i recursos de la Generalitat als governs locals, senyor Oliveras, no suposa en cap cas pèrdua del poder polític de Catalunya, perquè, com ja li he dit, els ajuntaments catalans també són Generalitat i també són Catalunya.

La seva Moció no demana més recursos per al món local, senyor Oliveras. És més, vostès demanen precisament el contrari: vostès plantegen la necessitat d'agafar recursos que ara reben les administracions locals a través de les diputacions i canalitzar-los a través de la Generalitat. És a dir, el contrari del que demana el món local.

Per tant, què és el que ha plantejat el Grup Popular amb les seves esmenes? Molt fàcil: més poder i més recursos per als nostres ajuntaments. Nosaltres demanem al Govern de la Generalitat, en primer terme, que endegui un procés de descentralització de competències a favor dels ens locals, traspasant els mitjans humans, els mitjans materials, i també els recursos pressupostaris necessaris, que facin possible una millora dels serveis que reben els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

En la segona esmena, nosaltres reclamem també al Govern central, però també a la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i també als partits polítics que estan treballant en el nou model, que en el procés de negociació del nou sistema de finançament local, que s'iniciarà els propers dies i que vostès, senyor Oliveras, volen condicionar amb aquesta proposta que avui sotmeten a la consideració del Ple, es tinguin en compte les noves competències que nosaltres volem que assumeixin els ajuntaments, i també els recursos necessaris per desenvolupar amb eficàcia les actuals però també les futures competències.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president... Senyor Oliveras, vostès –i crec que és bo deixar-ho ben palès en aquest Ple–, vostès no han volgut acceptar la nostra proposta per dotar de més competències i de més recursos els ajuntaments de Catalunya, i per aquesta raó nosaltres lamentem certament aquesta no-acceptació de les nostres esmenes, com també ho lamenten tots i cadascun dels alcaldes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan ha intervingut el representant d'Esquerra Republicana..., és cert que hem intentat fins ara, fins fa pocs moments, arribar a acords entre tots els grups parlamentaris, perquè, estudiant la Moció, Convergència i Unió està d'acord amb el contingut, està d'acord pràcticament..., no amb la totalitat, però en línies generals amb el contingut, entre altres coses, perquè la major part de propostes són resolucions del Congrés Municipalista, el II Congrés Municipalista, i, per tant, estariem d'acord tots els membres de la cambra, perquè tots els grups polítics formen part de la comissió redactora d'aquestes resolucions del Congrés Municipalista.

Però voldria dir al Grup d'Esquerra Republicana que no estem d'acord –i els altres portaveus també ho han manifestat així– amb la unilateralitat d'aquesta proposta. Creiem que no es pot tractar el tema del finançament local, en el qual ha inclòs la cooperació, però la revisió del sistema de finançament local –que toca ara, perquè fineix el sistema actual–, no estem d'acord que aquest tema sigui objecte o sigui producte només, aquesta Moció, d'un debat d'Esquerra Republicana amb la consellera mitjançant una interpellació. Per tant, no estem d'acord amb aquesta unilateralitat, ni tampoc amb aquesta minuciositat amb la qual estan plantejats els diferents punts de la Moció.

Estem d'acord a estudiar la cooperació local a partir de la compareixença de la consellera i dels arguments que va exposar, donant plena vigència a la política que des de la Generalitat s'estava portant sobre aquest tema, i estem també d'acord a començar a estudiar aquí al Parlament de Catalunya, amb el Govern o amb la Comissió de Govern Local, la revisió d'aquest sistema de finançament. Però, senyor Oliveras, miri, sobre aquest tema –només per enumerar...–, hi ha una comissió constituïda al Senat recentment per revisar el finançament local; hi ha un text proposat de l'Associació de Municipis sobre finançament local; aquest cap de setmana, la Federació de Municipis celebra la seva assemblea i crec que també en parlaran, perquè és el tema d'actualitat i s'està parlant; això, a part dels debats de ràdio que es fan amb diferents diputats del Congrés dels Diputats a Madrid i aquí no sé si ja han començat o no; sobre aquest tema es barregen competències estatals i competències de la Generalitat de Catalunya... És clar, tot això, resoldre-ho mitjançant l'instrument d'una moció com a conseqüència d'una interpellació, la qual és un debat principalment d'un grup parlamentari només amb un membre del Govern, em sembla que no és l'instrument adequat.

I és per això que Convergència i Unió vam presentar unes esmenes, a les quals creiem que es podrien acollir

tots els grups parlamentaris, perquè són esmenes que proposen una formulació global en ares d'iniciar i de buscar un consens que ens permeti crear o bé un grup de treball al Parlament, o bé –com deia el senyor Martí Carnicer– reconduir aquest tema per a estudi a la Ponència d'organització territorial, que, si bé fins ara no havíem treballat perquè no era objecte específic del treball de la Ponència, però que a ningú se li escapa que és un text, un objecte connex amb els treballs de la Ponència, tampoc tindriem cap problema que això es pogués reconduir a l'estudi de tot això allà.

Per tant, senyor Oliveras, al Grup d'Esquerra Republicana li proposaria o bé que, en ares d'aquest consens que comencem a debatre o a estudiar quina ha de ser la proposta, si és que és possible assolir-la, d'aquest Parlament de Catalunya per portar la proposta al Govern de Madrid, que és el que d'acord amb..., el que es refereix a les seves competències té molt a dir..., doncs, si retira la Moció... O, si no, vostè estava disposat –ho ha plantejat així, si ho he entès bé– a acceptar les esmenes de Convergència i Unió, que crec que poden ser assumides per tots els grups de la cambra, perquè són globals, que no condicionen res, ni són ni serien unilaterals, ni tampoc són minucioses, sinó amb un plantejament global..., doncs, podríem constituir, com li deia, aquest grup de treball, o bé a la Ponència, o bé d'acord amb el Govern, amb el benentès –perquè això no ho ha concretat– que m'agradaria que es manifestés sobre si l'acceptació és una acceptació literal o hi ha alguna esmena a introduir sobre les esmenes que Convergència i Unió ha plantejat.

Evidentment, ens agradaria molt més reconduir-ho a un consens global de la cambra. Si no és així, si vostè accepta aquestes esmenes que el meu Grup considera que són assumibles per tothom perquè no condicionen, ho repeteixo..., hi votariem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Cuenca. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Sembla que a tots ens hagi agafat una febrada per defensar ara les finances locals, senyor Sirera, perquè no fa pas tant que al Congrés dels Diputats el Partido Popular de España, amb el seu Grup Parlamentari, va votar en contra d'una proposta que venia del Parlament de Catalunya on s'incrementaven les hisendes locals un 1,5 a partir del Decret de liberalització de l'energia –se'n recordarà–, i havia estat aprovat en aquest Parlament. (*Veus de fons.*) Per tant –per tant–, vostès es van abstenir aquí i allà va ser contundents; tenen majoria absoluta, i allò no va prosperar pel seu vot. O sigui, no anem..., jo li ho dic perquè a vostè li agrada molt el rigor, li agrada molt recordar què vota cadascú a cada lloc. Ara faci'm el favor de posar-se damunt les seves esquenes aquest vot, quan es vol omplir tant la boca de finançament local.

Senyor Oliveras, nosaltres no hem presentat cap esmena perquè no pensàvem votar una moció com aquesta... (*Veus de fons.*) Senyor Oliveras, nosaltres no li hem presentat cap esmena perquè no pensàvem votar una moció com aquesta, presentada després d'un debat de caràcter parlamentari entre un partit i un govern. Aquest és un tema complex –ja s'ha dit; no vaig a abundar en la qüestió–, necessari, urgent; la Llei d'hisendes locals va anar molt més tard que les altres lleis, i tot el paquet de legislació local molt més tard que els textos fonamentals de Constitució i d'estatuts, però fa falta que entrem a fons sense condicionar el futur de les hisendes locals, tant pel que prové de fiscalitat estatal com fiscalitat a nivell de Catalunya.

Vostès pretenen resoldre el tema amb un text de partits, i allà posa el llistat de les mesures que Esquerra Republicana creu que s'han d'impulsar per a aquesta qüestió. Em sembla molt legítim que s'installi en posicions, diguem-ne, individualistes, eh?; com diu Pessoa en *El banquer anarquista*, doncs, és positiu, fins i tot, sortir del sistema. Però jo sí que li argumento que hi ha una ponència en marxa on sí que s'ha parlat que s'abordarà el tema de les hisendes locals –on sí que se n'ha parlat– i on si encara no s'ha abordat és perquè anem al ritme que anem.

Però encara ens sorprèn més que vostè ho plantegi en els termes en què ho planteja quan vostè cogoverna a la Diputació de Barcelona. Em sorprèn que al seu Partit, que té coresponsabilitat de govern en una institució que podria quedar seriosament afectada des d'una posició com la que vostè planteja en la seva Moció, li sembli igual estar administrant aquells cabals amb aquelles procedències i ara plantejar aquí una posició radicalment diferent. No em sembla de rebut, i es mereixeria, com dirien els anglesos, una bona «kickada», una bona guitza, per una cosa similar a aquesta.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Nosaltres –i *otra cosa, mariposa*, seria si anéssim al consens de debò– plantejem la nostra més absoluta disponibilitat per parlar del tema. Senyor Oliveras, vostè sap, igual que jo, que demà –demà, eh?– comença l'Assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya, on són vostès; fa poques setmanes s'ha acabat el Congrés Municipalista de Catalunya, on han estat vostès. I sap que allà vostès també –vostès també– han votat i votaran, segons els treballs que s'han presentat per assemblea, textos on reclamen unes posicions de consens i pluripartidistes per a aquesta qüestió. Llavors, a sant de què, aquesta Moció? A retratar-se els primers? Perdoni, doncs, l'abstenció que jo m'imaginava al principi, me la fa canviar en vot en contra.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera, té la paraula un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Únicament per recordar-li, senyor Ribó, que la coherència del Partit Popular és la

mateixa a Espanya que a Catalunya, perquè nosaltres hi vam votar en contra, precisament, amb el mateix argument amb què avui hi votarem en contra: dient que existeix una comissió, formada per representants de l'Estat, de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i dels partits polítics, que està treballant en la millora del finançament de les entitats locals. I per aquesta raó, senyor Ribó, el mateix vot contrari que vam fer al Congrés dels Diputats, el farem avui, amb tota coherència, al Parlament de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Em posicionaria sobre les diferents esmenes presentades, amb l'aclariment que, evidentment, hem presentat una moció inicial, com havíem dit, que evidentment que sabem que no era de consens —era la nostra posició—, però que hi ha hagut, durant el debat previ a aquesta Moció, un text que era fàcilment assumible per tothom, perquè plantejava bàsicament, fonamentalment, treballar a partir del consens, i, per tant, no entenem els arguments.

El que nosaltres no tenim és un concepte metafísic del consens que no entenem, i hem presentat unes propostes, algunes en la línia del que defensen les dues entitats municipalistes del país. No entenem, evidentment, que les esmenes del Grup Socialista hagin estat retirades; evidentment, no compartim les esmenes del Grup Popular, i evidentment crec que la seva intervenció, senyor Sirera, poc té a veure amb la Moció presentada, amb els continguts de defensa del municipalisme que hem fet en aquesta Moció, i que, evidentment, acceptaríem les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió al segon punt. Per tant, el text que votaríem seria el primer punt de la Moció original i les esmenes del Grup de Convergència i Unió al segon punt.

I, evidentment, dir-li, també, al senyor Ribó, que nosaltres no som subsidiaris de ningú. Això ho han de tenir clar, vostès, el Grup Socialista i, també, el Grup de Convergència i Unió, que creiem que en aquest país no hi han temes que siguin monopoli de ningú i que Esquerra Republicana no practica l'intrusisme, sinó que també tenim el dret a fer les nostres pròpies propostes del nostre model municipalista com a força política que som, emergent, i que serà necessària, doncs, en el futur per prendre decisions importants per al nostre país.

Hi insisteixo: fem un acte de pedagogia. Prenguin nota que, a partir d'ara, hauran de canviar les actituds.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tant, senyor diputat, si no ho he entès malament, votarem el punt número 1, que és el text original de la Moció, i el punt número 2, que és l'esmena de Convergència i Unió. *(Veus de fons.)* Només té dos...

Senyor diputat, només té dos punts aquesta Moció: el primer, l'original, i, el segon, de Convergència i Unió. És així, sí? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs, sotmetem el text, tal com abans he esmentat, d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aqüicultura (tram. 302-00219/06)

El punt vint-i-dosè és la Moció subsegüent sobre la política en matèria d'aqüicultura. En nom del Grup Popular, la presenta l'illustre diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyora i senyors diputats, en primer lloc, aquesta Moció que avui presenta el Grup Parlamentari...

El president

S'equivoca, senyor diputat. Hi ha dues senyores més a la sala.

El Sr. Luna i Vivas

Perdó, les tenia d'esquena i no les havia vist, perdó: tres. En resum, senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Grup Parlamentari Popular és fruit, realment, de la interpellació que vam fer al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca amb motiu realment del que és l'aqüicultura al nostre litoral català. Reiterar aquí el que es va parlar en aquella Comissió, en aquella interpellació, doncs, seria una altra vegada donar un curs realment al que ja havíem estat parlant amb el conseller.

La veritat és que és important, i nosaltres ho ressaltàvem en la nostra interpellació, el que l'aqüicultura té en el que és el litoral català, no?, com una alternativa, dèiem en la nostra interpellació, al que és la pesca extractiva o la pesca tradicional. I, si més no, també estàvem

parlant que aquesta aqüicultura havia de ser d'alguna manera, dintre d'aquesta resposta, el que és realment la demanda que es pot tindre i la falta d'extracció que pot tindre la pesca tradicional, una sortida realment a les exigències que avui la societat està demanant quant al consum de peix.

Però nosaltres estàvem dient, també, que era important que s'ordenés l'aqüicultura al litoral català, que es tingués en compte l'expansió d'aquesta aqüicultura dintre del que és la sostenibilitat i dintre del que és la competència del que és la pesca extractiva o la pesca tradicional. I, en resum, que a Catalunya tinguéssim l'alerta de la coordinació, la planificació suficient, pel que té a veure aquest sistema nou de producció dintre el nostre litoral català.

I és aquest el punt pel qual nosaltres presentàvem la nostra Moció. Una moció que, en primer lloc, parla de presentar al llarg de l'any 2002 un mapa d'ubicació d'instal·lacions aqüícoles de Catalunya. Segona, de potenciar el Centre de referència i desenvolupament en aqüicultura a Catalunya, com a organisme vertebrador d'investigació en aquest sector, que seria el mateix que el constituït Observatori d'Aqüicultura a nivell de l'Estat espanyol, en combinació amb el que són les comunitats autònomes i en combinació amb el que són tots aquells sectors, i molt especialment universitats, en el tema de la investigació; i reforçar les actuacions de promoció del peix fresc, produït pel sector aqüícola català, en el marc de la campanya de promoció *Consum del peix*, que porta a terme el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Aquesta és la nostra Moció.

Jo, senyor president, si ho creu vostè oportú, jo ja faré la defensa –realment he fet la defensa de la Moció–, i amb el que són les esmenes que s'han presentat per cada grup parlamentari ja fixaria el nostre posicionament al respecte i així avançaríem en aquesta sessió de tarda, que esperem que sigui curta. *(Pausa.)*

En primer lloc dir que nosaltres acceptarem l'esmena que ens ha presentat el Partit Socialista, perquè d'alguna manera el que ve és a enriquir la nostra Moció. Al cap i a la fi és afegir, és una esmena d'addició al primer paràgraf, quan diu: «Presentar al llarg de l'any 2002 un mapa d'ubicacions i instal·lacions aqüícoles a Catalunya, consensuades amb el sector pesquer i els ajuntaments afectats.» Nosaltres –era l'esperit també de la nostra Moció, queda més palesa realment d'aquesta manera– no tenim cap motiu per dir que no a aquesta esmena, per tant, nosaltres l'acceptaríem.

Pel que fa referència a l'esmena de Convergència i Unió, tampoc tenim cap problema per acceptar-la, ara bé, sí que havíem demanat que es pogués fer una esmena tècnica. En resum és perquè quedés el paràgraf més clar. L'esmena ve a dir, quan diu: «Fer les gestions necessàries davant del Govern de l'Estat, per tal de, conjuntament.» Nosaltres hem especificat amb l'esmena transaccional: «De l'Estat, per tal que es portin a terme les actuacions pertinents davant de la Unió Europea», que quedi especificat que sigui realment el Govern central que és el representant a la Unió Europea. I el paràgraf que estava al començament el fem al final, i diu: «D'acord amb les comunitats autònomes de la Mediterrània i el sector.»

Per tant, queda igual la Moció, l'únic que passa és que queda millor especificat que és el Govern central, que és realment el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Ramaderia l'encarregat de fer en aquest sentit.

Amb referència a les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya Verds, dir-los que nosaltres no les acceptarem per una qüestió molt simple. Vostès tenen raó que vam..., específicament el que és la tonyina o la tonyina vermella, la possible implantació que hi haurà d'aquesta aqüicultura o d'aquestes gàbies dintre el que és l'Ametlla de Mar, però mirin vostès una cosa que és important: nosaltres, quan parlem, parlem de tot, i aquesta Moció el que recull és el conjunt realment de l'aqüicultura al litoral català. És veritat que nosaltres vam parlar de la tonyina i la vam tenir en compte, i és veritat també que, en aquest mapa que s'ha de fer l'any 2002, si s'aprova aquesta Moció, s'haurà d'especificar concretament, també, el que és l'aqüicultura i la planificació de la tonyina. Però nosaltres estem parlant de més coses, no podem quedar-nos solament amb la tonyina. Hi ha altres tipus de peixos, com pot ser el llenguado, com pot ser el llobarro, com pot ser el tipus realment experimental que s'està fent, el pop o unes altres espècies.

Per tant, nosaltres, el que hem fet és una moció per al litoral català i que vingui realment a generalitzar tot el que són aquestes..., que hi ha avui actualment, com pot ser, no solament el que és el litoral català, sinó el continental i piscifactories de riu, que realment vingui a recollir tot l'àmbit de peix i de futura aqüicultura, que no tingui a veure amb la que ara nosaltres tenim, com podia ser la més comuna i normal, que és l'orada, o bé a les Terres de l'Ebre el que poden ser les ostres o els molluscs, etcètera.

Per tant, penso que he fet el posicionament i dono gràcies al president per aquest temps que m'ha donat afegit per poder concloure.

Moltíssimes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula –és que han presentat esmenes– l'illustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. La presentació d'aquesta Moció entenem que ha estat una presentació oportuna, perquè el tema de l'aqüicultura, que existeix però darrerament sembla que agafa més força, té una lògica, la lògica del complement del que és i que ha de ser en el futur la producció a les piscifactories amb relació al que són les extraccions de la pesca tradicional.

Dic que és oportuna perquè ens n'estem preocupant en aquests moments, per iniciativa del senyor Luna del Partit Popular, però ens n'haurem d'ocupar en el futur segurament més sovint del que estàvem fent fins ara. Raons: La sostenibilitat en el mar passa per una regulació que s'està fent però que els efectes no han estat tan eficaços com podríem pensar. Es va a una política

de reducció d'embarcacions, però també és cert que s'incrementa la potència de les embarcacions i el que era una lògica, a la pràctica dos i dos no han sumat quatre o no han restat quatre en aquest tema.

Però en tot cas, nosaltres, i fent una mica d'esment a l'esmena que hem presentat, volíem simplement això: volíem que el Pla de piscifactories, que s'ha de fer des de la Generalitat o des del Departament, reguli o digui allò que nosaltres podem assumir com a piscifactories. Hem de tenir més o menys clar què podem assumir, què pot assumir el nostre litoral com a piscifactories. I quan demanem que es consensi amb el sector pesquer és perquè, coneixedors del sector, és bo que això es faci amb el màxim consens possible, ja que hi pot haver casos en què el mateix sector hi participi o que no hi participi, en l'explotació de les piscifactories, i també amb els ajuntaments. Encara que pugui semblar una mica extemporani això, és perquè les piscifactories necessiten edificacions o necessiten bases fixes a terra, i això sí que afecta els ajuntaments.

Entenem que aquesta activitat està regulada –i aquí ve diguem-ne la importància i l'encert de la Moció– per moltes raons. Les comunicacions marines, les capitànies marítimes, que depenen del Govern central, són les que han de dir si poden estar aquí o no, perquè són les que han de vetllar per les comunicacions marítimes. Però també és veritat que un cop han dit això ja no fan res més i és la Direcció General de Pesca qui ha de donar els permisos corresponents; perquè també provoca impacte a les zones –i això s'ha d'admetre–, provoca impacte a les zones pels interessos que ha despertat aquesta activitat recentment i que farà que molta més gent s'hi vulgui apuntar. I això també obliga a tenir una regulació clara, per la necessitat que tindran de conviure amb harmonia el sector de les piscifactories i el sector extractiu, i pels impactes ambientals que l'ús de pinsos o l'alimentació dels peixos pot provocar en aquest sentit.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta Moció va per bon camí. Hauríem donat suport, també, a les esmenes que ha presentat Iniciativa per Catalunya, però això no depèn de nosaltres i això és autoritat i responsabilitat de qui ha presentat la Moció, i per tant, és ell qui ha pres la decisió. Pensem que sí, que era interessant entrar en el tema dels tonyinaires, però també l'argument que té una visió més global o té una voluntat de més globalitat aquesta Moció, també, és cert.

També trobem encertada, si m'ho permeten, l'esmena del Grup de Convergència i Unió, perquè sí que s'ha de regular la pirateria que existeix en la vinguda de peix, però també vull dir que hi ha una altra manera complementària de regular-ho, que són les inspeccions del peix que arriba als llocs de venda. I això s'ha de fer bé i s'ha de fer d'una manera constant, perquè està bé que es faci tot el que s'ha de fer per privar que arribi, però si arriba també tenim un instrument nosaltres i tenim un mecanisme, que és el control i que són les inspeccions, que s'han de fer amb la màxima eficàcia perquè, si es fa la trampa a mitges, la sanció pugui arribar al lloc d'origen i en el punt de venda.

Per tant, aquesta és la nostra opinió sobre això. Estem satisfets que hi hagi un ampli consens en aquesta Mo-

ció i, com he dit abans, des del Grup Socialista pensem que és un tema que per l'interès que té i per la dinàmica que agafarà en el futur se n'haurà de continuar parlant en aquests termes i en altres que aniran sorgint.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara sí: pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Ho sap el senyor Luna que jo estava molt a l'expectativa de la interpellació que es va substanciar en el darrer Ple, perquè, si bé l'aqüicultura és un tema interessant, encara ho era més el fet que se substanciés en aquests dies que, en algunes zones, hi ha una veritable polèmica en relació amb les granges d'engreix de tonyina. I aquesta expectativa meva va quedar una miqueta defraudada quan vaig veure que de la tonyina se'n parlava només d'esquillada en el torn de la rèplica, molt de passada, i que el conseller deia que no es podia parlar de granges d'engreix, sinó que era una situació temporal. Ja vaig veure que la cosa s'anava diluint molt quan, a més a més, en la Moció, evidentment, no hi ha ni un esment a la tonyina.

Es diu que és amb l'excusa que és una moció que ho engloba tot i, precisament, crec que això és un error, no és cert. L'engreix de tonyina no es pot considerar aquícultura. L'aquícultura o les piscifactories el que fan és criar peixos, però a partir que creen també els alevins. Des d'un principi hi ha tot el cicle vital d'aquell peix, ja siguin els llobarros o els llenguados o els pops que ha plantejat el senyor Luna. Aquí no, aquí no estem parlant d'aquícultura precisament perquè el que es fa en aquests moments és anar a alta mar, agafar les tonyines vives, encerclar-les i arrossegar-les cap a davant del litoral, on se les ha d'engreixar amb peixos que hauran pescat els mateixos pescadors de la zona, és a dir, no estem parlant de pinsos ni cap altre procediment que es pugui assemblejar als altres que estàvem acostumats d'associar quan parlàvem de piscifactories o d'aquícultura.

Per tant, és una situació molt diferent. I el que té de diferent ho té de perillós. Perquè en aquests moments s'ha pogut comprovar que als altres llocs on s'han instal·lat instal·lacions d'aquest tipus no hi ha control. S'està escapant de les mans de les mateixes administracions perquè com que no és aquícultura no ho controlen els de l'aquícultura i com que no és ben bé pesca, perquè els han agafat en un lloc i els estan engreixant en un altre, no ho controlen els de la pesca.

Hi han organitzacions, estudiosos de la pesca, que han alertat de la situació i que el que estan dient és precisament això que els estava dient, que té perills. Té perills, d'entrada, el primer és el de la sobreexplotació, perquè han trobat la gallina dels ous d'or: anar allà, agafar tot un banc de peixos, de tonyina, i per tant, s'estan carregant, podríem dir que s'aniran carregant tota la població. Hi ha una captura extraordinària d'exemplars per a aquest engreix, i per tant, la pressió afegida és molt

més gran que quan només es pescava la tonyina per matar-la, perquè havia de sortir en aquells moments al mercat i, en canvi, ara el que estan fent és anar-les aguantant per a quan convingui, doncs, enviar-les, per exemple, al Japó, que és, majoritàriament, el mercat d'aquest tipus de peix.

Hi ha, a part, un altre problema, que és el de l'impacte sobre l'ecosistema. Evidentment, tants peixos d'aquestes dimensions –perquè les tonyines són uns peixos que, com vostès saben, poden arribar a pesar fins a sis-cents quilos–, d'aquestes dimensions, que constantment se'ls està alimentant, vol dir que allà hi ha un excés de matèria orgànica que acaba afectant l'ecosistema, i, a més a més, amb l'afegit que en alguns llocs s'està intentant que s'installin damunt de prats de posidònia, de què hi han hagut altres interpellacions al respecte, i és un dels ecosistemes que, teòricament, la Generalitat de Catalunya ha de protegir. Per tant, m'agradaria saber què hi diu el Departament de Medi Ambient, al respecte, perquè, al nostre entendre, és incompatible una cosa amb l'altra.

I, a part, doncs, hi han els riscos que pot suposar per a la mateixa gent que s'està dedicant a la pesca en aquella zona. Dins de les confraries ens consta que hi ha hagut polèmiques importants, perquè no tothom ho veu com una cosa positiva, precisament perquè pot tenir un impacte socioeconòmic que no s'ha valorat, i que, de fet, n'estan traient, o es preveu que qui en tregui, negoci, doncs, siguin poques persones.

Per tot això, nosaltres varem plantejar dues esmenes: la primera que intentava canviar el primer punt de la Moció del senyor Luna, que només parla de l'aqüicultura, i demanàvem que no es regulin només les instal·lacions d'aqüicultura, sinó que s'hi englobin, també, les instal·lacions de granges de tonyina o d'engreix de tonyina i l'aqüicultura intensiva, i demanàvem que, a més a més, es fes dins d'aquest any 2002. Ens sembla que això no era pas demanar tant, perquè tal com queda ara la Moció, i que nosaltres evidentment hi donarem suport, perquè no ens hi podem negar, un cop surti la regulació a la planificació se'ns pot dir perfectament que allà no hi han les granges de tonyina, perquè el que demanava el Parlament era regular l'aqüicultura, i, com que les granges de tonyina no són aquicultura, continuaran pels segles dels segles sense que les hagi regulades ningú.

I, de fet, el que demanàvem també era que mentre no s'hagués regulat, mentre no es digués on se'n podien posar i on no, i en quines condicions, hi hagués una moratòria per no cometre errors, que, com diem moltes vegades, doncs, provoquin danys que puguin arribar a ser irreversibles.

Ens sembla que eren dues esmenes que haurien pogut acceptar-se perfectament, si, realment, la gent, els grups, que donen suport al Govern es creuen això, que la pesca ha de ser una pesca sostenible, però ja veiem que no va per aquí. Tot i així, als punts, tal com han quedat, doncs, evidentment, des del nostre Grup Parlamentari hi donarem suport, encara que creguem que s'han quedat molt curts.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. L'illustre diputat senyor Joan Maria Roig, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per fixar el posicionament de Convergència i Unió amb relació a la Moció conseqüència de la interpellació presentada pel diputat senyor Rafel Luna en nom del Grup Popular i per defensar l'esmena que hem presentat, que la transaccionem, com ha dit també el senyor Luna, i, al mateix temps, posicionar-nos sobre les esmenes dels altres grups.

He dit que la meva intervenció serà breu, perquè estem bàsicament d'acord amb el contingut tant de la interpellació com de la Moció que estem debatent i que ha presentat el senyor Luna.

El mateix conseller Grau reconeixia en la seva intervenció en la interpellació la importància de l'aqüicultura, el creixement que està experimentant i la necessitat i la voluntat del Govern d'avançar en la regulació del sector, en la seva modernització, molt especialment a través d'un instrument que tenim, que és l'IFOP, i, sobre-tot, en les tasques d'investigació que es vehiculen a través del Centre Nacional d'Aqüicultura de Sant Carles de la Ràpita, que, com saben, gestiona l'IRTA, i que permetrà posar a l'abast del sector productiu, i això és lo més important, noves espècies amb més valor afegit i menys supeditades a la producció i a la competència exterior.

Ara la producció del sector es basa en la moixarra i el llobarro, a més del musclo, de l'ostró –per cert, un ostró excel·lent, per tant invito les senyores i senyors diputats que deixen l'ostra francesa i s'adhereixen a l'ostró del delta i a la cloïssa, que n'és el grumol.

El Centre Nacional d'Aqüicultura està treballant en noves espècies, com és el llenguado, el rom, el pop, el mero i el déntol, i de la capacitat que tinguem de posar a disposició dels productors llavors i alevins d'aquestes espècies dependrà, en bona mesura, la supervivència, el funcionament, lo futur, del sector, i això és el que bàsicament proposa aquesta Moció.

Al delta de l'Ebre, que és on es concentra una part important de l'activitat d'aqüicultura, s'està treballant, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, en la millora de la qualitat de l'aigua de les badies, millora que es concreta en l'aportació d'aigua dolça, i que enguany ha suposat la recuperació del desguàs de Baladres i una actuació molt important al fangar.

Dit això, que coincideix amb la Moció, queda clar que hi votarem favorablement. Em sembla bé l'esmena que ha presentat i que ha defensat el senyor Martí Sans, l'esmena socialista, que, tot i que planteja un tema que ja està fent en aquests moments la Direcció General de Pesca, la consulta als ajuntaments i al sector, el cert és que enriqueix la Moció.

No podríem aprovar les esmenes que presenta el Grup Iniciativa per Catalunya Verds i que ha defensat la senyora Bet Font, perquè, bàsicament, fan referència a una sola iniciativa que s'està impulsant a l'Ametlla. Jo

li puc dir, senyora Bet Font, que no n'hi ha, de polèmica, a l'Ametlla, de polèmica no n'hi ha, hi ha gent que hi discrepa, com és lògic, però polèmica no n'hi ha.

Avui no tinc temps d'explicar en profunditat què es vol fer a l'Ametlla. En tindrem temps a través d'altres iniciatives presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, ho farem, però crec, sincerament, que s'ha de donar suport, ho dic així, sense complexos, s'ha de donar suport a aquest Projecte, perquè no es tracta, com s'ha dit, d'una granja convencional d'engreix de tonyina, no es tracta d'això: no funciona tot l'any, és una instal·lació que funcionarà durant sis mesos; generarà un valor afegit molt important al sector tonyinaire de l'Ametlla, que només té sis vaixells i que, a més, té un cens tancat, perquè no se'n permet més ja, de construcció de vaixells, aquí a la zona; permetrà impulsar una indústria complementària al Baix Ebre, concretament a l'Ametlla, amb la creació de prop de cent llocs de treball, no en gaudeixen tres o quatre o mitja dotzena de persones o d'empresaris, sinó que tindrà una repercussió econòmica important a la zona, i, finalment, hi ha un element important, que és que afavorirà la sostenibilitat dels recursos pesquers, allò que tant demanem.

Acabo ja, simplement, agraint al senyor Luna que accepti la nostra esmena, esmena que, tal com ha dit ell, s'ha transaccionat, que pretén, simplement, lluitar contra un dels problemes que avui té el sector aquícola, que és una baixada enorme dels preus produïda per la importació irregular de moixarra i llobarro procedent d'altres països.

Per tant, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, de terra endins, de mar enllà, com el conseller d'Agricultura, que és de port de mar, a Cervera, i la gent de Mollerussa... (*Veus de fons.*) Canal d'Urgell, molt bé. Bé, doncs, els de l'aigua del Valira també podem parlar de pesca, i per això compareixem per posicionar-nos amb relació a aquesta Moció que presenta el diputat Rafael Luna, del Grup Popular, una moció amb què, conseqüent a la interpellació que havia despertat forces expectatives pel fet que es disposava a parlar de l'aquicultura, nosaltres coincidim també que pensàvem que era una bona ocasió per anar una mica més enllà i afrontar la qüestió que avui, doncs, està damunt la taula, que Adena i Greenpeace van plantejar en aquest mateix Parlament, i com a conseqüència d'aquesta compareixença, doncs, hem sabut amb pèls i senyals de la proliferació d'aquestes piscifactories d'engreix de tonyines que, a més a més, doncs, comporta una certa remor en el sector pesquer a les zones on estan ubicades, no?

Estem parlant d'una zona de grans granges de tonyina que, de fet, com s'ha dit, no es poden considerar com a tals granges, ja que les tonyines no es crien en captivitat, sinó que es capturen immadures per tal de ser en-

greixades després en gàbies, una producció que nosaltres pensem que no alleugereix, de cap de les maneres, la pressió pesquera sobre la població natural, sinó que el que fa és que contribueix a la sobreexplotació d'estoc de tonyina, cosa que provoca un important conflicte amb la flota artesanal tradicional, una flota que competeix per al mateix recurs i, al mateix temps, provoca una preocupant incertesa davant qualsevol pla de recuperació, no?

Per tant, aquest és el plantejament que nosaltres, doncs, estàvem disposats a dur a terme a la Moció presentada pel diputat Rafael Luna. He de dir que el nostre Grup, per un error administratiu d'aquells que poden passar a tothom, havíem redactat, fins i tot, unes esmenes que no van ser entrades a registre per aquest error que dic i, per tant, avui no les podem debatre, unes esmenes que, fins i tot, havien estat parlades amb el diputat Rafael Luna, en bona part, també, compartides amb ell, però, en tot cas, hi haurà ocasió, a través d'altres iniciatives parlamentàries, de proposar-les.

Consideràvem que era bo aprofundir el tema de les instal·lacions esportives d'engreix, precisament, perquè ara, recentment, el Departament de Medi Ambient va donar, precisament, el seu vistiplau a la declaració d'impacte ambiental d'un projecte de construcció d'engreix al golf de Sant Jordi, entre les platges de Torrent del Pi i l'Almadrava, una instal·lació que nosaltres pensem que pot tenir un important impacte ambiental sobre la praderia de posidònia oceànica que existeix al golf de Sant Jordi, que, com vostès saben, és un ecosistema protegit per la Directiva europea d'hàbitats. Però, en tot cas, doncs, aquesta serà una qüestió que nosaltres plantejarem més a bastament, doncs, a través d'altres iniciatives parlamentàries.

Nosaltres donarem suport a aquesta Moció que presenta el Grup Popular, amb la incorporació de les esmenes del text transaccional, perquè, tot i que, doncs, es queda a mig camí de les propostes que nosaltres pensàvem que caldria dur a terme, és una moció, i, per tant, una resolució, oportuna, i el nostre vot serà favorable.

Gràcies, senyor president.

El president

Passarem, per tant, a sotmetre a votació el text de la Moció, que és el text original assumint l'esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i la transaccional amb Convergència i Unió.

Prego als senyors i a les senyores diputats i diputades que es posin en disposició de votar al més aviat possible.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector (tram. 302-00220/06)

El punt vint-i-tresè és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la indústria farmacèutica i les inversions

en aquest sector. Prego a les senyores i als senyors diputats que abandonen l'hemicicle que ho facin al més aviat possible.

(Pausa.)

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Miquel Barceló per exposar-la. Prego silenci, si us plau. Gràcies, pot començar, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Per presentar la Moció subsegüent a la interpellació sobre la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector.

Dèiem ara fa quinze dies que el sector farmacèutic és un sector molt important –molt important– a Catalunya –i donàvem algunes xifres– i important al món, però, a més, és un sector estratègic per les causes que dèiem en aquell moment i que no repetiré.

Dèiem també que en aquest sector la funció de recerca i desenvolupament tant pública com privada, com la que realitzen les empreses, és molt important per assegurar la seva supervivència, i dèiem...

(Se sent un soroll procedent del micròfon.)

El president

Li falla la tecnologia, en aquest moment, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Deia que dèiem que a Catalunya..., deia jo que a Catalunya trobàvem a faltar una política industrial dirigida al sector i una política suficientment consistent dirigida a les activitats de recerca i desenvolupament.

Recordo que el conseller Subirà em deia: «Oh, és que el sector industrial farmacèutic català és molt important.» Jo no li ho deia, que no fos molt important; jo deia: «És molt important, efectivament; el que no és important és la seva política, el que no és important són les accions de promoció de la recerca.»

I, finalment, comentàvem l'existència d'un document que es diu Acord entre el Ministeri de Sanitat i Farmaindustria, que destacàvem que destinava, preveia la creació d'un fons de 50.000 milions de pessetes, creat en part per Farmaindustria, per tant, en bona part sortit d'indústries de Catalunya, evidentment no totalment, firmat pel conseller Eduard Rius, en la seva qualitat de vicepresident del Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut, i dèiem nosaltres que, sis mesos després de firmat aquest document, no teníem encara..., el Govern de la Generalitat no tenia lligat el retorn d'aquests diners a Catalunya, eh? Fins aquí el que dèiem.

Amb coherència amb aquestes afirmacions que fèiem fa quinze dies, presentem una moció que té quatre punts, que no podien ser altres que aquests. En primer lloc, què demanem? «Preparar i aplicar un pla de promoció del sector industrial farmacèutic», i hi afegim, cosa que no es deia en una moció que va presentar el

Grup Popular i que considerem important –important la Moció i important el que diem nosaltres per afegir-ho–, que és: «d'acord amb el sector i amb els grups de recerca de l'àmbit biomèdic»; no només d'acord amb el sector, sinó d'acord amb els grups de recerca: per fer una política industrial dirigida al sector farmacèutic, que és bàsicament una política de recerca.

En segon lloc, amb la Moció afirmem que cal que el Govern impulsi aliances entre parcs científics i centres de recerca biomèdica de Catalunya per activar un pol d'excel·lència en el marc europeu. I per què ho diem, això? Perquè la política del marc europeu de recerca passa per la creació de centres d'excel·lència. I, centres d'excel·lència qualificats a nivell europeu, no en tenim a Catalunya, i en canvi tenim la matèria prima, tenim els elements per poder-ho tenir. Però cal que hi hagi una política, des del Govern, que estableixi aquest marc de referència, que la Unió Europea en diu «centres d'excel·lència», i que després potenciï aquestes unitats que tenim de caràcter públic i de caràcter privat per crear aquest pol d'excel·lència, i això no s'està fent.

Després... –cinc minuts passen molt ràpid, eh?, senyor president. *(Veus de fons.)* Després diem que cal promoure un conjunt d'actuacions...

El president

Acostumen a passar sempre amb la mateixa velocitat...

El Sr. Barceló i Roca

Eh que sí? Des d'aquí passen més ràpid.

...per atraure inversions d'empreses multinacionals.

I, finalment, diem que cal que el Govern de la Generalitat negociï amb el Govern de l'Estat perquè es concreti finalment programes de recerca que retornin a Catalunya... I nosaltres diem: «D'acord amb què?» D'acord amb el potencial que Catalunya té en matèria d'indústria farmacèutica i d'acord –no ho diem, però jo ho diria– amb la tradició i amb la qualitat i el potencial que el món de la ciència dedicat a aspectes biomèdics té avui a Catalunya.

I penso que és procedent que des del Parlament impulsem l'acció de Govern en aquests camps amb aquestes actuacions, i, específicament, en aquest darrer, perquè el Govern de la Generalitat no s'ha distingit per potenciar la recerca a casa nostra, i, especialment, en aquest camp de la recerca biomèdica, és, per tot el que he dit, especialment important.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. De l'escó estant, senyores i senyors diputats, recordo que, a l'anterior reunió plenària nostra, el meu Grup va donar suport a la Moció que va presentar en nom del Grup Popular el senyor Fernández

Deu; malgrat que era una declaració genèrica, però, no contradeia el nostre pensament ni nosaltres teníem cap motiu per votar en contra.

En aquesta ocasió, que és una moció –diguéssim– similar en el sentit de la disciplina que es refereix, trobem que és més omnicomprendensiva –això sense cap demèrit a la Moció del Partit Popular–, és més omnicomprendensiva i sobretot té l'avantatge que situa amb una precisió molt rigorosa la necessitat de negociar amb el Govern aquest fons de 50.000 milions de pessetes. Perquè, encara que aquesta negociació amb el poder central fos defectuosa o no tingués el suficient mordent reivindicatiu per part del Govern, sempre seria millor que no estar a l'espera dels poders discrecionals de l'Administració central. I no estic pensant ara, en absolut, en una política de talonari; no, no: simplement que, amb unes regles i amb una capacitat de negociació, encara que sigui subalterna, sempre és més favorable que no pas allò altre.

De manera que, en aquest sentit, a nosaltres ens sembla la mar de bé, aquesta Moció. I hem fet una esmena, molt petita, molt..., no pas perquè ho consideréssim un oblit del senyor Barceló, sinó perquè segurament estava *in mente* i per qualsevol raó, doncs, no s'hi ha posat, que és incorporar l'àmbit universitari en les aliances que planteja el primer punt de la Moció.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. La nostra posició amb relació a aquesta Moció que ha presentat el diputat Miquel Barceló és absolutament d'acord amb les seves propostes, com sempre hem fet quan es tracta de temes de promoció de la indústria.

A més en aquesta indústria, que segons el Departament del senyor Subirà..., n'anomena «clúster»..., possiblement si hi ha una indústria en la qual l'Administració pública pot dedicar infraestructures al seu servei de manera que no sigui una ajuda privativa a una indústria concreta, sinó que és un ajut col·lectiu a tota la indústria, nosaltres entenem que precisament la indústria farmacològica seria una d'aquestes, en les quals Catalunya té un pes importantíssim, estratègicament és molt important, però no solament estratègicament en el camp de la indústria com a creadora de valor afegit, sinó dins del camp de la recerca en concret, de la recerca biomèdica o de la recerca en conjunt.

Jo he mirat aquest matí que la indústria química –perquè no tenim la farmacològica en concret, sinó la química en general– té, de l'any 1998, un 3,06% sobre el valor afegit, les pessetes que s'han dedicat a recerca, i l'any 99 passa del 3%, el 3,18%, la qual cosa vol dir que la indústria química dedica a recerca un percentatge del producte interior brut que produeix superior a la mitjana de la indústria en general.

Per tant, és molt interessant que Catalunya no perdi el tren; que ens agafem, en el camp de la recerca i en el camp de crear valors afegits, a indústries que són molt sensibles, com és la farmacològica, i, sobretot..., i possiblement, senyor president, que hi hagi el senyor Rius aquí present és molt important, perquè nosaltres tenim por que aquest acord que es va signar amb la indústria farmacèutica estatal, amb aquests 50.000 milions..., es destinin a la universitat de Madrid Carles III i aleshores, en la gestió d'aquest fons, no retornin.

Per què? Perquè hi ha un precedent. Abans d'aquest acord del mes d'octubre de l'any passat, que és de 50.000 milions, n'hi va haver un altre de 5.000 milions. I jo pregunto: «On varen anar a parar aquests 5.000 milions?» Es varen quedar a Madrid. Per tant, el gat..., de l'aigua tèbia fuig. I a nosaltres, l'aigua tèbia, ja ens ha passat amb els 5.000 milions i ara tenim por que ens passi amb els 50.000 milions, perquè és molt estrany que la gestió de 50.000 milions de pessetes, que són un donatiu que fa la indústria farmacèutica al gestor públic..., ho faci a través d'una universitat en concret.

Per això, amb la nostra esmena, la qual el senyor Miquel Barceló ens ha dit que ens l'acceptaria també, dèiem concretament que..., en aquest pla estratègic que vostè proposa, nosaltres demanàvem que es parlés de quina universitat en concret de Catalunya seria la que administraria aquest fons i quin ajut en concret se li donaria per tal d'anar especialitzant la universitat en concret que farà aquests estudis biomèdics, perquè el que no és possible és que sigui la universitat globalment, o generalitzadament, o integralment, sinó que s'ha d'especialitzar i especificar.

Per tant, nosaltres hi votarem a favor, però tenim la por que Convergència i Unió ha presentat unes esmenes de supressió. I no ho entenem. Si el Partit dels Socialistes de Catalunya junt amb els Ciutadans pel Canvi proposen de fer un pla promotor de la indústria farmacèutica..., jo diria que això no és malèfic, d'entrada, ni tampoc és esbojarrat, doncs; no es comprèn com..., precisament, planificar i programar una acció d'uns fons que possiblement hem de computar en 25.000 milions en els propers dos anys, a mi em sembla que es mereix un estudi previ planificat i programat per tal que les coses vagin bé i no solament sigui, dins d'Europa, un centre d'excel·lència, sinó que siguem líders, no solament en la Mediterrània –no solament hem de ser en l'arc mediterrani, els capdavaners–, sinó a tot el sud d'Europa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió sustentaré la posició de Convergència i Unió en aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector.

Durant la interpellació es va fer una anàlisi exhaustiva de quina és la situació d'aquest sector, tant per part del conseller com també per part del diputat proponent d'aquesta Moció, i varen –jo diria– acordar que era un sector important, que era un sector fort, que era un sector, a més a més, que feia un esforç important en recerca.

El diputat proponent potser s'ho mirava, doncs, amb un to més pessimista i feia aquella comparança de dir que la indústria farmacèutica que inverteix més a Catalunya «només» –deia– «inverteix en recerca 7.000 milions de pessetes» –jo diria que això és una quantitat molt important, que ens costaria de trobar en un altre sector que faci un esforç d'aquestes característiques en recerca. I el conseller potser era més realista i descrivia el sector tenint en compte quina era la situació a l'Estat i, per tant, tenint en compte que a Catalunya és l'únic àmbit en el qual hi ha empreses en què funcionen les tres branques –la comercialització, també el que és la fabricació i també la recerca i el desenvolupament–, i que a Catalunya és l'àmbit on es fan una tercera part de les exportacions, i que en els estudis que existeixen, tant sigui de patents, com sigui de quina és la situació concreta del ram, doncs, es diu d'una forma objectiva –no, el conseller– que la situació de Catalunya és molt millor que no pas la de les altres comunitats autònomes.

En el que sí que estem d'acord és que cal fer polítiques de futur. I això podria semblar-los que es contradiu amb aquesta esmena nostra de suprimir els tres primers punts. Però nosaltres, no és que no hi estiguem d'acord, sinó que, en primer lloc, –vostè ho ha dit–, es va aprovar fa menys d'un mes una moció que demanava pràcticament el mateix que avui presenta vostè –amb una moció del Partit Popular–, i, per tant, en aquest sentit, doncs, diríem que aquest Parlament ja ha aprovat aquesta línia que vostè proposa. I, per una altra banda, tant o més important que haver ja aprovat una moció en aquest sentit, és que el Govern fa la feina de cada dia i està treballant, precisament, en aquesta línia, a identificar les iniciatives i mirar de coordinar-les tot estimulant-les i, lògicament, no dirigint-les. Per tant, des del Govern, el que es mira és de potenciar aquest sector, de coordinar-lo i de poder fer que pugui funcionar com a *pool* en aquest àmbit.

I a mi m'agradaria posar aquí alguns exemples, que potser el conseller no va donar, però que sí que mostren la línia de treball de les diferents conselleries que treballen en aquest àmbit.

En posaré un començant per Girona –no cal veure sempre el que es fa a Barcelona–, i és, doncs, que a Girona s'ha impulsat un conveni de cooperació entre el Parc Tecnològic, que vostès saben que ha estat impulsat per l'Associació Empresarial, i, també, el Parc Científic Universitari. Per tant, en aquest sentit hi ha hagut –sí– un conveni de cooperació entre aquests dos parcs.

Per part del DURSI, també s'ha impulsat o s'estan impulsant cinc centres d'excel·lència a Catalunya en aquest àmbit. Un és l'Institut Català d'Investigació Química, l'altre és l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, el Centre de Recerca en Sanitat Animal, el Centre de Regulació Genòmica i el Laboratori de Llum de Síncrotró, un element vital, doncs, per al que representa la síntesi de molècules.

A més a més, vostès saben que hi han actuacions en el que és la creació d'infraestructures per donar suport..., i, per tant, en aquest sentit, doncs, hi ha diferents parcs tecnològics i científics. I com a exemple –potser el que tots tenim més al cap– cal parlar del Parc Científic de la Universitat de Barcelona, el qual vostès saben que està enfocat bàsicament a l'àmbit de biomèdica, però també hi ha la xarxa d'IT, etcètera.

I, per tant, doncs, crec que estem d'acord que cal fer polítiques de futur. Ara, nosaltres hem de dir que el Govern està treballant precisament en aquesta línia de donar suport a aquest sector. I hauríem de dir també que, si bé la indústria i, com vostè deia, la recerca no són exactament el mateix, sí que és cert que tot plegat forma part d'un mateix sector, d'un mateix àmbit i que, per tant, el Govern, quan treballa en aquest àmbit, tant pensa en la indústria que fa investigació com també en aquells centres que estan dedicats a la recerca.

Respecte a l'acord entre Farmaindustria i el Ministeri de Sanitat, hem d'aclarir –jo crec que ahir ho va dir bé el conseller de Sanitat– que no es tracta ja d'entrada de 50.000 milions; estem parlant de 25.000 milions assegurats, sigui quin sigui l'increment de la despesa farmacèutica, i 25.000 milions que vénen condicionats, precisament, per aquest increment que pugui tenir, doncs, la despesa farmacèutica. I, per tant, en aquest sentit crec que aquest és un tema negociat. Ara, la nostra esmena –que en aquest punt sí que nosaltres hem presentat una esmena– és precisament amb la voluntat de vetllar perquè aquests diners siguin distribuïts tenint en compte, lògicament, el pes del sector farmacèutic de Catalunya, i, per tant, en aquest sentit estem segurs que els projectes que es presentaran des de Catalunya seran escoltats, i això és el que el Govern de Catalunya haurà de vetllar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, ho faré de l'escó estant per temperar la meua intervenció, la fugacitat amb què li passava el temps al senyor Barceló.

Senyor Barceló, nosaltres estem pràcticament d'acord amb el que vostè proposa en la seva Moció, raó per la qual tal vegada el més lògic hauria estat dir: «Hi votarem a favor.» Però per una qüestió, diguem-ne, de no reiterar-nos en consideracions ja fetes i amb votacions ja produïdes, constatem que tot el que vostè proposa ja ho deia, ja ho expressava la nostra Moció, que fou aprovada, com bé recordava la il·lustre diputada Borràs, ara fa escassament un mes. Vostè diu: «Oh!, és que aquella Moció no deia que s'havia de fer d'acord amb el sector.» Amb qui, si no, senyor Barceló? Hi ha coses que no és necessari expressar-les; tàcitament, es donen per sabudes.

D'altra banda, quan vostè parla –i també el senyor Ferrer i Gironès ho diu, i el senyor López Bulla ho expressa– de la conveniència de comprometre la presència universitària en totes aquestes accions que a vostè i a nosaltres ens semblen tan interessants i tan adients, doncs, miri, només que repassi el punt tercer de la Moció que varem aprovar a proposta nostra, comprovarà que es diu de forma literal que aquestes accions incloguin ajuts a la investigació mitjançant les universitats i els centres públics de recerca.

Per si això no fos poc, i per si encara haguéssim hagut de votar afirmativament i sense esmenar el quart punt de la Moció que vostè proposa, senyor Barceló, la intervenció duta a terme ahir pel conseller de Sanitat, per l'honorable senyor Eduard Rius, va deixar les coses molt aclarides, en el sentit que vostè entén que s'han de dirimir, perquè, efectivament, la indústria hi fou present, en l'acord; hi foren presents, les administracions; la negociació es va produir allò que es diu «en tota regla», i en consonància amb aquesta, diguem-ne, coincidència d'interessos que foren defensats en el seu moment i en el lloc oportú, doncs, sembla lògic suposar que la indústria farmacèutica catalana i la investigació que ella porta a terme i que de tot això es deriva rebran la assignació, l'ajut pressupostari corresponent. Si més no, el mateix conseller ahir ho constata i ens en donava garantia.

Aquesta és la raó per la qual nosaltres sí que ens hem permès esmenar, modificant-lo, el quart punt d'aquesta Moció, dient que el que hem de seguir és negociar, és a dir, no iniciar un procés negociador, sinó continuar en aquest procés negociador amb el Govern de l'Estat, per tal que la distribució del fons d'investigació creat entre el Ministeri i Farmaindustria –i en el qual tots els actors, hi insisteixo, hi han estat presents– tingui en compte el pes del nostre país en el sector farmacèutic i les activitats de recerca biomèdica que aquest duu a terme.

Si vostè ens accepta aquesta esmena, senyor Barceló –cosa que esperem i desitgem–, nosaltres amb molt de gust li donarem suport. Del contrari, no podríem fer altra cosa que manifestar-nos de manera contrària. Espero que compregui les raons que ens han portat a esmenar en la forma que ho hem fet i que accepti la proposta que hem tingut a bé introduir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Començaré per les esmenes d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana, que de fet van en el mateix sentit d'incorporar l'element de la universitat, que hi estem absolutament d'acord; per tant, no perdre més el temps. Entenc que les dues són les mateixes, i no sé si tècnicament se n'ha d'acceptar una o una altra...

El president

No.

El Sr. Barceló i Roca

No tenen el mateix redactat, però tenen el mateix sentit. Per tant, la Mesa ja em dirà de quina manera ho resolem tècnicament.

El president

N'ha d'acceptar una... (*Veus de fons. Pausa.*) Ah!, molt bé.

El Sr. Barceló i Roca

Bé. Pel que fa a les esmenes de Convergència i Unió i el PP –que, per altra banda, semblen fetes una mica amb fotocòpia, no?, són clavades–, el senyor Ferrer no ho entenia i jo tampoc no ho entenc. No entenc com s'hi pot estar a favor i votar-hi en contra, senyor conseller, o demanar-ne la supressió, senyor diputat. Vostè diu que hi està a favor i vostè demana la supressió de la majoria de punts. I la diputada senyora Borràs em diu que una part, doncs, ja està contemplada i que de l'altra ja ho fan. Home, posin-se d'acord, no?, perquè si vostè diu que ja hi és tot i l'altre diu que hi ha només una part... Només hi ha una part del primer punt, senyor diputat –només hi ha una part del primer punt–, i l'altre no hi és, i abans ho he dit.

I el que diu la diputada del Grup de Convergència i Unió que ja s'està fent, vostè mateixa –ara no la localitzo...–, vostè mateixa, senyora Borràs, m'ha posat uns exemples que refermen la nostra posició. N'ha posat un, que per cert coneixem molt a fons, el cas de Girona, i que nosaltres hi donem suport i que no sé per què servirà, aquest conveni, però fins ara ha servit per a ben poc, el conveni seu.

I, per altra banda, el nostre segon punt precisament va en la línia de crear un centre d'excel·lència a partir dels parcs i de les unitats que estan creades, i això vostès no ho han entès. Potser és que si ho haguessin entès hi haguessin donat suport.

I per acabar, senyor diputat, vostè diu que, com que ja ha firmat l'acord, ja funciona. Potser el senyor Rius diu el mateix. Però vostè sap..., l'any passat també hi havia un acord: hi havia 5.000 milions de pessetes en aquest acord. Vostè sap quants diners van arribar a Catalunya d'aquests 5.000 milions de pessetes? Zero pessetes. I, per tant, és normal que el senyor Ferrer, jo i la majoria de diputats d'aquest Parlament estiguem preocupats perquè aquest any no passi el mateix i que, en l'exercici de la funció d'impuls que és pròpia d'aquest Parlament i que sembla que a vostès no els agrada, volem dir al Govern que estigui amatent i que no li passi el mateix que l'any passat, perquè ens hi juguem 10.000 milions, aquest any, que són absolutament necessaris per al sector i que són necessaris per a l'activitat de recerca i desenvolupament que volem fer a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*La Sra. Borràs i Solé demana per parlar.*) Senyora Meritxell Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Per contradiccions...

El president

Un minut.

La Sra. Borràs i Solé

Moltes gràcies. Crec sincerament que no es pot comparar l'acord que ha signat, en aquest cas, el conseller amb l'acord que van signar només Farmaindustria i el Ministeri, de 5.000 milions. En aquella ocasió, més que un acord, era simplement, podríem dir, un impost i que nosaltres, doncs, com s'ha demostrat, no vàrem signar. Tant va ser així que fins i tot vàrem presentar interpellacions en el Congrés de Diputats, i en aquest sentit m'agradaria saber què varen fer vostès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Molt bé.

Passem... (*Veus de fons.*) Sí? (*Pausa.*) Ara intentaré explicar el text que votem –suposo que és això. A veure, hi han dues esmenes: una d'Iniciativa per Catalunya Verds i una altra d'Esquerra Republicana. La d'Iniciativa per Catalunya Verds diu, al final del punt 1, posar: «de l'àmbit biomèdic, incorporant també l'àmbit universitari». I la d'Esquerra Republicana diu: «vincular aquest pla de promoció a universitats catalanes concretes amb ajuts econòmics específics per a la investigació en biomèdica».

Si els senyors diputats han seguit aquesta relació, veuran que són dos textos pràcticament iguals, i aleshores encarregaríem als serveis de la cambra que els unifiquessin en el seu redactat definitiu, i que ara serien assumits els dos conjuntament per part del que ha presentat aquesta Moció. (*Veus de fons.*) No, no, l'últim punt no ha sigut acceptat; només han sigut acceptades les esmenes d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, aquest text és el que ara sotmetem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria (tram. 302-00221/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Carina Mejías..., que té la paraula, quan aparegui –que ara apareix– aquí a l'hemicicle. (*Pausa.*) Prego, senyores i senyors diputats, que surtin amb la màxima fluïdesa possible d'aquí de l'hemicicle, els que ho hagin de fer.

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant el debat que s'està produint sobre el sistema educatiu i que no ha deixat impassible ningú, pensem que el Parlament de Catalunya no en pot estar absent, i a través d'aquesta Moció el meu Grup Parlamentari ha volgut portar un cop més aquest tema a debat a la cambra.

El primer punt de la nostra Moció demana que el Parlament de Catalunya constati la necessitat de participar en aquest procés de reforma educativa que s'està plantejant, ja que són moltes les veus que reclamen la necessitat de millorar l'educació, com a conseqüència dels problemes detectats i que amb el pas del temps s'han anat agreujant, i com també ho demostra l'expressió del sentir majoritari del professorat; una reforma que tingui com a objectiu principal la millora de la qualitat de l'ensenyament com la millor garantia de progrés i d'igualtat d'oportunitats per als alumnes de Catalunya.

La nostra Moció recull també un conjunt de principis i objectius bàsics que són fruit de l'experiència a les nostres escoles i que han de ser els principis inspiradors d'aquestes reformes educatives i que en el seu conjunt fan referència a la modificació de l'estructura del sistema educatiu, adaptant-lo a les diverses capacitats, aptituds i expectatives dels alumnes, que són diverses; a la recuperació de la cultura de l'esforç com a garantia de l'aprenentatge; a la definició de les funcions del professorat establint quines són les seves obligacions i els seus drets, per tal de retornar-los l'autoritat perduda i la seva capacitat de decisió, així com a generar-los expectatives de futur; la professionalització de la funció directiva, per tal de diferenciar les competències dels òrgans directius dels assessors i refermar un cert lideratge per dur a terme els projectes als centres, i també l'establiment d'aquells mecanismes que puguin millorar la convivència en els centres. Aquests són, a grans trets, alguns dels principis que nosaltres considerem que han d'inspirar la reforma educativa, tenint en compte la veu del professorat de Catalunya, que és el millor coneixedor de la realitat de les aules, i perquè puguin aportar les propostes de les seves experiències.

Sabem i som coneixedors que hi han hagut moltes opinions. Algunes han acollit favorablement aquestes propostes, sobretot el professorat de secundària, i d'altres les han rebutjat, al nostre entendre, carents d'arguments, no tant per les propostes en si mateixes, sinó per qui les proposava. És per això que el tercer punt de la Moció inclou la necessitat d'iniciar un procés ampli de consulta entre tot el professorat de Catalunya per tal de fer-los partícips d'aquest procés de reforma i d'aquest debat i no deixar-los al marge d'una manera constructiva i que durant molts anys han estat reclamant, per tal de no defraudar, un cop més, aquelles expectatives de millorar la seva tasca docent.

Per tot això demanem al Govern de la Generalitat la necessitat d'obrir el diàleg amb propostes constructives i no desqualificadores. La desqualificació total, en aquest

cas, per nosaltres, no hi val, perquè ara es fa més necessària que mai una negociació reflexiva de propostes, perquè considerem que entestar-se a negar l'evidència que hi han problemes en el sistema educatiu és absurd i que es fa necessari, més necessari que mai, escoltar el conjunt del professorat.

Pensem que és absurd veure en aquestes propostes l'amenaça d'una involució i que no cal situar aquest debat en la reivindicació de les competències que ningú ha negat mai, sinó situar el debat en un debat sobre continguts i sobre principis, que són els que han d'informar aquesta reforma per aconseguir una autèntica millora del nostre sistema educatiu.

En conjunt, són aquestes les propostes que nosaltres oferim a la cambra i de què esperem el suport de tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Per defensar les seves esmenes, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat unes esmenes precisament demanant que es retiri, eh?, per tant, proposant que la cambra demani la retirada d'aquest document de bases per a una llei de la qualitat de l'educació. I per què? Perquè, evidentment, ens sembla que començar a fer aquest diàleg de què ens parlava en aquest moment la il·lustre diputada a partir d'un document en què situa l'educació, i així també ho va reflectir ella en la seva intervenció, des d'un punt de vista catastrofista no és la millor manera de començar aquest diàleg.

Perquè ens resulta realment curiós que l'any 95, o 96, en les campanyes electorals en què el Partit Popular, eh?, volia guanyar la confiança dels seus electors, l'avui president del Govern digués que teníem la generació més ben formada en tot el segle d'espanyols i espanyoles, de catalans i catalanes, per tant, també, i que després de sis anys de govern, de tenir responsabilitats en aquesta matèria, el Govern del Partit Popular ara resulta que tot això és un desastre i una catàstrofe. Doncs algú en deu ser el responsable.

Nosaltres pensem que l'educació té unes situacions de què cal parlar, cal veure el futur i cal encaminar-lo cap a aquest segle XXI, però que aquest document de bases intoxica l'ambient i no ens dona la tranquil·litat i l'ambient serà necessari per poder portar a terme, eh?, el diagnòstic que hauria sigut la base per poder fer una llei, tal com va ser i va succeir en les lleis anteriors, tant la de l'any 90 com la de l'any 70.

La segona esmena que nosaltres hem presentat va en la línia de defensar el pacte autonòmic en la distribució de competències educatives, perquè també resulta sorprenent que en un moment en què ja s'han fet tots els traspassos de competències a les comunitats autònomes, eh?, vinguin unes propostes de llei des del Partit Popu-

lar, des del Govern de l'Estat, en què posa en entredit aquestes competències, i molt en concret amb aquests centres de formació professional que vol fer a nivell de responsabilitat de l'Estat en el territori de Catalunya i en els altres territoris de les altres comunitats autònomes, o aspectes de quins són els continguts que han de tenir una revàlida, que nosaltres no hi estem d'acord, que també van utilitzar en el seu moment per defensar la Llei d'universitats, unes línies que després han posat en entredit en aquest criteri de bases, i ens sembla que des de les falsedats, des de les intoxicacions, no són les maneres per afrontar aquest diàleg serà i lúcida que necessita l'educació.

I la tercera esmena és en la línia en què una participació com la que ens va fer de línia ideològica la consellera d'Ensenyament, eh?, a partir de la interpellació que vostè li va presentar, sigui coherent i, a continuació, no ampliï els recursos econòmics a les escoles concertades d'elit. Per tant, posem de manifest l'arbitrarietat en aquest sentit.

Demanem retirada per part del Ministeri d'aquest document que no és bo per a la comunitat educativa, i demanem també fermesa a defensar les competències educatives i coherència entre els discursos que es fan en el Parlament i la pràctica i la gestió educativa des del Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per defensar les esmenes de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació presentada per la il·lustre diputada, la senyora Caridad Mejías, a l'honorable consellera ja es van deixar paleses discrepàncies profundes, no?, i, a més a més, la cautela del Govern de la Generalitat i de tot el nostre Grup Parlamentari davant aquest *documento de bases*, no?

Nosaltres hem presentat dues esmenes, tot demanant en el punt tercer que se sol·liciti el parer del Consell Escolar de Catalunya. Vostè diu, doncs, de «consultar àmpliament», per tant, nosaltres diem «al Consell Escolar de Catalunya», com a màxim òrgan de representació dels diferents sectors de la comunitat educativa. I, llavors, també, en aquest tercer punt presentem una esmena en què demanem obrir un diàleg amb el Govern de l'Estat per tal que la Llei de qualitat contempli, sobretot, l'especificitat de l'ensenyament a Catalunya, que en millori la qualitat i, evidentment, que permeti el ple desenvolupament de les competències de la Generalitat.

De la resta de punts, en demanem la supressió. El punt 2 recull, bé, tota una sèrie d'aspectes que són bàsics del *documento de bases*, i nosaltres pensem que una llei que, en aquests moments, s'està tramitant en el Congrés de Diputats no és necessari portar-la ara a debatre aquí, dintre aquest escenari, perquè els grups parlamentaris a Madrid ja hi diran la seva.

Bé, dit això, és evident que des del nostre Grup Parlamentari, des de Convergència i Unió, ens oposarem a tot allò que, en matèria educativa, signifiqui un retrocés no només des d'un punt de vista autonòmic, amb la pèrdua de competències per part de la Generalitat, sinó a tot allò que pot predeterminar la tipologia dels alumnes, o que la segregació sigui una eina eficaç per regular les dificultats de la pràctica educativa, o identificar l'excel·lència escolar amb el batxillerat, tot relegant la formació professional a una via de segon grau per a un alumnat de baix rendiment escolar.

Amb tot, però, l'educació és prou important, és massa important com perquè des de Convergència i Unió ens inhibim o manifestem el rebuig a la globalitat de la Llei de qualitat.

Es tracta de formar les noves generacions d'aquest país, les noves generacions del futur, i són unes generacions on hi han de cabre tots i d'on absolutament ningú no en pot restar exclòs. Per tant, nosaltres estem disposats a negociar, i estem disposats a negociar tot allò que vagi en benefici de l'ensenyament del nostre país, que vagi en benefici de l'educació del nostre país.

Des de diferents sectors, la ministra, per exemple, ha llançat iniciatives amb la intenció d'eliminar el fracàs escolar. Els anglesos també s'ho van plantejar, però hi va haver una diferència: de primer, van elaborar un llibre blanc que interpellava tota una societat que volia conèixer, de primer, la naturalesa que una reforma d'aquestes característiques pretenia resoldre.

Miri, el paper de la família, l'entorn social, el canvi d'actitud esdevingut a les llars de casa nostra per part dels pares o si l'educació que avui reben els alumnes és la més adequada per a la societat que els toca viure podrien ser, ben segur, una bona colla de temes que ens obririen un amplí debat i que seria bo, fins i tot, que el poguéssim tenir en aquesta mateixa cambra.

No hi ha dubte que estem convençuts que, com sempre, el Govern, i és representat aquí per l'honorable consellera, tindrà interès a negociar tots els aspectes importants, sota el nostre criteri, com poden ser la formació inicial del professorat, com pot ser la supressió de la promoció automàtica, com pot ser l'establiment d'una revàlida –parlem-ne–, com pot ser l'avaluació del sistema o com s'ha d'exercir l'autoritat, entre cometes, per part dels equips directius dels centres.

Nosaltres hem presentat aquestes esmenes. És evident que estem lluny d'aquest document de bases. En tot cas, si vostès ens accepten aquestes esmenes, nosaltres podríem votar-hi favorablement. Si vostès les rebutgen, nosaltres hi haurem de votar en contra. Hem presentat només esmenes al punt 3, perquè dels punts 1 i 2 en demanem la supressió.

Moltes gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, mirin, hi ha una cosa que la senyora Mejías va plantejar en l'anterior Ple que era certa, no?, que portar aquesta discussió aquí al Parlament de Catalunya pot ser important, i és veritat, està bé que parlem del document base i del Projecte de Llei de qualitat que es planteja des del Govern de l'Estat. Aquesta és una bona raó per poder-ho fer, per dir tot un seguit de qüestions que nosaltres també varem plantejar, algunes de les quals, fins i tot, coincidirem amb les que plantejava la consellera.

Hi ha d'haver canvis al sistema educatiu actual, a Catalunya i a Espanya, d'acord, però no pas els que es plantegen en aquest document de base i de Projecte de Llei de qualitat. És un error terrible el que estan plantejant des del Partit Popular amb aquesta Llei de qualitat. Totes les propostes que se'ns hi plantegen, o la majoria d'aquestes propostes, fixar itineraris més o menys fixes i excloents, agrupar l'alumnat per nivells, ja s'ha provat, ja s'ha fet en altres països d'Europa, i el que han portat només ha set segregació i exclusió. Això no serveix absolutament per res. Al contrari, creiem, des del nostre punt de vista, que és un error.

Si nosaltres creiem que hi ha d'haver canvis en el sistema, que ho creiem, el que podem fer primer seria una valoració del sistema actual. Deien un llibre blanc, és possible, el podem fer. El senyor Lladó deia un llibre blanc, pensem-hi.

Però és que a l'Estat espanyol, fins i tot, en alguns territoris, encara, com aquell qui diu, fa un any o dos que s'ha implantat la reforma. Ha set un procés molt més lent que no pas aquí a Catalunya, i vostès encara no en tenen una valoració veritable. La valoració no es fa en un any, no és una llei qualsevol, i el sistema educatiu no es pot tocar de qualsevol manera, no pot estar sotmès a un partit polític o a un altre partit polític que governi l'Estat espanyol o Catalunya. No pot: és molt més sensible com per fer proves, o per fer canvis, o perquè siguin exclusivament qüestions ideològiques les que marquin el sistema educatiu, i és el que vostès estan plantejant en aquest moment: exclusivament un canvi, i un canvi en el sistema degut, evidentment, a la seva ideologia, que, en aquest cas, com ja deia la FaPaC, en un comunicat de premsa, deia: «Trenca d'arrel amb el que, fins a aquest moment, es viu a les escoles i als instituts de Catalunya. Es viu una formació integral de les persones, el seu desenvolupament, de la seva capacitat intel·lectual, al marge totalment de les opcions que vulguin emprendre un cop superada aquesta etapa bàsica de l'escolarització.» I aquest és un element important que hem aconseguit aquí, que hem aconseguit amb la reforma, que hem aconseguit amb la LOGSE, i no es pot trencar de qualsevol manera, com trenca, en aquests moments, la seva proposta.

Tots estem d'acord que l'educació és un element de vital importància i que necessita consens. Això no és consens. La major part de la comunitat educativa, com igual que ha passat amb la LOU, està totalment en contra d'aquestes bases del Projecte de Llei de qualitat.

És tan important, l'educació: per a la convivència política, per a la cohesió social, per al progrés econòmic, per a la distribució de les oportunitats vitals de les persones i de la seva realització personal. I això s'ha de fer en el context, amb el consens, amb una sensibilitat que, en aquests moments, no destil·la, de cap de les maneres, doncs, aquest Projecte.

El debat, el veritable debat que hem de fer ha d'estar a conjugar comprensivitat i diversitat; convivència i llibertat; igualtat i qualitat, i també, evidentment, elevar l'estatus social i professional del nostre professorat. Això és el que s'ha de fer en aquests moments, i, en canvi, el Partit Popular, des de l'Estat espanyol, des de l'Estat espanyol, sobretot, s'ha basat en mitges veritats, en consignes que han repetit constantment utilitzant la seva cèlebre Brunete mediàtica: «que el nivell ha caigut», anar-ho repetint: «hi ha una caiguda important del nivell». Això no és cert. Dels «objectors escolars» que creen tants problemes –com si ara ens haguéssim inventat paraules sigui importantíssim: «objectors escolars», significa alguna cosa? Sempre n'hi ha hagut, de persones, nois i noies, a qui no els ha interessat, però el que sí que fem en aquests moments és donar-los una oportunitat a través del sistema i allargar-ho fins als setze anys. De la indisciplina, importantíssima, que hi ha en tots els centres –que no és veritat–, i, en canvi, no han considerat els avenços del sistema actual, que són molts.

Des del nostre punt de vista, la seva proposta és regressiva, com ho és la LOU, com ho és la Llei de la formació professional que, si s'està debatent o ja no sé si s'ha aprovat ahir o avui.

Està vist, no ho diem nosaltres, està vist a la societat. La seva política educativa provoca crispació, provoca enfrontaments, provoca mobilització. Ho ha provocat la LOU, això són fets empírics, no ens ho inventem nosaltres, ho ha provocat i molt fortes. Això sí, la seva majoria absoluta, doncs, ha aconseguit tirar endavant aquesta Llei, però, ens queda –i li ho diem, li ho diem amb tota llibertat i amb tota responsabilitat–, ens queda encara la mobilització, no podem lluitar contra la majoria absoluta. El sistema democràtic els ha donat aquesta majoria i és respectable, però, nosaltres sí que apostem, aquí i ara, i precisament en aquest Parlament, que també tenim la possibilitat democràtica de la mobilització.

El mes de maig jo crec que serà un mes on es podrà plantejar tota aquesta qüestió, tota la comunitat educativa, segur que sortirà al carrer. Nosaltres també sortirem al carrer en contra d'aquesta Llei, i esperem també, després de la intervenció de la senyora consellera l'altre dia en aquest Parlament, que també pugui estar al nostre costat, si no és ella, sí Convergència i Unió, per tal, doncs, de defensar la qualitat de l'ensenyament, que ho és, també, al nostre país i a la resta de l'Estat espanyol.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Intentaré no fer com el senyor Jaume Camps i seré breu, perquè, diguem-ne, sol intervenir de paraula quan ell no parla, però quan ell parla, esgota el temps.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Els adverteixo que el senyor diputat que comença dient: «seré breu», no vol dir que ho sigui, és només un recurs purament retòric, sí... (*Rialles.*)

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, aprofitant el temps que tinc, recordo que al final d'un debat...

El president

Li posaré a zero el temps...

El Sr. Bargalló Valls

No, no, faci, faci, no tinc ganes de distreure'm... (*Fortes rialles.*) Al final d'un debat pressupostari...

El president

És el déu Kronos, això...

El Sr. Bargalló Valls

... en què portava un munt de dies que tothom deia: «seré breu» i va esgotar el temps. Jo no vaig dir: «seré breu», i vaig dir com que no he dit que seré breu, no cal que digui res. (*Rialles.*)

Senyor president, senyores i senyors diputats, no hem presentat cap esmena en aquesta Moció, perquè aquesta és una moció que té un contingut polític. Més enllà del que diu el text, té un contingut polític, que és pretendre que el Parlament de Catalunya estigui a favor del Documento de bases por una ley de la calidad de la enseñanza. Com que nosaltres estem en contra del Documento de bases para una ley de calidad de la educación, hi estem en contra, creiem que avui d'aquí no en pot sortir ni un punt ni una coma votats a favor. No en pot sortir ni un punt ni una coma votats a favor, perquè mai sigui dit que el Ple del Parlament de Catalunya està a favor d'aquest document, que creiem que no hi està. Vam escoltar el discurs de la consellera i hi estàvem d'acord, radicalment d'acord.

Hem llegit les esmenes de Convergència i Unió i ja ens agafa aquell neguit de dir: «Vols dir que al final no resultarà que..., malgrat això, no faran allà allò que aquí no diuen?» Per tant, nosaltres demanàriem al Grup de Convergència i Unió que retiri les seves esmenes, per no caure en el parany, en el perill, que no es pugui dir que el Ple del Parlament de Catalunya ha votat alguna cosa que s'assembli a estar a favor del Documento de bases.

I estem en contra del Documento de bases, per un munt de motius, que són els motius que va dir la consellera: l'eliminació de l'autonomia política, la regressió en la

política pedagògica, la regressió en les estructures democràtiques dels centres, la regressió en la mateixa autonomia de centres, la regressió en la ideologia nacional catòlica a l'hora de plantejar elements com la història. Ens fa molta por que la història pugui ser decidida més enllà de l'àmbit on ha de ser ensenyada, perquè la història no ha de ser decidida enlloc, la història s'ha d'ensenyar des de l'àmbit on és ensenyada.

Ens fan por tantes coses i són unes pors fermes, són unes pors –com deia el senyor Boada– que tenen uns referents immediats: la Llei d'universitats, el Projecte de formació professional, que a nosaltres ens sabia molt greu que avui se'n votés ni un punt ni una coma a favor.

Podem estar d'acord en algunes coses que diu la Moció, podem estar d'acord que és important introduir una autèntica cultura de l'esforç en l'ensenyament. Hi estem d'acord: al professorat no cal que li digui això, perquè el professorat fa anys i panys que té una cultura de l'esforç, i a l'alumnat, segurament que la cultura de l'esforç en la gent jove no és un tema d'ensenyament. Segurament que la cultura de l'esforç en la gent jove és un tema de societat, no és un tema d'ensenyament.

Estem en desacord en la professionalització de la funció directiva. Aquí ja es va fer en una època i va ser un desastre; als llocs on s'ha reimplantat a Europa no ha funcionat. Això dels òrgans assessors dels centres, no sabem ben bé què vol dir, o ens intuïm que vol dir –i creiem que l'experiència dels consells escolars dels centres no són negatives, no són negatives. Però podríem entrar a discutir punt per punt, però no volem entrar a discutir punt per punt, no volem entrar a discutir perquè no estem d'acord amb el document de bases. Votarem que no a la seva Moció, votarem que no a les esmenes.

Senyor president, senyor Camps, un minut i disset segons.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada, senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Agrair a tots els diputats les seves intervencions que, per sort, han estat totes en un to molt constructiu, i dir-li a la senyora Baig, que no, que no acceptarem aquestes esmenes, senyora Baig, perquè, evidentment, per a nosaltres no és possible retirar aquest document de bases, precisament perquè ha provocat l'efecte que vostès demanen en aquesta esmena, que és generar aquest debat en tot el conjunt de la comunitat educativa. Un debat que no ha servit per intoxicar, sinó per posar de manifest que hi ha tota una sèrie de problemes i que necessiten certa correcció.

També dir-li que respecte al segon punt de la seva esmena, dir-li que tornem una altra vegada en el sentit de la involució autonòmica, del retall de competències i

que s'han de defensar. En aquest moment no estem parlant de competències i, a més, en cap moment s'ha negat que aquestes competències existeixen i que són del Govern de la Generalitat. En cap moment hem plantejat el retall d'aquestes competències, el que hem plantejat és un debat sobre continguts del sistema educatiu, sobre com reformar la seva estructura i el seu funcionament per aconseguir millors resultats.

En segon lloc, dir també que no acceptarem les esmenes del Grup de Convergència i Unió, perquè, en primer lloc, demanen la supressió dels primers punts de la Moció on estan continguts els que per a nosaltres són els principis bàsics que han d'aconseguir aquesta..., que han d'inspirar aquesta reforma educativa, i, dir-li, senyor Lladó, que no ens els hem inventat nosaltres, que aquests principis s'han deduït de totes les propostes que han arribat al Ministeri d'Educació... (*Remor de veus*.)

El president

Esperi's un segon, senyora diputada; esperi's un moment, esperi's.

La Sra. Mejías Sánchez

Dir-li, senyor Lladó, que aquests principis no ens els hem inventat nosaltres, són principis que s'han deduït de les experiències des de les escoles, aportats pels professors, que són els veritables coneixedors de la situació que es viu a les aules i són els que han aportat les propostes que es recullen en aquest document de bases.

Dir-li al diputat d'Iniciativa que lamentem que no comparteixi aquesta proposta perquè, en realitat, nosaltres el que volíem portar aquí al Parlament no només era el debat sobre el sistema educatiu, sinó plantejar-nos una sèrie d'objectius que havia de contenir aquesta reforma i, a més, amb un objectiu de perdurabilitat.

És cert que el sistema educatiu no pot estar sotmès a un canvi polític, i que cada vegada que canvia un partit polític al Govern de l'Estat s'ha de fer un canvi en el sistema educatiu, però, en aquest moment, els indicadors ens diuen que és necessària una reforma i nosaltres hem posat això a l'abast de tothom per entrar a una proposta negociada.

Dir-li, senyor Bargalló, que lamentem que vostè ens digui que és una proposta regressiva, la qual cosa no ens sorprèn, perquè l'altre dia vostè feia un comentari al voltant del seu institut, de l'Institut Pons d'Icart, en què existeix, encara avui, l'equip directiu que vostè va deixar, que vostè va encapçalar, i al qual vostè va donar suport, i que, avui per avui, encara hi és. Doncs dir-li, senyor Bargalló, que en el *Diario de Tarragona* de fa pocs dies, la seva directora va dir el següent: «Esta reforma me parece muy bien hecha, es una ley perfecta y felicitamos a quienes la han hecho porque es una ley que responde a la realidad.» Només dir-li... (*forta remor de veus*), només dir-li, senyor Bargalló, que esperem que vostè escolti aquell equip directiu que va deixar en el seu institut, i que, en algun moment, es plantegi que aquesta proposta no és regressiva, sinó que respon a una necessitat del sistema educatiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Per tant, ara, posarem a votació el text originari de la Moció, sense cap... És el text originari, sense cap esmena.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots, perdó... (*Aplaudiments.*)

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda.

EDICIÓ EN MICROFITXA

08506

9 770213 798001